

ผลการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้านที่มีต่อความสามารถ
ในการอ่านสะกดคำภาษาไทยและความพึงพอใจ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ทรงนาถ จันทรกลับ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยทักษิณ

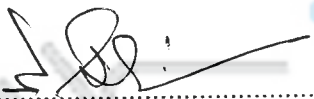

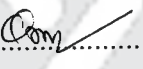
ใบรับรองวิทยานิพนธ์
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยทักษิณ

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย
และความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ชื่อ-ชื่อสกุล ผู้ทำวิทยานิพนธ์ : ทรงนาถ จันทร์กลับ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

.....ประธานที่ปรึกษา
(อาจารย์ ดร. วิทวัฒน์ ชัตติยะมาน)

.....กรรมการที่ปรึกษา
(อาจารย์ ดร. อมลวรรณ วีระธรรมโม)

มหาวิทยาลัยทักษิณอนุมัติให้รับรองวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

(รองศาสตราจารย์ประดิษฐ์ มีสุข)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำเร็จการศึกษา เมื่อวันที่ 10 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2550

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยก่อน และหลังการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการสอนอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 19 คน แบบแผนการวิจัย เป็นแบบกลุ่มเดียว ทดสอบก่อน และหลังการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ การอ่านสะกดคำภาษาไทย หน่วยการเรียนรู้ พื้นบ้านพื้นเมือง เรื่องเพื่อนของกล้า และเรื่อง กาฟักไข่ จำนวน 13 แผน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ฉบับก่อนเรียน และหลังเรียน ฉบับละ 15 ข้อ และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน จำนวน 10 ข้อ

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน มีความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย หลังการสอน สูงกว่าก่อนการสอน
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อวิธีสอนอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน อยู่ในระดับมาก

Abstract

The major purposes of this study were to compare Thai word spelling ability between before and after teaching by Student Teams Achievement Division (STAD) Teaching Approach combine with Folk Playing and to study students' satisfaction toward above teaching method.

Research population and sample was 19 Pratomsuksa 1 students who were studying at Ban Pak Muang school in the first semester of 2007 academic year. Research design of the study was one sample pretest and posttest design.

Research materials consisted of 1) the thirteen lesson plans about Thai word reading and spelling from two of Pratomsuksa1 lessons, 2) the 15-item Thai spelling parallel tests, and 3) the 15-item questionnaire about satisfaction toward the treatment.

The major findings were as follows:

1. The Pratomsuksa1 students who were taught by the Student Teams Achievement Division (STAD) Teaching Approach combine with Folk Playing had higher spelling ability than before treatment.
2. Students' satisfaction toward the treatment was at good level.

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ ชัตติยะมาน และอาจารย์ ดร.อมลวรรณ วีระธรรมโม ซึ่งเป็นผู้ให้คำแนะนำ และข้อคิดเห็นต่าง ๆ ด้วยดี มาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ ภาควิชาหลักสูตรและการสอนทุกท่านที่ให้ข้อเสนอแนะ ที่เป็นประโยชน์ และมีคุณค่ายิ่งต่อการวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนความรัก ความห่วงใย และกำลังใจ ตลอดระยะเวลาของการศึกษา และการทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ และอาจารย์ ดร. นพเก้า ณ พัทลุง กรุณาให้เกียรติ เป็นคณะกรรมการ สอบเพิ่มเติม ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะที่ดี ทำให้วิทยานิพนธ์ ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย และ ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ ที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ นายประสพ เพชรจันทร์ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านปากเหมือง และคณะครูโรงเรียนบ้านปากเหมืองทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือด้วยดี ตลอดระยะเวลาในการทำ การทดลอง และชอบใจนักเรียนทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองด้วยดี จนทำให้การวิจัย ครั้งนี้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

ขอขอบคุณพี่ ๆ และน้อง ๆ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนทุกคน ที่คอยเป็นกำลังใจ ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

ขอบคุณ คุณสมชาย จันทร์กลับ สมาชิกในครอบครัวทุกคน ที่คอยช่วยเหลือ สนับสนุน และเป็นกำลังใจสำคัญ และท้ายที่สุดนี้ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ผู้ซึ่งคอย ให้กำลังใจห่วงใยตลอดเวลาของการศึกษาในครั้งนี้ หากคุณค่าใด ๆ ที่เกิดจากวิทยานิพนธ์ เล่มนี้ ผู้วิจัยขอมอบบูชาผู้มีพระคุณทุกท่าน

ทรงนาถ จันทร์กลับ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
สมมติฐานของการวิจัย	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย	16
หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านปากเหมือง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	19
การอ่าน	37
การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน	54
การละเล่นพื้นบ้าน	68
ความพึงพอใจ	84
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	87
กรอบแนวคิดการวิจัย	91
3 วิธีดำเนินการวิจัย	92
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	92
แบบแผนการวิจัย	92
เครื่องมือการวิจัย	93
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	93
การเก็บรวบรวมข้อมูล	99
การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	100

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย	102
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	102
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	102
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	113
บทย่อ	113
สรุปผล	115
อภิปรายผล	115
ข้อเสนอแนะ	121
บรรณานุกรม	123
ภาคผนวก	131
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย	132
ภาคผนวก ข ตัวอย่างหนังสือที่ใช้ในการวิจัย	134
ภาคผนวก ค การหาคุณภาพเครื่องมือ	141
ภาคผนวก ง	151
คะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยก่อนและหลังการทดลอง ...	152
คะแนนความพึงพอใจต่อวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล	
ทางการเรียนร่วมกับการเล่นที่บ้าน	153
ภาคผนวก จ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	154
ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้	155
แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยฉบับก่อนเรียน	182
แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยฉบับหลังเรียน	185
แบบสอบถามความพึงพอใจต่อวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่ม	
ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นที่บ้าน	188
ประวัติย่อผู้วิจัย	190

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แสดงโครงสร้างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544	17
2 แสดงโครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านปากเหมือง	19
3 แสดงหน่วยการเรียนรู้	24
4 แสดงวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้พื้นฐานพื้นเมือง	26
5 แสดงการกำหนดเกณฑ์คะแนนพัฒนาการ	66
6 แสดงการหาคะแนนพัฒนาการ	67
7 แสดงการนำคะแนนพัฒนาการของทีมไปเทียบกับเกณฑ์เพื่อหาระดับคุณภาพ	68
8 แสดงการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นพื้นบ้านกับความสามารถ ในการอ่านสะกดคำภาษาไทย	80
9 แสดงแบบแผนการวิจัย	93
10 แสดงจำนวนข้อสอบที่สร้างไว้ก่อนนำไปหาคุณภาพ และจำนวนข้อสอบที่คัดเลือกไว้	98
11 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นพื้นบ้าน	103
12 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้านการบอกความหมายคำ	104
13 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้านการอ่านแจกลูก	106
14 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้านการอ่านสะกดคำ	108
15 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้านการสร้างคำใหม่	110

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
16 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน	112
17 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้ การอ่านสะกดคำภาษาไทย วิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาพัทลุง โดยผู้เชี่ยวชาญ	142
18 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบก่อนเรียน วัดความสามารถ ในการอ่านสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง โดยผู้เชี่ยวชาญ ...	143
19 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบหลังเรียน วัดความสามารถ ในการอ่านสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง โดยผู้เชี่ยวชาญ	145
20 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจ ของนักเรียน ต่อวิธีสอนด้วยแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง โดยผู้เชี่ยวชาญ ...	147
21 แสดงผลการวิเคราะห์ ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) ของแบบทดสอบ วัดความสามารถ ในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ชนิดเลือกตอบ ฉบับก่อนเรียน โดยการทดสอบกับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านปากเหมือง จำนวน 42 คน	149

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
22	แสดงผลการวิเคราะห์ ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) ของแบบทดสอบ วัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ชนิดเลือกตอบ ฉบับหลังเรียน โดยการทดสอบกับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านปากเหมือง จำนวน 42 คน 150
23	แสดงคะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง ก่อนและหลังการสอน ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน..... 152
24	แสดงคะแนนความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้านรายบุคคล 153

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย 91

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กระแสแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงของสังคมโลก ยุคโลกาภิวัตน์ อันยังผลให้ประเทศต่าง ๆ ต้องหันมาสำรวจตัวเองอย่างจริงจัง เพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถ ให้พร้อมที่จะเข้าสู่การแข่งขันเสรีในตลาดโลก ได้ด้วยความเชื่อมั่น (ประกอบ คุณานุรักษ์และคนอื่น ๆ. 2543 : 1) จากการเปลี่ยนแปลง และความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ ของโลกยุคโลกาภิวัตน์ มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และเศรษฐกิจของทุกประเทศ รวมทั้งประเทศไทยด้วย จึงมีความจำเป็น ที่จะต้องพัฒนา คุณภาพการศึกษาของประเทศ เพื่อสร้างคนไทย ให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพพร้อมที่จะแข่งขัน และร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ ในเวทีโลก (กรมวิชาการ. 2545 ข : 1) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 เน้นความสำคัญจึงได้กำหนดความมุ่งหมาย และหลักการไว้ในมาตรา 6 ว่าการจัดการศึกษา ต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทย ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรม ในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ในสังคมได้อย่างมีความสุข (วิสิทธิ์โรจน์พจนรัตน์. 2546 : 23) ดังนั้น การจัดการศึกษา จึงควรมุ่งเน้นความสำคัญ ทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และมีความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อพัฒนาคนไทย ให้มีความสุข โดยยึดหลักว่า การศึกษาสร้างคน สร้างงาน และสร้างชาติ ตามความเชื่อที่ว่า ผู้เรียนทุกคน มีความสามารถในการเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด และการจัดการเรียนรู้ ที่จะให้ประสบความสำเร็จ คือการได้ลงมือปฏิบัติ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ การมีส่วนร่วม ในการเรียนการสอน (กรมวิชาการ. 2545 ข : 3)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กำหนดให้ภาษาไทย เป็นสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษา ต้องใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอน เพื่อสร้างพื้นฐานการคิด และเป็นกลยุทธ์ในการแก้ปัญหา และวิกฤตของชาติ (กรมวิชาการ. 2545 ข : 5) เพราะภาษาไทย ถือเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติ ให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือ ในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจ และความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถ ประกอบกิจกรรมการงาน และมาใช้ดำรงชีวิตร่วมกัน ในสังคมประชาธิปไตย ได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์

วิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ภาษาไทย จึงมีความสำคัญ ต่อการดำรงชีวิต และความเป็นปึกแผ่นของสังคมไทย คนไทยจึงต้องตระหนัก ถึงความสำคัญของภาษาไทย ต้องทำความเข้าใจ และศึกษาหลักเกณฑ์ ทางภาษา และฝึกฝนให้มีทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ได้อย่างถูกต้อง ทุกโอกาส (กรมวิชาการ. 2545 ค : 3) และการเรียนรู้จะประสบความสำเร็จได้ ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สภาพแวดล้อมในการเรียน แหล่งเรียนรู้ ฯลฯ ปัจจัย เหล่านี้ ผู้สอน ผู้เรียน ผู้ปกครอง สามารถร่วมมือกันจัดให้เกิดขึ้นได้ (กรมวิชาการ. 2545 ค :45)

อย่างไรก็ตามในปัจจุบัน นักเรียนส่วนใหญ่ ไม่ประสบความสำเร็จ ในการเรียนวิชา ภาษาไทย เห็นได้จากรายงาน การประเมินผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ระดับชาติ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2546 คะแนนเฉลี่ยร้อยละของวิชาภาษาไทยทั้ง 3 ระดับยังไม่เป็นที่พอใจ เฉลี่ยร้อยละ 45.26 53.98 และ 44.49 ตามลำดับ (สำนักงานทดสอบทางการศึกษา. 2546 : 90) และจากรายงานการพัฒนา คุณภาพการศึกษาประจำปีการศึกษา 2548 (2548 : 80-82) ผลการทดสอบ รวบรวมระดับชาติ ของโรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เฉลี่ยร้อยละ 63.75 และ 52.77 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำ เป็นผลมาจาก ผลการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นเรียนต่าง ๆ ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ โดยต้องสร้างพื้นฐานตั้งแต่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการเรียนวิชาภาษาไทย ปีการศึกษา 2546 -2548 ปรากฏดังนี้ 80.46 83.09 และ 80.10 ตามลำดับ เห็นได้ว่า ผลการเรียนเป็นที่น่าพอใจ แต่วิชาภาษาไทย มีความสำคัญมาก เพราะต้องใช้เป็นเครื่องมือ ในการติดต่อสื่อสาร เป็นเครื่องมือในการศึกษา เล่าเรียน และเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ ดังนั้นหากนักเรียน เรียนวิชาภาษาไทยได้ไม่ดีก็จะทำให้ วิชาอื่น ๆ ไม่ดีตามไปด้วย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องช่วยกันพัฒนาวิชาภาษาไทยให้มี ผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ

นอกจากนี้ กองการวิจัยทางการศึกษากกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการได้ศึกษาสภาพ การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ในโรงเรียนประถมศึกษาด้วยการดำเนินงาน 2 โครงการ คือ โครงการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนกลุ่มทักษะ (ภาษาไทยและคณิตศาสตร์) โครงการ สังเคราะห์งานวิจัย เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา จากงานวิจัยของ หน่วยงาน และงานวิจัยส่วนบุคคล ตั้งแต่ปี 2525 - 2536 ได้ข้อสรุป เกี่ยวกับการเรียนการสอน ภาษาไทยว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับร้อยละ 52 - 70

ซึ่งยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ (กองการวิจัยทางการศึกษา. 2537 อ้างถึงใน พันธณีย์ วิหคโต. 2538 : 13)

จากข้อมูลผลการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของสำนักทดสอบทางการศึกษา ของโรงเรียน และงานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า คุณภาพการจัดการศึกษาวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับกลุ่มสาระอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหลายสาเหตุ เช่นครูภาษาไทยมักจะถูกกลืน ถูกมองข้ามในสายตาของผู้จัดการศึกษา ในสายตาของเพื่อนครูด้วยกัน ทั้งนี้เพราะภาษาไทยเป็นสิ่งที่คนไทย ได้เรียนรู้ ได้ฝึกฝนมาตั้งแต่ยังเล็ก และเป็นที่ยึดเหนี่ยว ซึ่งได้ยินได้ฟัง ได้พูด ได้ใช้ อยู่ตลอดเวลา ความเคยชิน ทำให้มองไม่เห็นความสำคัญ และความรู้สึกว่าต้องสนใจ ต้องเอาใจใส่ทั้ง ๆ ที่ภาษาไทย เป็นภาษาที่สำคัญ เพราะเป็นภาษา ที่ใช้ในการคิด การพูด การศึกษา การทำงาน การดำรงชีวิต การดำรงความเป็นมนุษย์ และสำคัญที่สุด คือ การดำรงความเป็นไทย (กรมวิชาการ. 2546 :129-130)

สาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จะประสบผลสำเร็จหรือไม่ ขึ้นอยู่กับบทบาทของครูผู้สอน ซึ่งต้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม จากเป็นผู้บอก ให้เป็นบทบาทของผู้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมาย (สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. 2545 : 36) แต่ปัจจุบันครูไม่ได้มีหน้าที่เพียงแค่สอน ครูต้องทำงานด้านอื่นมาก จึงสอนไม่เต็มที่ ไม่ได้เตรียมการสอน ขาดการวางแผน การจัดกิจกรรมการสอน ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง (สุทธิพร คล้ายเมืองปัก. 2543 : 48)

นอกจากนี้เมื่อศึกษาถึงธรรมชาติของวิชาภาษาไทยพบว่า เป็นวิชาทักษะที่ประกอบด้วย ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีทักษะการคิดเชื่อมโยง และควบคุมกำกับ ให้การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนถูกต้อง ตามหลักเกณฑ์ทางภาษา เพื่อให้การสื่อสารเป็นไปอย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2543:53) ภาษาไทย มีคุณสมบัติสำคัญ 3 ประการ คือ ประการแรก คำที่ใช้พูดประกอบด้วยเสียง และความหมาย มีการใช้ถ้อยคำที่เป็นระบบ มีระเบียบแบบแผนที่เป็นกฎเกณฑ์ทางภาษา ประการที่สองภาษามีพลัง ทำให้ผู้อ่าน ผู้ฟัง เกิดอารมณ์แห่งความชื่นชม หรือความเศร้าใจ ประการที่สามภาษาเป็นการใช้สัญลักษณ์ หรือสมมติร่วมกันในความหมาย และยอมรับความหมายนั้น ๆ ร่วมกัน (กรมวิชาการ. 2545 ค : 7) ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีลักษณะเฉพาะ ส่วนหนึ่งเป็นทักษะที่ต้องฝึกจนเกิดความเชี่ยวชาญ ส่วนหนึ่งเป็นเนื้อหาสาระที่ต้องเรียนรู้ และนำไปใช้ควบคู่กับส่วนที่เป็นทักษะ นั่นคือ หลักภาษา ทั้งสองส่วนเมื่อนำไปฝึกจนชำนาญ สามารถใช้ภาษาอย่างถูกต้อง

ตามหลักภาษา ตามลักษณะของภาษาไทย ทั้งการอ่าน การฟัง การดู การพูดและการเขียน ซึ่งเป็นการแสดงออกทางทักษะภาษา การฝึกทักษะภาษาไทย จึงต้องเรียนรู้หลักภาษา และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน อย่างถูกต้องเหมาะสม (สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. 2545 : 35)

จากธรรมชาติของภาษาไทย จะเห็นได้ว่าภาษาไทย เป็นทักษะที่จะต้องฝึกซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ ผู้สอนจะต้องเลือกรูปแบบ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ศึกษารูปแบบเพื่อการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ วุฒิภาวะของผู้เรียน ความสามารถในการเรียนรู้ และความสามารถระหว่างบุคคล ต้องพัฒนา หรือคิดค้นรูปแบบ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยครูผู้สอนสามารถเชื่อมโยง ความรู้ ประสบการณ์ ในการปฏิบัติงาน สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน และ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่คำนึงถึงการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริง ซึ่งการจัดกระบวนการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยควรจัดให้มีรูปแบบหลากหลาย สามารถปรับใช้ได้ในแต่ละกิจกรรม รวมทั้งเหมาะสม กับคุณลักษณะของผู้เรียน ตามแนวการจัดกระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเป็นคนดี คนเก่ง และคนมีความสุข โดยเฉพาะกระบวนการเรียนรู้เฉพาะ (Specific Learning) ของภาษาไทย และถือว่า เป็นกระบวนการตามธรรมชาติของภาษาไทย ที่ใช้ในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนเข้าถึงหลักการ กฎเกณฑ์ ทฤษฎี และระเบียบวิธีการกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. 2545 : 37)

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยที่สำคัญ คือ การฝึกทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ให้ถูกต้อง เน้นการฝึกทักษะทั้ง 4 ทักษะให้สัมพันธ์กัน ทักษะที่ควรฝึกฝน เป็นอันดับแรก คือการอ่าน โดยถือว่าการอ่าน เป็นศูนย์กลาง หรือหัวใจที่จะช่วยผู้เรียน พัฒนาทักษะทางภาษา ส่งเสริมให้ผู้เรียน รู้จักใช้กระบวนการคิด อันเป็นทางนำไปสู่การพัฒนาการฟัง การพูด การเขียน และใช้หลักภาษาได้ดี (การุณันท์ รัตนแสนวงษ์. 2546 : 48)

ทักษะการอ่านถือว่า เป็นทักษะที่สำคัญ และใช้มากในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นทักษะที่นักเรียน ใช้แสวงหาสรรพวิทยาการ เพื่อการบันเทิง การพักผ่อนหย่อนใจ ผู้มีนิสัยรักการอ่าน และมีทักษะในการอ่าน มีอัตราในการอ่านสูง ย่อมเป็นผู้แสวงหาความรู้ และศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่าน ไปใช้ในการพูด และการเขียน ได้เป็นอย่างดี (ภคมน แก้วภราดัย. 2547 : 2)

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างมาก ที่จะต้องฝึกทักษะการอ่าน จากผู้เริ่มเรียนโดยเฉพาะ การสะกดคำภาษาไทย ซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐาน ของการนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และ ตัวสะกด มาประสมเสียงกัน ทำให้ออกเสียงคำต่าง ๆ ที่มีความหมายในภาษาไทย การสอน

การสะกดคำภาษาไทย เป็นเรื่องจำเป็นมากสำหรับผู้เริ่มเรียน (กรมวิชาการ. 2546 : 133-134) และในการปฏิรูปการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังที่ระบุในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 22 กล่าวถึง การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถ เรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษา ต้องส่งเสริม ให้ผู้เรียน สามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มตามศักยภาพ ฉะนั้นครูผู้สอน ต้องเปลี่ยนแปลง บทบาทจากผู้ชี้นำ ถ่ายทอดความรู้ ไปเป็นผู้ช่วยเหลือส่งเสริม แสวงหาความรู้ โดยธรรมชาติ การจัดการเรียนการสอน ในรูปแบบที่หลากหลาย เหมาะสม กับเนื้อหา กับวัย ดังนั้นการเรียนรู้ แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) จึงเป็นการ จัดการเรียนรู้ ที่สอดคล้อง กับแนวทางการปฏิรูป การเรียนรู้ เป็นทฤษฎี ที่เน้นให้ผู้เรียน ช่วยกันในการเรียนรู้ โดยการจัดกิจกรรม ที่ให้ผู้เรียนได้ พึ่งพาอาศัย ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการปรึกษาหารือ กันอย่างใกล้ชิด มีการสัมพันธ์กัน ทำงาน ร่วมกันเป็นกลุ่ม แลกเปลี่ยนที่ ความรับผิดชอบร่วมกัน (จรัสศรี พัวจินดาเนตร. 2548 : 33 -34) และ ยังเป็นการเสริมสร้างสมรรถภาพ ในเรื่องการเรียนรู้ ของนักเรียนแต่ละคน สนับสนุน ให้มีการ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จนสามารถบรรลุผลตามเป้าหมาย ตลอดจนส่งเสริมให้ทำงานเป็นคณะ หรือทีมตามระบอบประชาธิปไตย (จันทร์หา ดันติพงศานุรักษ์. 2543 : 36) และการละเล่นพื้นบ้าน ก็ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ในวัยเด็ก ของมนุษย์ทุกชาติ ทุกภาษา เด็กทุกคนรักการเล่นเป็นชีวิต จิตใจ และอยากรู้ เล่น ไม่ว่าจะเป็นการเล่นคนเดียว หรือเล่นกับเพื่อน การเล่นถือว่าเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้น ตามธรรมชาติ และมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อเด็ก เพราะเป็นการตอบสนอง ความต้องการของเด็ก ในหลายด้าน เช่น ความอยากรู้ อยากรู้อยากเห็น ความคิด ความฝัน การเล่นของเด็กยังเป็นสิ่งที่ช่วย พัฒนาด้านสติปัญญา เด็กเกิดการเรียนรู้ ได้ฝึกความชำนาญ ที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิต ทำให้ เด็กสามารถค้นพบสิ่งใหม่ ๆ ด้วยตนเอง และยังเป็นไปตามสัญชาตญาณ ที่ต้องการเคลื่อนไหว และผ่อนคลาย ความตึงเครียด โดยการหาวิธีการ ที่จะทำให้เกิด ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และการละเล่นของเด็ก ยังเป็นวิธีการ แสวงหาสิ่งใหม่ ๆ ที่ช่วยให้เด็ก ได้สร้าง ความสัมพันธ์ของ ตนเองกับสิ่งแวดล้อม ทำให้เกิดการเรียนรู้การปกครองตนเอง (วิเชียร เกษประทุม. 2547 :11-12) การละเล่นพื้นบ้าน นอกจากให้ความสนุกสนาน ได้รับความรู้ แล้วยังช่วยในการพัฒนาทางด้าน ร่างกาย จิตใจอารมณ์ และสังคมด้วย (รุ่งนภา ทิมหาญ. 2548 : คำนำ) และการละเล่นพื้นบ้าน ยังเป็นการส่งเสริม ให้นักเรียนรู้จักวางแผน กำหนดวิธีเล่น และประเด็นปัญหา เพื่อค้นคว้าหา คำตอบ ในเรื่องที่ตนเอง ให้ความสนใจ (สุภาวดี พูนผล. 2548 : บทคัดย่อ)

จากแนวคิดดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาในรายละเอียดของการเรียนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมที่บ้าน เพื่อที่จะนำความรู้แนวคิด มาใช้เป็นข้อมูล ในการพัฒนาความสามารถ ในการอ่านสะกดคำภาษาไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมที่บ้าน
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมที่บ้าน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังจากทดลองใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมที่บ้าน สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง
2. ความพึงพอใจของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต่อการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมที่บ้าน อยู่ในระดับมาก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ด้านความรู้

ทำให้ทราบผลของการสอนโดยการใช้ วิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมที่บ้าน และความพึงพอใจต่อการเรียนด้านการอ่านสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. ด้านการนำไปใช้
 - 2.1 เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้สอนในการปรับปรุงการเรียนการสอนอ่านโดยใช้ วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมที่บ้าน และความพึงพอใจต่อการเรียนด้านการอ่านสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 2.2 เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาไทย และเผยแพร่ความรู้ในการนำวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมที่บ้านไปใช้กับการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ และนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนบ้านปากเหมือง อำเภอป่าพะยอม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียน 19 คน

2. ตัวแปรในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย โดยแยกเป็น

2.2.1.1 การบอกความหมายคำ

2.2.1.2 การอ่านแจกลูก

2.2.1.3 การอ่านสะกดคำ

2.2.1.4 การสร้างคำใหม่

2.2.2 ความพึงพอใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านปากเหมือง พุทธศักราช 2546 หน่วยที่ 5 พื้นบ้านพื้นเมือง เรื่องเพื่อนของกล้า และเรื่อง กาฟักไข่

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้ดำเนินการสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ใช้เวลาในการสอน ครั้งละ 1-2 ชั่วโมง จำนวน 20 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะไว้ ดังนี้

1. วิธีสอนแบบร่วมมือโดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน หมายถึง การสอนที่ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยกำหนดให้แต่ละกลุ่ม มีนักเรียน คณะละความสามารถ จำนวนสมาชิกในแต่ละกลุ่ม ขึ้นอยู่กับจำนวนหัวข้อ ที่ครู จะให้ผู้เรียนศึกษา ในเนื้อหาสาระ ที่ครูจัดเตรียมไว้ โดยใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์ แหล่งเรียนรู้ ใบความรู้ ใบงาน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ที่ครูกำหนดมาใช้ ในการจัดกิจกรรม ขั้นการเรียนรู้ สำหรับการสอนแต่ละครั้งของวิธีสอนแบบร่วมมือโดยแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน คือเล่นเป่ากบ มอญซ่อนผ้า เตย ลิงชิงหลัก เดินกะลา กระโดดกบ แก้อัคนีรี น้ำขึ้นน้ำลง กาฟักไข่ ชักเย่อ โดยให้ทุกคนในกลุ่มช่วยเหลือ ซึ่งกันและกัน กำหนดเป้าหมายร่วมกัน และร่วมกันประเมิน ทบทวนความรู้ ความเข้าใจ ในเนื้อหาที่เรียน เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม แล้วครูจึงให้นักเรียนทดสอบ ซึ่งต่างคนต่างทำ คะแนนที่ได้จากการสอบของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม นำเอามารวมเป็นคะแนนของกลุ่ม มีขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม หมายถึง ครูผู้สอนจัดเตรียมเนื้อหาสาระ หรือเรื่องที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ เป็นเนื้อหาใหม่ รวมทั้งสื่อ วัสดุอุปกรณ์ หรือแหล่งเรียนรู้ ใบความรู้ ใบงาน ข้อทดสอบ กระดาษคำตอบ เกณฑ์การให้คะแนน

ขั้นที่ 2 ขั้นจัดทีม หมายถึง ครูผู้สอนจัดกลุ่มให้ผู้เรียนโดยคณะ และความสามารถตามที่ครูกำหนดไว้ จำนวนสมาชิกแต่ละกลุ่ม ขึ้นอยู่กับจำนวนหัวข้อที่จะให้ผู้เรียนศึกษา ประมาณกลุ่มละ 4 คน ประกอบไปด้วยผู้ชาย 2 คน ผู้หญิง 2 คน เป็นคนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คน

ขั้นที่ 3 ขั้นการเรียนรู้ หมายถึง ครูผู้สอนแนะนำวิธีการเรียนรู้ และให้กลุ่มวางแผนการเรียนรู้ โดยแบ่งหน้าที่กัน เป็นผู้อ่าน ผู้หาคำตอบ ผู้สนับสนุน ผู้จับบันทึก และผู้ประเมินผล สมาชิกในแต่ละกลุ่มศึกษาเนื้อหาสาระ และทำกิจกรรมตามใบงานที่ครูผู้สอนกำหนด โดยครูนำการละเล่นพื้นบ้าน ที่กำหนดมาร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง ซึ่งครูแนะนำกติกา ข้อตกลงต่าง ๆ ก่อนเริ่มเล่นทุกครั้ง หลังจากนั้นสมาชิกแต่ละกลุ่มประเมินเพื่อทบทวนความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา

ขั้นที่ 4 ขั้นทดสอบ หมายถึง เมื่อผู้เรียนเรียนหน่วย หรือเรื่องนั้น ๆ จบแล้วแต่ละคนทำการทดสอบย่อย เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่ได้เรียนรู้ จากข้อทดสอบของครูผู้สอน ครูผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันตรวจผลการทดสอบของสมาชิกแต่ละคน กลุ่มจัดทำ

คะแนนการพัฒนาของสมาชิกแต่ละคน และคะแนนการพัฒนาของกลุ่ม โดยจัดทำเป็นตารางคะแนนการพัฒนา แล้วนำคะแนนการพัฒนาของกลุ่ม ไปเทียบกับเกณฑ์ซึ่งกำหนดไว้เพื่อหา ระดับคุณภาพ

ขั้นที่ 5 ขั้นการรับรองผลงานและเผยแพร่ชื่อเสียงของกลุ่ม หมายถึง ครูผู้สอน ประกาศผลงานของกลุ่ม ว่าแต่ละกลุ่มอยู่ในระดับคุณภาพใด รับรอง ยกย่อง ชมเชย ทีมหรือกลุ่มที่มีคะแนนการพัฒนารวมสูง โดยการปิดประกาศชื่อกลุ่มและให้รางวัล

2. การละเล่นพื้นบ้าน หมายถึง การละเล่นพื้นเมืองของเด็กและผู้ใหญ่เพื่อความบันเทิงใจ เป็นการละเล่นที่มีกติกา มุ่งให้เกิดความสนุกสนาน ผ่อนคลายความเครียด และยังเป็นการฝึกสมอง โดยเลือกการละเล่นที่เหมาะสมกับวัย ซึ่งผู้วิจัยเลือกมาใช้ ร่วมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนแบบร่วมมือ โดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ในขั้นการสอน ขั้นที่ 3 ขั้นการเรียนรู้ ดังนี้

2.1 การเล่นเป่ากบ หมายถึง การละเล่นที่แบ่งผู้เล่นออกเป็น 2 ฝ่ายไม่จำกัดจำนวนผู้เล่น แต่ต้องเล่นเป็นคู่ เริ่มเป่ายาว หนังสือติดของตนที่ใช้เป่า กันคนละครึ่ง สลับกันเป่ายาวของตนเองจนกระทั่งฝ่ายใดถูกกิน โดยยาวของฝ่ายตรงกันข้าม ทับซ้อนเกยอยู่ ก็ต้องเสียยาวเส้นนั้นให้อีกฝ่าย แต่ฝ่ายชนะจะได้ยาว ครูมีข้อตกลง โดยแจกบัตรคำ ที่ต้องการให้นักเรียน ทำกิจกรรมตามที่ครูกำหนด ฝ่ายละเท่ากัน ฝ่ายชนะ จะได้บัตรคำแทนยาว เมื่อทำกิจกรรมตามที่กำหนดได้เท่านั้น เช่นอ่าน บอกความหมาย จับคู่คำกับความหมาย หรือแจกลูกสะกดคำได้ ฯลฯ ฝ่ายที่ชนะต้องได้บัตรคำของอีกฝ่ายมากกว่า

2.2 การเล่นมอญซ่อนผ้า หมายถึง การละเล่นที่ไม่จำกัดจำนวนผู้เล่น มีอุปกรณ์คือ ผ้า 1 ผืน มีผู้เล่นเป็นมอญ 1 คน ผู้เล่นคนอื่นนั่งล้อมวงเป็นวงกลม คนที่เป็นมอญถือผ้าเอาไว้ในมือแล้วเดินวนอยู่รอบ ๆ นอกวงและช่วยกันร้องบทร้องประกอบการเล่นมอญซ่อนผ้า คนที่เป็นมอญจะทิ้งผ้าไว้หลังผู้เล่นคนไหน คนนั้นรีบหยิบผ้าแล้ววิ่งไปตีมอญให้ได้ ถ้าวิ่งไม่ทันมอญ มอญก็จะเข้าไปนั่งแทนที่ คนนั้นก็ต้องเป็นมอญแทน แต่จะเป็นมอญแทนเมื่อแก้ข้อผ้าดูคำหรือคำสั่งในข้อผ้าแล้วทำไม่ได้ เช่นครูให้ฝึกฟัง แล้วให้แยกเสียงเหมือนหรือแตกต่าง หรือปฏิบัติตามที่ครูให้ทำ ถ้าทำได้คนที่เป่ามอญคนเดิมก็จะเป็นมอญต่อไป และจะต้องพยายามทิ้งผ้าหลังเพื่อนคนอื่น ๆ และหากอ่านหรือทำกิจกรรมที่กำหนดให้ไม่ได้ ก็ต้องเป็นมอญแทนมอญคนเดิม แล้วครูให้สมาชิกคนอื่นช่วย และเปลี่ยนคำในข้อผ้า จนเห็นว่าเหมาะสม

2.3 การเล่นเตย หมายถึง การละเล่นไล่จับ ที่มีผู้เล่น 2 ฝ่าย ฝ่ายละ 4 คน ฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายป้องกัน อีกฝ่ายเป็นฝ่ายบุก ฝ่ายป้องกันจะต้องรักษาคำที่ผู้สอนกำหนด

และฝ่ายบุก จะต้องพยายามแย่งมาให้ได้ จะได้เมื่อเอามาแล้วทำกิจกรรมที่ครูกำหนดได้ เช่น สร้างคำใหม่ จากคำที่กำหนดถูกต้อง เป็นต้น

2.4 การเล่นเกมชิงหลัก หมายถึง การเล่นเกมที่ฝึกความว่องไว ฝึกการรู้จักสังเกต จำนวนหลักต้องน้อยกว่าผู้เล่น 1 หลัก จับไม้สั้นยาวเพื่อหาคนเป็นลิง ผู้เล่นคนอื่นเข้าประจำหลักและครูให้สัญญาณว่าเปลี่ยนหลัก คนที่ไม่มีหลักต้องเป็นลิง แต่ละหลักจะมีบัตรคำสำหรับให้นักเรียนอ่านสะกดคำ อ่านไม่ได้ต้องเป็นลิง และสุดท้ายคนที่อยู่ที่หลักแต่ละหลักก็ต้องอ่านให้ครูและเพื่อนฟังด้วย

2.5 การเล่นเกมกะลา หมายถึง การเล่นเกมที่ไม่จำกัดจำนวนผู้เล่น ใช้อุปกรณ์ คือ กะลามะพร้าวคนละ 2 อัน เชือกยาวประมาณ 1 เมตร เจาะรูตรงกลางกะลามะพร้าวทั้ง 2 อัน แล้วใช้เชือกร้อยทำปมให้แน่น ผู้เล่นขึ้นไปยืนบนกะลามะพร้าว ใช้นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้หนีบเชือกทั้ง 2 ข้างไว้ จากนั้นแข่งกันเดินไปยังเส้นชัย ที่เส้นชัยจะมีบัตรคำให้อ่านสะกดคำ ใครถึงเส้นชัยก่อน และอ่านสะกดคำ คำในบัตรคำได้จะชนะ แต่หากอ่านสะกดคำไม่ได้ คนถึงเส้นชัยคนถัดไปจะเป็นคนอ่านสะกดคำ อ่านได้จะเป็นผู้ชนะ อ่านไม่ได้ ก็เชียร์คนถัดไปอีก จนกระทั่งทุกคนถึงเส้นชัย และอ่านสะกดคำได้ถูกต้อง

2.6 การเล่นเกมกระโดดกบ หมายถึง การเล่นเกมที่ไม่จำกัดจำนวนผู้เล่น มีผ้าหรือเชือกผูกขาผู้เล่นให้ติดกัน โดยผูกตรงกลางข้อเท้า นั่งลงเอามือทั้งสองข้างสอดประสานเอาไว้ที่ได้เข้าเมื่อกรรมการให้สัญญาณ ผู้เล่นต้องแข่งกันกระโดด ให้ถึงจุดที่กำหนด ที่จุดกำหนดมีกิจกรรมให้นักเรียนปฏิบัติ เช่น สร้างคำใหม่ หรือนำคำไปแต่งประโยคปากเปล่า หรือแจกลูกคำที่กำหนด ถ้าคนใดปฏิบัติได้จะได้คะแนน นักเรียนแข่งกันเป็นกลุ่ม ครูอนุญาตให้แต่ละกลุ่มช่วยเหลือกันได้

2.7 เกมเก้าอี้ดนตรี หมายถึง การเล่นเกมที่ไม่จำกัดจำนวนผู้เล่น จำนวนเก้าอี้ น้อยกว่าจำนวนผู้เล่น โดยผู้เล่น ทุกคนต้องล้อมวงหลังเก้าอี้ เสียงเพลงดังขึ้น ผู้เล่นทุกคนต้องร่าย และเมื่อเพลงหยุดลง ผู้เล่นต้องรีบนั่งบนเก้าอี้ หากผู้เล่นคนใดนั่งเก้าอี้ไม่ทัน ต้องออกจากการเล่น พร้อมกับเอาเก้าอี้ออก 1 ตัว ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น อ่านสะกดคำ หรือกิจกรรมตามที่ครูกำหนด

2.8 น้ำขึ้นน้ำลง หมายถึง การเล่นเกมที่ไม่จำกัดจำนวนผู้เล่น เขียนวงกลม 1 วง สมมติว่าเป็นคลอง ผู้เล่นแต่ละกลุ่มยืนอยู่นอกวง เมื่อหัวหน้าบอกว่าน้ำขึ้นทุกคนกระโดดเข้าไปในวงกลมซึ่งมีบัตรคำวางใส่ภาชนะไว้กลางวงกลม เมื่อบอกว่าน้ำลง ทุกคนกระโดดออกจากวง หากใครปฏิบัติผิดคำสั่งถือว่าตายถูกคัดออก การกระโดดออกจากวงจะต้องได้บัตรคำออกมาด้วย และถ้าจะไม่ใช่คนที่ตาย ต้องอ่านสะกดคำได้ ครูให้สมาชิกในกลุ่มช่วยเหลือกันได้

2.9 กาฬิกไข่ หมายถึง การเล่นที่ไม่จำกัดจำนวนผู้เล่นใช้ผลไม้ผลไม้สดเป็นไข่ เขียนวงกลมใหญ่ 1 วง วงกลมเล็กให้อยู่ในวงใหญ่ วางไข่ทั้งหมดซึ่งแทนด้วยคำที่ต้องการให้นักเรียนอ่านสะกดคำไว้ในวงเล็ก เลือกผู้เป็นอีกาเฝ้าไข่ในวงใหญ่ 1 คน ผู้เล่นคนอื่นยืนนอกวงกลมใหญ่คอยแย่งไข่ นักเรียนคนใดที่แย่งไข่มาได้ ต้องอ่านสะกดคำให้ถูกต้องจึงได้คะแนน

2.10 ซักเยื่อ หมายถึง การเล่นที่แบ่งผู้เล่นออกเป็น 2 ฝ่ายเท่าๆกันนำเชือกเส้นใหญ่ที่มีความเหนียว ยาวประมาณ 10-20 เมตร ผู้เล่นเลือกแดนแล้วยืนประจำที่ข้างๆ เชือก ใช้ผ้าสีสดผูกไว้กลางเชือก แต่ละฝ่ายยึดปลายเชือกไว้คนละข้าง และแต่ละฝ่ายจะมีกิจกรรมตามที่ครูกำหนด เช่น แจกลูก สะกดคำ กรรมการส่งสัญญาณ ทั้ง 2 ฝ่ายออกกำลัง ดึงเชือก ฝ่ายใดดึงเชือก ให้เข้ามาทางแดนของตนมากที่สุด ถือว่าชนะ โดยฝ่ายที่ชนะต้องทำกิจกรรมที่กำหนดได้ จึงถือว่าชนะ และฝ่ายที่แพ้ จะต้องปฏิบัติตามกิจกรรมที่ฝ่ายชนะกำหนด

การนำการเล่นพื้นบ้านมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนต้องออกแบบกิจกรรมสอดแทรก ในชั้นที่ 3 ชั้นการเรียนรู้ของการเรียนแบบร่วมมือโดยแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน หรือเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน ใช้ในชั้นสอน หรือใช้สรุปขึ้นอยู่กับเนื้อหา เวลาที่ใช้ และความเหมาะสม

3. ความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย หมายถึง นักเรียนนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์และตัวสะกดมาประสมเสียงกัน ทำให้ออกเสียงคำต่างๆ ที่มีความหมายในภาษาไทยได้ โดยแยกเป็น

3.1 การบอกความหมายคำ หมายถึง การจำคำ จับคู่คำกับภาพ และนำคำมาแต่งประโยคปากเปล่า เพื่อแสดงความหมายของคำ

3.2 การอ่านแจกลูก หมายถึง ความสามารถในการแยกคำให้รู้ว่ามีพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ หรือตัวสะกดอะไรบ้าง แล้วใช้เสียงพยัญชนะเป็นเสียงยืน เปลี่ยนสระ หรือตัวสะกด แล้วอ่านออกเสียงคำที่แจกลูก โดยสอนให้ฟังเสียงการแจกลูก และการออกเสียงคำ ผิดแยกเสียงเหมือน และแตกต่าง ผิดออกเสียงปากเปล่า ให้เห็นคำที่ต้องการจะให้เรียนแล้วแจกลูก ผิดเขียนไปพร้อมกับการแจกลูก

3.3 การอ่านสะกดคำ หมายถึง การอ่านโดยนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดมาประสมเป็นคำอ่าน การอ่านสะกดคำ ต้องให้นักเรียนสังเกตรูปคำ พร้อมๆกับการอ่าน และสอนอ่านสะกดคำ พร้อมกับการเขียน มีวิธีการสะกดคำตามรูปคำ สะกดคำโดยเริ่มจากสะกดแม่ ก กา สะกดมาตราตัวสะกดตรงแม่ และไม่ตรงแม่ คำอักษรควบ อักษรนำ คำที่เปลี่ยนรูปและลดรูป คำที่มีตัวการันต์

3.4. การสร้างคำใหม่ หมายถึง การคิดหาคำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนคำที่กำหนด หรือประสมด้วยสระเหมือนกับคำที่กำหนด หรือมีตัวสะกดเหมือนคำที่กำหนด

การอ่านสะกดคำภาษาไทยดำเนินการสอนแล้วนักเรียนสามารถบอกความหมายของคำ อ่านแจกลูก อ่านสะกดคำ สร้างคำใหม่ ได้

4. ความพึงพอใจต่อการเรียน หมายถึง ความรู้สึก หรือทัศนคติของนักเรียนที่เกิดขึ้น ในทางที่ดีจากการสัมผัส รับรู้ ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งวัดจากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน

5. นักเรียน หมายถึง บุคคลที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนบ้านปากเหมือง อำเภอป่าพะยอม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา พัทลุง

บทที่ 2

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง ผลการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ที่มีต่อความสามารถ ในการอ่านสะกดคำภาษาไทย และความพึงพอใจของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเสนอตามลำดับดังนี้

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 1.1 โครงสร้างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
 - 1.2 สาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้
2. หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านปากเหมือง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 2.1 โครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษา
 - 2.2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 2.3 สาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 2.4 หน่วยการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 2.5 การเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 2.6 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 1
 - 2.7 คุณภาพของผู้เรียนช่วงชั้นที่ 1
 - 2.8 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 2.9 การวัดและประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
3. การอ่าน
 - 3.1 ความหมายของการอ่าน
 - 3.2 จุดมุ่งหมายในการอ่าน
 - 3.3 ความสำคัญของการอ่าน
 - 3.4 องค์ประกอบของการอ่าน
 - 3.5 ประเภทของการอ่าน
 - 3.6 ประโยชน์ของการอ่าน
4. การสะกดคำภาษาไทย
 - 4.1 ความสำคัญ

4.2 ความสามารถในการอ่านสะกดคำ

4.2.1 การบอกความหมายคำ

4.2.2 การอ่านแจกลูก

4.2.3 การอ่านสะกดคำ

4.2.4 การสร้างคำใหม่

4.3 แนวการจัดการเรียนการสอน

4.4 ข้อปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอน

4.5 แนวการวัดผลและประเมินผล

5. มาตราตัวสะกด

5.1 ความหมาย

5.2 แนวการจัดการเรียนการสอน

5.3 แนวการวัดและการประเมินผล

6. การเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

6.1 ความหมาย ของการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียน

6.2 ข้อดีของวิธีการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียน

6.3 โครงสร้างของการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียน

6.4 หลักการพื้นฐานของการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียน

6.5 เงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตาม
สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

6.6 ลักษณะของการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียน

6.7 การจัดการเรียนรู้ของการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียน

7. การละเล่นพื้นบ้าน

- 7.1 ประวัติความเป็นมาและวิวัฒนาการ การละเล่นพื้นบ้านของไทย
- 7.2 ความหมายของการละเล่นพื้นบ้าน
- 7.3 ความสำคัญของการละเล่น
- 7.4 ทฤษฎีการละเล่นของเด็ก
- 7.5 ประเภทของการละเล่นพื้นบ้านของไทย
- 7.6 ตัวอย่างการละเล่นพื้นบ้านของภาคใต้

8. วิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน

- 8.1 ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน
- 8.2 ขั้นตอนการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน
- 8.3 บทบาทครู
- 8.4 บทบาทผู้เรียน

9. ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน กับความสามารถในการสะกดคำภาษาไทย

10. ความพึงพอใจ

- 10.1 ความหมายของความพึงพอใจ
- 10.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ
- 10.3 การวัดความพึงพอใจ

11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 11.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือ
- 11.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยการใช้การละเล่นพื้นบ้าน

12. กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

1.1 โครงสร้างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

โครงสร้างของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีดังนี้

1. ระดับช่วงชั้น

กำหนดหลักสูตรเป็น 4 ช่วงชั้น ตามระดับพัฒนาการของผู้เรียน ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3

ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6

ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6

2. สาระการเรียนรู้

กำหนดสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ทักษะหรือกระบวนการการเรียนรู้และคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมของผู้เรียนเป็น 8 กลุ่ม ดังนี้ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษา และพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยีและภาษาต่างประเทศ

สาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มนี้ โดยอาจจัดเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มแรก ประกอบด้วย ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม กลุ่มที่สองประกอบด้วย สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยีและภาษาต่างประเทศ

3. โครงสร้างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ตารางที่ 1 แสดงโครงสร้างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ช่วงชั้น	ประถมศึกษา		มัธยมศึกษา	
	ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
	← การศึกษาภาคบังคับ →			
	← การศึกษาขั้นพื้นฐาน →			
สาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม				
ภาษาไทย	○	○	○	○
คณิตศาสตร์	○	○	○	○
วิทยาศาสตร์	○	○	○	○
สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	○	○	○	○
สุขศึกษาและพลศึกษา	△	△	△	△
ศิลปะ	△	△	△	△
การทำงานอาชีพและเทคโนโลยี	△	△	△	△
ภาษาต่างประเทศ	△	△	△	△
กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน	□	□	□	□
เวลาเรียน	ประมาณปีละ 800-1,000 ช.ม.	ประมาณปีละ 800-1,000 ช.ม.	ประมาณปีละ 1,000-1,200 ช.ม.	ไม่น้อยกว่าปีละ 1,200 ช.ม.

หมายเหตุ ○ สาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักเพื่อสร้างพื้นฐานการคิด
การเรียนรู้และการแก้ปัญหา

△ สาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเป็นมนุษย์ และศักยภาพพื้นฐานในการคิด

□ กิจกรรมที่เสริมสร้างการเรียนรู้จากสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม และการพัฒนาตนเองตามศักยภาพ (กรมวิชาการ. 2545 ข : 5 - 8)

1.2 สาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1: การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 : ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 : การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1: ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 : การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 : สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณและพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 : หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท 4.1 : เข้าใจธรรมชาติของภาษา และหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรับภาษาไทยให้เป็นสมบัติของชาติ

มาตรฐาน ท 4.2 : สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัย บุคลิกภาพและความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพ สังคมและชีวิตประจำวัน (กรมวิชาการ. 2545 ข : 12)

สาระที่ 5: วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจ และแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดี และวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

2. หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านปากเหมือง

2.1 โครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษา

ตารางที่ 2 แสดงโครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านปากเหมือง

กลุ่มสาระ การเรียนรู้	สัดส่วนเวลาเรียน (ชั่วโมง / ปี)											
	ประถมศึกษา								มัธยมศึกษา			
	ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)				ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4 - 6)				ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)			
	ป.1	ป.2	ป.3	รวม	ป.4	ป.5	ป.6	รวม	ม.1	ม.2	ม.3	รวม
ภาษาไทย	280	280	280	840	160	120	120	400	160	160	160	480
คณิตศาสตร์	240	240	240	720	160	160	160	480	120	120	120	360
วิทยาศาสตร์	80	80	80	240	120	120	120	360	120	120	120	360
สังคมศึกษา ศาสนาและ วัฒนธรรม	80	80	80	240	80	80	80	240	120	120	120	360
สุขศึกษา และพล ศึกษา	40	40	40	120	40	40	40	120	80	80	80	240
ศิลปะ	80	80	80	240	80	80	80	240	80	80	80	240
การงานอาชีพ และเทคโนโลยี	40	40	40	120	80	80	80	240	120	120	120	360
ภาษาต่างประเทศ	40	40	40	120	80	120	120	320	120	160	160	480
รวม 8 กลุ่มสาระ	880	880	880	2640	800	800	800	2400	920	960	960	2840
ลูกเสือ	40	40	40	120	40	40	40	120	40	40	40	120
ดนตรี	40	40	40	120	40	40	40	120	40	40	40	120
ชุมนุม	40	40	40	120	40	40	40	120	40	40	40	120
รวมกิจกรรม พัฒนาผู้เรียน	120	120	120	360	120	120	120	360	120	120	120	360
สาระการเรียนรู้ เพิ่มเติม	-	-	-	-	80	80	80	240	160	120	120	360
รวม	1000	1000	1000	3000	1000	1000	1000	3000	1200	1200	1200	3600

2.2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1

1. อ่านสะกดคำให้ถูกต้อง ตามหลักการสะกดคำ ตามมาตราตัวสะกด และ
ผันวรรณยุกต์อักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำ อ่านจำคำได้แม่นยำ อ่านได้คล่อง และอ่านได้เร็ว
ตามหลักการ
2. อ่านเข้าใจความหมายของคำอ่านและเข้าใจข้อความที่อ่านด้วยการวาดภาพ
ความหมายของคำและข้อความ การนำคำมาแต่งประโยค
3. แสดงความเข้าใจ ความสำคัญ และรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน ด้วยการพูด
หรือเขียน
4. อ่านข้อความแล้วบอกคำสำคัญของข้อความที่อ่าน
5. พูด และเขียนแสดงความรู้ ความคิด จากการอ่านเรื่อง คาคะเนเหตุการณ์
ของเรื่อง
6. ใช้กระบวนการอ่าน พัฒนาการอ่าน อ่านเรื่องกำหนดแนวการปฏิบัติ
7. อ่านในใจบทร้อยแก้ว หรือบทร้อยกรองได้เร็ว และพูดใจความสำคัญของเรื่อง
8. อ่านออกเสียงบทร้อยแก้ว บทร้อยกรอง ได้เร็วและคล่อง ถูกต้องตามอักขระ
วิธีการแบ่งวรรคตอน และลักษณะคำประพันธ์ด้วยเสียงดังฟังชัด ทั้งการอ่านออกเสียงธรรมดา
และอ่านทำนองเสนาะ
9. ท่องจำบทร้อยกรอง ที่มีทำนองไพเราะ และมีข้อคิดที่ดี ทั้งบทอาขยาน และ
บทประพันธ์ที่ประทับใจ
10. เลือกอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั้งความรู้ และความบันเทิงจากห้องสมุด
หรือมุมหนังสือ หรือแหล่งความรู้อื่น ๆ
11. แสดงมารยาทการอ่านในห้องสมุด หรือการอ่านในห้องเรียน โดยการอ่านสงบ
ไม่รบกวนผู้อื่น ไม่ขีดเขียนลงในหนังสือที่ไม่ใช่ของตนเอง และไม่ทำให้ฉีกขาด ส่งคืนหนังสือ
ตามกำหนด มีนิสัยรักการอ่าน โดยใช้เวลาว่างในการอ่าน และวาดภาพ หรือจดบันทึกสิ่งที่อ่าน
12. เขียนคำถูกต้องตามความหมาย โดยใช้หลักการสะกดคำ แจกลูกช่วยในการ
เขียนคำ
13. เขียนแสดงความคิด ความรู้สึก ความต้องการเป็นประโยค และข้อความสั้น ๆ
14. ใช้กระบวนการเขียนโดยเตรียมการยกร่าง และตรวจแก้ไขข้อความที่เขียน
15. เขียนอย่างมีมารยาท การเขียนเพื่อการสื่อสาร ด้วยลายมือสวยงาม สะอาด
ตัวอักษรชัดเจน อ่านง่าย เขียนถูกต้อง ตามภาษาสุภาพ

124425

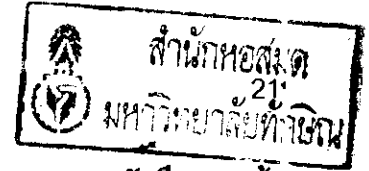
๒๗

372.6

๗ 039 ๘

2550

ค.2

16. แสดงนิสัยรักการเขียน ด้วยการอ่าน การดู การฟัง และการจดบันทึกความรู้
อย่างสม่ำเสมอ เป็นประโยคและข้อความสั้น ๆ เป็นสมุดความรู้ของตนเอง

17. เขียนบันทึกความรู้และประสบการณ์ เป็นประโยคและข้อความสั้น ๆ
แสดงทักษะการเขียน โดยใช้ข้อความถูกต้อง ลายมืออ่านง่ายชัดเจน

18. ฟังผู้พูดและดูสื่อต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องสั้น ความรู้และนิทานและจับใจความ
สำคัญ ของเรื่องได้จากการพูด เขียนและตอบคำถาม เล่าเรื่องและเนื้อเรื่องถูกต้อง

19. ฟังผู้พูดและดูสื่อต่าง ๆ ที่เป็นความรู้ นิทาน บอกความหมายของถ้อยคำ
การใช้น้ำเสียงแสดงอารมณ์ และกิริยาท่าทางของผู้พูด

20. ฟังผู้พูด และดูสื่อต่าง ๆ ที่เป็นความรู้ และนิทาน แล้วแสดงความคิดเห็น
จากเรื่อง ที่ฟัง และดู อย่างมีเหตุผล

21. แสดงมารยาทการฟัง การดู สื่อในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ด้วยความ
ตั้งใจ ไม่รบกวนผู้อื่น และฟังหรือดูอย่างสงบ

22. ฟังและดูสื่อ ที่มีความรู้และนิทาน และตั้งคำถาม หรือตอบคำถามได้เป็น
ประโยค ใช้ภาษาถูกต้อง

23. สนทนากับผู้อื่น แสดงความคิดเห็น ในชีวิตประจำวันได้อย่างสุภาพ
ใช้ถ้อยคำ และภาษาถูกต้อง

24. เล่าเรื่อง หรือถ่ายทอดประสบการณ์ ข่าว นิทาน อย่างสร้างสรรค์ และใช้
ถ้อยคำเหมาะสมกับเรื่อง พูดชัดถ้อยชัดคำ ออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี และตามหลักการพูด

25. แสดงมารยาทการพูดโดยใช้ถ้อยคำ และกิริยาท่าทางสุภาพ กล่าวพูด พูด
ชัดเจน และตอบคำถามเสียงดัง เหมาะกับสถานที่

26. สะกดตามมาตราตัวสะกดโดยนำเสียงและรูปของพยัญชนะ สระและ
วรรณยุกต์ มาประสมคำตามมาตราแม่ ก.กา และมาตราตัวสะกดทั้งแม่ กง กน กม เกย เกว
กก กดและกบ เป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน อ่านและเขียนถูกต้อง

27. สะกดคำอักษรควบ ที่เป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน อ่านและเขียนถูกต้อง

28. ผันอักษรตามหลักการผันอักษรกลาง อักษรสูงและอักษรต่ำได้ ออกเสียง
ถูกต้องชัดเจน ทั้งการอ่าน การพูดและการเขียน

29. แสดงความหมายของคำ กลุ่มคำและประโยค โดยนำคำ และกลุ่มคำ
มาแต่งประโยคตามความหมาย เรียงลำดับคำ และกลุ่มคำ ในประโยคได้ถูกต้อง นำประโยค
มาเรียงตามลำดับความคิด เรียงลำดับประโยค เป็นข้อความได้ชัดเจนทั้งการพูด และเขียน

30. ใช้ภาษาที่สุภาพในการสนทนา แนะนำตัวเอง หรือเขียนประโยคสื่อสารง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน

31. อ่านนิทานเรื่องสั้นง่าย ๆ สารคดีสั้น ๆ บทความสั้น ๆ ที่แสดงความรู้และความบันเทิงนำมาเล่าเรื่อง เขียน และแสดงความคิดเห็น

2.3 สารการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การอ่านคำพื้นฐานซึ่งเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันประมาณ 600 คำ รวมทั้งคำที่ใช้เรียนในกลุ่มสาระอื่นหลักการอ่านสะกดคำตามมาตราตัวสะกดแม่ ก. กา แม่ กง กน กม เกย เกอว กก กค และแม่กบ และคำในชีวิตประจำวันที่จะกตไม่ตรงตามมาตรา การผันวรรณยุกต์ อักษรกลาง และอักษรต่ำ อักษรสูง ความหมายของคำ และข้อความที่อ่านเพื่อหาใจความสำคัญ และรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน คำสำคัญของประโยค และข้อความ การใช้คำถาม และตอบคำถาม การคาดคะเนเหตุการณ์ของเรื่องที่อ่าน ใช้แผนภาพโครงเรื่อง หรือแผนภาพความคิด การใช้กระบวนการอ่าน พัฒนาการอ่าน นำความรู้จากการอ่าน กำหนดแนวปฏิบัติ การอ่านในใจ การอ่านออกเสียง ทั้งบทร้อยแก้ว บทร้อยกรอง การอ่านออกเสียงถูกต้อง ตามอักขรวิธี การแบ่งวรรคตอน ลักษณะคำประพันธ์ ทั้งออกเสียงธรรมชาติทำนองเสนาะ การเลือกอ่านหนังสือจากแหล่งเรียนรู้ ห้องสมุด มารยาทการอ่าน และนิสัยรักการอ่าน

การเขียนคำตามความหมาย และตัวสะกดการันต์ การเขียนประโยคและข้อความสั้น ๆ ที่มีความรู้ ความคิด ความถูกต้อง และจินตนาการ มารยาทการเขียนนิสัยรักการเขียน และการจัดบันทึก การใช้ทักษะการเขียน บันทึกความรู้ และประสบการณ์

การฟังการดูเรื่องที่รู้และนิทาน การจับใจความสำคัญของเรื่อง การตอบคำถาม การเล่าเรื่องที่ฟังและดู การเข้าใจเนื้อเรื่อง ถ้อยคำน้ำเสียง กิริยาท่าทาง การแสดงความคิดเห็น การพูดทักทาย ขอขอบคุณ ขอโทษ การยอมรับ การปฏิเสธ โดยใช้ภาษาสุภาพ มารยาท การเขียน นิสัยรักการเขียน การจัดบันทึก การใช้ทักษะการเขียน บันทึกความรู้ และประสบการณ์ ชำนาญ นิทานตามหลักการพูด และใช้ถ้อยคำเหมาะสมแก่เรื่อง มารยาทการพูด

การสะกดคำตามมาตราตัวสะกด ผันอักษร และคำอักษรควบ เป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ความหมายของคำ กลุ่มคำ การเขียนประโยค และข้อความ การเรียงคำเป็นประโยค การเรียงประโยค เป็นข้อความตามลำดับความคิด การใช้ภาษาสุภาพในการพูด และการเขียน แนะนำตนเอง และการเขียนสื่อสาร การพูดอภิปราย หรือเขียนแสดงความคิดเห็น การคิดไตร่ตรองก่อนพูดและเขียน การรู้จักใช้ภาษาไทย ภาษาไทยมาตรฐาน และภาษาถิ่นในการพูด และการเขียน หลักการเขียนคำคล้องจอง ตามลักษณะคำประพันธ์ ปริศนาคำทาย

และบทร้องเล่นของเด็กในท้องถิ่น การใช้ทักษะทางภาษาแสวงหาความรู้ การทำงาน การใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่วิทยุ โทรทัศน์ วีดิทัศน์ คอมพิวเตอร์แสวงหาความรู้ การใช้ภาษาพูด และภาษาเขียน ในการใช้ภาษาได้ถูกต้อง การใช้คำศัพท์เฉพาะในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ซึ่งพัฒนาการเขียน การพูด การใช้ตัวเลขไทย และเขียนตามความเป็นจริง และใช้ภาษาสุภาพ

· การอ่านนิทาน เรื่องสั้น สารคดี บทความ บทร้อยกรอง การหาความรู้ และความบันเทิงจากการอ่าน การหาข้อคิดเป็นแนวปฏิบัติในชีวิตประจำวัน (โรงเรียนบ้านปากเหมือง. 2546 : 7-12)

2.4 หน่วยการเรียนรู้

ตารางที่ 3 แสดงหน่วยการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนบ้านปากเหมือง
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เวลา 280 ชั่วโมง / ปี

หน่วยการเรียนรู้ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
1	ท้องเที่ยวโลกกว้าง	(18)
	1. รถไฟ	10
	2. ดุจดไฟ	8
2	เพื่อนรัก	(30)
	1. ลูกหมา	10
	2. ลูกหมาตาโต	10
	3. ลูกแมว	10
3	จินตนาการ	(26)
	1. บ้านสีแดง	13
	2. เล่นรถในนา	13
4	ช่วยกันหา	(42)
	1. แม่วัวตัวโต	14
	2. แม่ไก่ไปไหน	14
	3. ไช้ไก่ในกอหญ้า	14
5	พื้นบ้านพื้นเมือง	(20)
	1. เพื่อนของกล้า	10
	2. กาฟักไข่	10
6	เพลงแสนสนุก	(25)
	1. แม่แพะกับลูกแพะ	13
	2. นังชิงข้าวร้องเพลงช้าง	12

ตารางที่ 3 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
7	นอนพักผ่อน	(12)
	1. กล้าไม่สบาย	12
8	โรงเรียนของฉัน	(36)
	1. ไปโรงเรียน	12
	2. ก่อนถึงเวลาเรียน	12
	3. เข้าแถวหรืออาหาร	12
9	มาฟังนิทาน	(35)
	1. อ่านมาก เก่งมาก	17
	2. นิทานของแก้ว	18
10	หมู่บ้านหรรษา	(36)
	1. เที่ยวรอบหมู่บ้าน	12
	2. ไปส่งตากลับบ้าน	12
	3. รักเมืองไทย	12

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหา หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 พื้นบ้านพื้นเมือง
เรื่องเพื่อนของกล้า และ เรื่องกาปักไข่

ตารางที่ 4 แสดงการวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้ หน่วย พื้นบ้านพื้นเมือง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
จำนวน 20 ชั่วโมง

สาระที่	สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการสอน แบบ STAD	เวลา
1.การอ่าน	1. การอ่านพยัญชนะ ธ ฝ ศ 2. การอ่านสระ - แ-ะ เ-อ แ- เอะ เ-ือ 3. อ่านแจกลูก - สระ แ-ะ สระ สระ เ-อ สระ แ- สระ เ-ือ สระ เ-อะ 4. หลักการอ่านคำพื้นฐาน 5. การสร้างประสบการณ์พื้นฐานการอ่าน 6. การฝึกอ่านเนื้อหาจากบทเรียน - อ่านคำใหม่ - อ่านเรื่องในบทเรียน 7. อ่านสะกดคำและผันวรรณยุกต์ - คำที่ไม่มีตัวสะกด - คำที่สะกดด้วยแม่กง - คำที่สะกดด้วยแม่กน - ผันวรรณยุกต์อักษรสูง - ผันวรรณยุกต์อักษรต่ำ 8. อ่านคำ อ่านประโยค อ่านแจกลูกสะกด คำ สร้างคำใหม่ แต่งประโยคปากเปล่า 9. มารยาทการอ่าน 10. การฝึกนิสัยรักการอ่าน	ชั้นที่ 2 จัดทีม ชั้นที่ 3 ขั้นการเรียนรู้ ชั้นที่ 4 ทดสอบ ชั้นที่ 5 การรับรอง ผลงาน	7

ตารางที่ 4 (ต่อ)

สาระที่	สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการสอน แบบ STAD	เวลา
2. การเขียน	1. เขียนพยัญชนะไทย 2. เขียนสระ 3. คัดลายมือ 4. เขียนคำสระ แอะ สระ อือ สระ เออ สระแอะ สระเออะ สระ แอะ สระ เอือ สระเอะ 5. เขียนแจกลูก เขียนสะกดคำ 6. เขียนคำ เขียนคำใหม่ 7. เขียนประโยค 8. มารยาทการเขียน	ขั้นที่ 2 การจัดทีม ขั้นที่ 3 การเรียนรู้ ขั้นที่ 4 การทดสอบ ขั้นที่ 5 การรับรอง ผลงาน	4
3. การฟัง การดูและ การพูด	1. การเลือกฟัง การพูดทักทาย 2. การใช้น้ำเสียงกิริยาท่าทาง 3. การตั้งคำถาม การตอบคำถาม การสนทนา 4. มารยาทการฟัง การดูและการพูด	ขั้นที่ 2 การจัดทีม ขั้นที่ 3 การเรียนรู้ ขั้นที่ 4 การทดสอบ ขั้นที่ 5 การรับรอง ผลงาน	3
4. หลักการ ใช้ภาษา	1. การแจกลูกสะกดคำ โดยนำเสียงและรูป ของพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ประสม เป็นคำอ่าน และเขียนคำได้ถูกต้อง ตามหลักเกณฑ์ทางภาษา 2. สร้างคำใหม่ 3. การเรียบเรียงคำเป็นประโยค	ขั้นที่ 2 การจัดทีม ขั้นที่ 3 การเรียนรู้ ขั้นที่ 4 การทดสอบ ขั้นที่ 5 การรับรอง ผลงาน	4

ตารางที่ 4 (ต่อ)

สาระที่	สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการสอน แบบ STAD	เวลา
5.วรรณคดี วรรณกรรม	1. ปริศนาคำทาย และบทร้องเล่น 2. การอ่านนิทาน 3. อ่านบทร้อยกรอง - ตีมนมแพะ - ทำดีมีเพื่อน 4. นำข้อคิดที่ได้ไปใช้ในชีวิตจริง	ขั้นที่ 2 จัดทีม ขั้นที่ 3 การเรียนรู้ ขั้นที่ 4 การทดสอบ ขั้นที่ 5 การรับรอง ผลงาน	2

2.5 การเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2.5.1 สาระของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ลักษณะของหลักสูตร หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดเป็นกรอบและทิศทางการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทย ของสถานศึกษา เช่นเดียวกับวิชาอื่น ๆ สถานศึกษา จะนำไปพัฒนาเป็นหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน ให้เป็นแนวทางเดียวกัน ทั้งประเทศ ตามมาตรฐานการเรียนรู้ ลักษณะสำคัญของหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ดังนี้

1. กำหนดสาระที่เป็นองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (Strand) ซึ่งเป็นแก่นความรู้ทางภาษา ที่ผู้สอนต้องนำไปขยาย รายละเอียด จัดให้เหมาะสมกับผู้เรียน และสภาพแวดล้อมในห้องเรียน ประกอบด้วย การอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด หลักการใช้ภาษา วรรณคดีและวรรณกรรม
2. กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ ประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มวิชา และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ของแต่ละสาระ เพื่อระบุสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องเรียน และสมรรถฐานที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ อันเป็นคุณภาพของผู้เรียนที่ผู้สอน จะยึดเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้
3. กำหนดหลักสูตรเป็นช่วงชั้น ทั้งมาตรฐานการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น โดยแบ่งออกเป็น 4 ช่วงชั้น มีการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างต่อเนื่อง

ผู้สอนจะต้องศึกษาหลักสูตรทุกช่วงชั้น มิใช่เฉพาะช่วงชั้นที่จะสอนเท่านั้น เพื่อเห็นภาพ การพัฒนา การเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง

4. กำหนดเวลาเรียนตามเหมาะสมใน ชั้น ป.1-6 และชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1-3 กำหนดเวลาเรียนเป็นรายปี ส่วนมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 กำหนดเวลาเรียนเป็นรายภาค และเป็นหน่วยกิต ทั้งนี้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดเวลาเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จัดเวลาเรียนเฉพาะภาษาไทย คณิตศาสตร์ใช้เวลาเรียนประมาณร้อยละ 50 ของเวลาเรียน ตลอดปี เพื่อเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ และวางทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการอ่าน การเขียน และการคิดคำนวณ

2.5.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นหลักสูตรที่มีลักษณะ เป็นหลักสูตร มาตรฐาน (Competency - Based Curriculum) กล่าวคือ หลักสูตรจะมีสาระการเรียนรู้ (Strand) เป็นกลุ่มเนื้อหา และทักษะที่จะต้องสอน แต่ละสาระการเรียนรู้ จะมีมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น (Benchmark) เป็นสมรรถฐานที่ผู้เรียน เรียนจบการศึกษาแต่ละช่วงชั้น จะต้องมีความรู้ ความสามารถในการเรียน ตามมาตรฐานการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ จึงเป็นข้อกำหนด คุณลักษณะ และความสามารถของผู้เรียน ที่ครูจะต้องจัดการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะ และความสามารถดังกล่าว ส่วนมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น กำหนดสาระการเรียนรู้ ที่เป็น มาตรฐานเนื้อหา (Content Standard) ซึ่งส่วนมากจะเขียนเป็นความคิดรวบยอด กำหนดเนื้อหา การสอนมาตรฐานการปฏิบัติ (Performance Standard) กำหนดคุณสมบัต ที่ เป็นความสามารถ การปฏิบัติ และคุณธรรม จริยธรรม มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น จะกำหนดความรู้ และหลักการ ให้เกิดความคิดระดับสูง มีทักษะและกระบวนการ มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยม ซึ่งครูจะใช้ เป็นแนวทาง การพัฒนาหลักสูตร และวิธีการจัดการเรียนการสอน เพื่อเชื่อมโยงประสบการณ์ การเรียนรู้ในห้องเรียนสู่ชีวิตจริง และสังคมภายนอก และเป็นแนวทางการประเมิน เพื่อพิจารณา ความสำเร็จของผู้เรียน สถานศึกษาจะต้องนำมาตรฐานการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น พัฒนาเป็นหลักสูตรของสถานศึกษาเอง ให้สอดคล้องกับสภาพสังคม ชุมชน และ ยังเป็นแนวทาง การบริหารงานวิชาการของสถานศึกษา และยังใช้เป็นเกณฑ์การประเมินคุณภาพ การจัดการ ศึกษาของสถานศึกษา จะใช้มาตรฐานการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น จัดทำ เครื่องมือ ประเมินคุณภาพการศึกษา ของสถานศึกษาเพื่อประกันคุณภาพภายนอก จากนั้น ผู้บริหารสถานศึกษา จะใช้มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ตรวจสอบคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน และตัดสินใจ ในการบริหารงานวิชาการของสถานศึกษา เพื่อให้ผู้เรียน เป็นผู้ได้รับการพัฒนา

การเรียนรู้ ให้เข้าสู่มาตรฐานที่กำหนด และผู้ปกครองยังใช้มาตรฐานตรวจสอบ ผลการเรียนรู้
ของบุตรหลานของตนได้อีกด้วย

2.6 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3)

สาระที่ 1 : การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1: ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้ และความคิดไปใช้ตัดสินใจ
แก้ปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

1 สามารถอ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน อ่านได้คล่อง และเร็วเข้าใจ
ความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน

2 สามารถเข้าใจ ใจความสำคัญ และรายละเอียดของเรื่อง หาคำสำคัญ
หรือใช้แผนภาพโครงเรื่อง หรือแผนภาพความคิด เป็นเครื่องมือการพัฒนาความเข้าใจการอ่าน
รู้จักใช้คำถาม เกี่ยวกับเนื้อหา และแสดงความรู้ ความคิด คัดคะแนน เหตุการณ์ เรื่องราว
จากเรื่องที่อ่าน และกำหนดแนวทางการปฏิบัติ

3 สามารถอ่านในใจ และอ่านออกเสียงบทร้อยแก้ว และร้อยกรองได้
รวดเร็วถูกต้อง ตามลักษณะคำประพันธ์ และอักขรวิธี และจำบทร้อยกรองที่ไพเราะ อ่านหนังสือ
ที่เป็นประโยชน์ทั้งความรู้ และความบันเทิง มีมารยาทการอ่าน และนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 : การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ
และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายละเอียดข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษา
ค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

1 สามารถเขียนคำได้ถูกความหมาย และสะกดการันต์ได้ถูกต้อง
ใช้ความรู้และประสบการณ์เขียนประโยค ข้อความ และเรื่องราวแสดงความคิด ความรู้สึก
ความต้องการ และจินตนาการ รวมทั้งใช้กระบวนการเขียน พัฒนางานเขียน

2 มีมารยาทการเขียน และนิสัยรักการเขียน และใช้ทักษะการเขียน
จัดบันทึกความรู้ เรื่องราว ประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟัง และดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดง
ความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณ และสร้างสรรค์

1 สามารถจับใจความสำคัญสิ่งที่ได้ฟัง และได้ดู และเข้าใจเนื้อเรื่อง ถ้อยคำ การใช้น้ำเสียง และกิริยาท่าทางของผู้พูด และแสดงทรรศนะเรื่องที่ฟัง และดูอย่างมี วิจารณ์ญาณ

2 สามารถตั้งคำถาม ตอบคำถาม สนทนาแสดงความคิดเห็นเล่าเรื่อง ถ่ายทอด ความรู้สึก ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ ใช้ถ้อยคำเหมาะสมเรื่อง และอย่างสร้างสรรค์ ตามหลักการพูด มีมารยาทการฟัง การดู และการพูด

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษา และหลักภาษาไทยการ เปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักภาษาไทยไว้เป็นสมบัติ ของชาติ

1 สามารถสะกดคำโดยน้ำเสียง และรูปของพยัญชนะ สระ และ วรรณยุกต์ ประสมเป็นคำอ่าน และเขียนคำได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษา

2 เข้าใจความหมายและหน้าที่ของคำ กลุ่มคำและประโยค การเรียงลำดับคำ และเรียบเรียงประโยคตามลำดับความคิดเป็นข้อความที่ชัดเจน

3 สามารถใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ด้วยถ้อยคำสุภาพ และรู้จักคิดไตร่ตรอง ก่อนพูดและเขียน

4 เข้าใจว่าภาษาไทยมีภาษาไทยกลาง หรือภาษาไทยมาตรฐาน และภาษาถิ่น

5 สามารถเลือกใช้คำคล้องจองแต่งบทร้อยกรองง่าย ๆ

6 สามารถนำปริศนาคำทาย บทรiddles เล่นในห้องเรียนมาใช้ในการเรียน

มาตรฐาน ท.4.2 สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัย บุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพ สังคม และชีวิตประจำวัน

1 สามารถใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือ การเรียนการแสวงหาความรู้ และการทำงานร่วมกับผู้อื่น และใช้เทคโนโลยีการสื่อสารพัฒนาการเรียน

2 เข้าใจความแตกต่างของภาษาพูด และภาษาเขียน ใช้ภาษาได้เหมาะสม กับบุคคล และสถานการณ์ การสื่อสารใช้ภาษาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการพัฒนา การอ่าน และการเขียน เห็นคุณค่าต่อการใช้ภาษาไทย

3 ใช้ภาษาพูด และภาษาเขียน ตามความเป็นจริง เหมาะแก่กาลเทศะ และบุคคล

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดี และวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

1 สามารถอ่านนิทานเรื่องสั้นง่าย ๆ สำหรับเด็ก สารคดี บทความ บทร้อยกรอง และบทละครเหมาะกับวัยของเด็ก ได้รับความรู้ และความบันเทิง ชื่นชอบเห็นจากการอ่าน และนำไปใช้ในชีวิตจริง (กรมวิชาการ.2545 ข : 23 - 29)

2.7 คุณภาพของผู้เรียน ช่วงชั้นที่ 1

เมื่อจบช่วงชั้นผู้เรียนต้องมีความรู้ความสามารถ คุณธรรม จริยธรรมและค่านิยม ดังนี้

1. อ่านได้คล่องและอ่านได้เร็ว
2. เข้าใจความหมายและหน้าที่ของคำกลุ่มคำ ประโยค และเข้าใจข้อความที่อ่าน
3. นำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาคิด คาดคะเนเรื่องราวหรือเหตุการณ์ และกำหนดแนวทางการปฏิบัติ
4. เลือกอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั้งความรู้และความบันเทิง
5. พูดและเขียนแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ และจินตนาการ
6. จัดบันทึกความรู้ ประสบการณ์ และเรื่องราวในชีวิตประจำวัน
7. จับใจความสำคัญ และหารายละเอียดของเรื่อง ตั้งคำถาม ตอบคำถาม สนทนา แสดงความคิดเห็น เล่าเรื่อง ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์จากเรื่องที่อ่าน ที่ฟังและที่ดู
8. เข้าใจว่าภาษาไทยมีทั้งภาษาไทยกลาง และภาษาไทยมาตรฐาน และภาษาถิ่น
9. ใช้คำคล้องจองแต่งบทร้อยกรองง่าย ๆ
10. ท่องจำบทร้อยกรองที่ไพเราะ และนำไปใช้ในการพูดและการเขียน
11. นำปริศนาคำทาย และบทร้องเล่นในท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนและเล่น
12. ใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียน การแสวงหาความรู้ และใช้ได้เหมาะสมกับบุคคล และสถานการณ์
13. นำความรู้ที่ได้จากการอ่านวรรณคดี และวรรณกรรมไปใช้ในชีวิต

14. มีมารยาทการอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด

15. มีนิสัยรักการอ่านและการเขียน

(กรมวิชาการ, 2545 ข : 9 -10)

2.8 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การสอนภาษาไทย จะประสบผลสำเร็จได้ดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับบทบาทของครูผู้สอน ซึ่งต้องเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม จากการเป็นผู้บอก ให้เป็น บทบาทของผู้จัดประสบการณ์ การเรียนรู้ที่มีความหมาย นั่นคือ ทำอย่างไรให้ผู้เรียนเข้าใจ ถึงคุณค่า และประโยชน์ ที่จะได้รับ ได้แก่

1. การเรียนรู้ภาษาไทยเป็นประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร การสื่อสาร ระหว่างบุคคล การสื่อสารในการปฏิบัติงาน การประสานงาน การประสานความร่วมมือ
2. เป็นการสร้างโอกาสในการเรียนรู้ เป็นพื้นฐานในการศึกษาวิทยาการแขนงต่าง ๆ การสืบค้นข้อมูล การค้นคว้า การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลง
3. เป็นการเสริมสร้างวัฒนธรรม คุณธรรมความดีงามตลอดจนบุคลิกภาพ ให้เกิดขึ้นในตนเองและสังคม
4. เป็นการพัฒนาระบบการคิด การสร้างองค์ความรู้ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต
5. เป็นการเสริมสร้างความงดงามในชีวิต ชื่นชม ภูมิใจในภาษาไทย คุณค่าของวรรณคดี ความเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย

การจัดการเรียนรู้ที่มีความหมาย ครูผู้สอนจะต้องศึกษาวิเคราะห์สาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น จัดทำสาระการเรียนรู้ช่วงชั้น ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี สาระการเรียนรู้รายปี จัดทำคำอธิบายรายวิชา เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ก่อนจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนควรดำเนินการโดย

1. เลือกรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ศึกษารูปแบบ เพื่อการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ วุฒิภาวะของผู้เรียน ความสามารถในการเรียนรู้ ความแตกต่างระหว่างบุคคล รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีหลายประการ เช่น การจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน การจัดการเรียนรู้โดยกลุ่มสัมพันธ์ การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความคิด การเรียนแบบบูรณาการ การสอนด้วยแผนความคิด หรือแผนภาพโครงเรื่อง เป็นต้น
2. พัฒนาหรือคิดค้นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยครูผู้สอนสามารถ เชื่อมโยงความรู้ ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน นำสิ่งเหล่านี้

มาเป็นปัจจัยในการคิดค้น รูปแบบการจัดกิจกรรม ทดลองใช้ปรับปรุงแก้ไข จนได้รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ และควรเผยแพร่เพื่อเป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษา

3. การจัดการเรียนรู้ที่คำนึงถึงการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริง เช่น การศึกษาค้นคว้าหาความรู้ จากแหล่งความรู้ ห้องสมุด สื่อเทคโนโลยี แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียน และแหล่งอื่น การเรียบเรียง การจัดทำรายงาน การสื่อสาร การสัมภาษณ์ การแสดงผลงาน เป็นต้น เพราะสิ่งเหล่านี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ และการประกอบอาชีพในอนาคต

4. การจัดกระบวนการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยควรจัดให้มีรูปแบบหลากหลาย และปรับใช้ได้ในแต่ละกิจกรรม รวมทั้งเหมาะสม กับคุณลักษณะของผู้เรียน ตามแนวทางการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเก่ง ดี และมีสุขโดยเฉพาะกระบวนการเรียนรู้เฉพาะ (Specific Learning) ของภาษาไทย ซึ่งเป็นกระบวนการตามธรรมชาติของภาษาไทย ที่ใช้ในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียน เข้าใจถึงหลักการ กฎเกณฑ์ ทฤษฎี และระเบียบวิธีการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย กระบวนการเรียนรู้เฉพาะดังกล่าว ที่ครูผู้สอนควรนำมาใช้ ได้แก่

- 4.1 กระบวนการสื่อความ
- 4.2 กระบวนการทางภาษา
- 4.3 กระบวนการอ่าน
- 4.4 กระบวนการพูด
- 4.5 กระบวนการเขียน
- 4.6 กระบวนการดูหรือฟัง
- 4.7 กระบวนการคิดวิเคราะห์เชิงตรรกะ

กระบวนการเรียนรู้ดังกล่าวนี้จะเป็นเครื่องมือและวิธีการอันสำคัญของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในการปลูกฝังบุคลิกภาพ (Character) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยให้เกิดขึ้นได้ (สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา.2545 : 36-38)

ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้ที่มีความหมายในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สถานศึกษาต้องมุ่งดำเนินการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน ตามแนวปฏิรูปการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เลือกใช้รูปแบบกระบวนการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมที่เหมาะสม มีความหมาย พัฒนาความคิด ทักษะ ความสามารถ ความถนัดของผู้เรียน อย่างเต็มศักยภาพ โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนการสอน ที่เน้นกระบวนการเฉพาะกลุ่ม สาระการเรียนรู้ภาษาไทย และกระบวนการอื่น ๆ ที่เหมาะสม

2.9 การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ดังนี้

1. ประเมินและตัดสินผลการเรียนรู้เป็นรายกลุ่ม กลุ่มสาระการเรียนรู้ / รายวิชา ที่เพิ่มเติม
2. ประเมินโดยยึดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของกลุ่มสาระการเรียนรู้ เป็น เป้าหมาย
3. ประเมินด้วยวิธีการที่หลากหลายเน้นการประเมินตามสภาพจริง
4. ต้องมีการประเมินผลผลการเรียนรู้ที่คาดหวังทุกข้อ
5. การผ่านเกณฑ์การประเมินกลุ่มสาระการเรียนรู้ ต้องมีผลการประเมินการ เรียนรู้ที่คาดหวัง ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำทุกข้อ
6. จัดซ่อมเสริมผู้เรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินและประเมินหลัง การซ่อมเสริม
7. ผู้เรียนต้องเรียนซ้ำในกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่ทำการซ่อมเสริม และไม่ผ่าน เกณฑ์การประเมิน

หลักการประเมินผลการเรียนรู้

การประเมินผลการเรียนภาษาไทย มีเป้าหมายสำคัญ เพื่อนำผลการประเมิน ไปพัฒนาผู้เรียน ให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ หรือผลการเรียนที่คาดหวังที่กำหนดไว้ โดย นำผลการประเมิน ไปปรับปรุงแก้ไข ส่งเสริมการเรียนรู้ พัฒนาผู้เรียน นำไปปรับปรุงแก้ไข และ การ จัดกระบวนการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รวมทั้งนำไปใช้ ในการพิจารณา ตัดสินความสำเร็จของผู้เรียน การดำเนินการวัด และประเมินผลดังกล่าว สถานศึกษาต้อง ดำเนินการ ทั้งในระดับชั้นเรียน และในระดับสถานศึกษา การที่จะดำเนินการวัด และประเมินผล ภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ ได้ข้อมูลที่มีคุณภาพ ไปใช้ตามวัตถุประสงค์ของการประเมิน มีหลักการที่สำคัญดังนี้

1. การประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ ต้องส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน

ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จึงต้องเน้นการ พัฒนาทักษะตามกระบวนการเรียนรู้ และควบคู่ไปกับการวัดและประเมินผล ครูผู้สอน ต้อง ประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ตั้งแต่ต้นจนจบ การเรียนรู้แต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยตรวจสอบ ความรู้เป็นระยะ ๆ อย่างสม่ำเสมอ มิใช่การวัด และประเมินผลหลังจบการเรียนรู้เพียงครั้งเดียว

การประเมินเพื่อตรวจสอบพื้นฐานการประเมิน ระหว่างเรียนต้องประเมินหลาย ๆ ครั้ง หลาย กิจกรรม และการประเมินเมื่อจบบทเรียน เพื่อให้ได้ข้อมูลของผู้เรียนที่ถูกต้อง ชัดเจน แสดงถึงความก้าวหน้า จุดเด่น จุดด้อย ข้อบกพร่องที่ผู้เรียนควรได้รับการส่งเสริม ปรับปรุงพัฒนา และดำเนินการได้ทันทีที่จะเป็นการประเมินที่สามารถส่งเสริมการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

2. การประเมินต้องได้ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย

การประเมินที่ได้ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลหลาย ๆ แหล่ง จากการวัดหลายครั้ง หลาย ๆ วิธีมาสังเคราะห์สรุป จะได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้ หรือเป็นสภาพจริง มากกว่าข้อมูลที่ได้จากการประเมินมาจากแหล่งเดียวเช่นการประเมินการอ่านออกเสียงของผู้เรียน จากการอ่านครั้งเดียวอ่านบทเดียวไม่อาจสรุปได้อย่างแท้จริง ว่าผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงระดับใด จะต้องประเมินหรือสังเกตการอ่านหลายครั้ง จากการอ่านบทที่หลากหลายออกไป แล้วจึงนำมาสรุป จึงจะเชื่อถือได้ว่าผู้เรียนมีความสามารถในระดับใด

3. การประเมินต้องมีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้ และมีความเป็นธรรมชาติเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการเรียนรู้มีความสำคัญ ที่จะทำให้ผลการเรียน ความเที่ยงตรง น่าเชื่อถือ ครูผู้สอนจึงต้องพยายามใช้เครื่องมือที่มีคุณภาพ และใช้เครื่องมือให้ถูกต้องเหมาะสม เครื่องมือที่ดีมีคุณสมบัติคือ ความเที่ยงตรง และมีความเชื่อมั่นสูง ความเที่ยงตรงของเครื่องมือ เป็นผลเนื่องมาจากการใช้เครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ ที่สามารถวัดสิ่งที่ต้องการวัด ได้อย่างตรงตามสภาพจริง

แนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การวัดและประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จัดไว้ 3 ระดับ คือ

(สำนักนเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. 2545 : 39 - 41)

1. การวัดและประเมินผลระดับชั้นเรียน
2. การวัดและประเมินผลระดับสถานศึกษา
3. การวัดและประเมินผลระดับชาติ

สรุปได้ว่าการวัด และการประเมินผล ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน จะต้องดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดประเมินผลควบคู่กันไป การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาไทย ผู้มีหน้าที่วัดผลการเรียนรู้ ต้องเข้าใจหลักการของการ เรียนรู้ภาษาเพื่อเป็นพื้นฐาน และนำผลไปปรับปรุงแก้ไขการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้มี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รวมทั้งนำผลไปใช้พิจารณาตัดสิน ความสำเร็จของผู้เรียน ซึ่งสถานศึกษา ต้องดำเนินการ ทั้งในระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา และระดับชาติ

3. การอ่าน

3.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญในการสอนภาษาไทย เป็นความสามารถของมนุษย์ที่เข้าใจการสื่อความหมาย ของสัญลักษณ์ต่าง ๆ เข้าใจในเนื้อเรื่อง และแนวความคิดจากสิ่งที่อ่าน ดังนั้น จึงมีนักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญทางด้านการอ่าน ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

ทิพวรรณ หอมพูล (2541 : 76) กล่าวว่า การอ่าน คือ กระบวนการแห่งความคิด ในการรับสารเข้า ในขณะที่อ่านสมองของผู้อ่าน จะต้องคิดตามผู้เขียน หรือตีความข้อความที่อ่านไปด้วยตลอดเวลา

การอ่าน คือ “การว่าตามตัวหนังสือ, ถ้าออกเสียงด้วย เรียกว่า อ่านออกเสียง. ถ้าไม่ต้องออกเสียง เรียกว่า อ่านในใจ สังเกต หรือพิจารณาดู เพื่อให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านใจ ตีความ เช่นอ่านรหัส อ่านลายแทง คิด นับ (ไทยเดิม)” (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 : 1364)

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2542 : 24) กล่าวว่า การอ่านคือ การแปลสัญลักษณ์ที่เขียน หรือพิมพ์ให้มีความหมายออกมา สัญลักษณ์ในภาษาไทยคือ คำ ข้อความ ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก ในการสอนอ่านเพื่อนักเรียนจะได้เข้าใจความหมายและนำไปใช้ในการฟัง การพูด และการเขียน ได้อย่างถูกต้อง

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542 : 1) กล่าวว่า การอ่าน คือ ความเข้าใจสัญลักษณ์ เครื่องหมาย รูปภาพ ตัวอักษร คำหรือข้อความที่เขียนขึ้นมา

ประสาทพร ชนะศักดิ์ (2542 : 10) กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นกระบวนการในการที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ข่าวสารต่าง ๆ จากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร โดยใช้สัญลักษณ์เป็นสื่อกลาง ในการถ่ายทอด และการที่ผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องราวตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนเพียงใด นั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษา ประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม และทัศนคติของผู้อ่าน

สมบัติ จำปาเงินและสำเนียง มณีกาญจน์ (2542 : 5) กล่าวว่า การอ่านโดยทั่ว ๆ ไป หมายถึง การทำความเข้าใจหนังสือด้วยความรู้ การสังเกตพิจารณาด้วยเขว้าปัญญารอบด้าน และยังรวมถึงการคิด การนับ ถ้านำไปใช้กับอย่างอื่น ที่ไม่ใช่หนังสือ หมายถึงการดู หรือพิจารณาสิ่งนั้น ๆ ให้รู้เรื่องชัดเจน ทะลุปรุโปร่งถูกต้อง

วาสนา บุญสม (2542 : 58) กล่าวว่า การอ่านเป็นการพยายามทำความเข้าใจ ความหมายของสารจากลายลักษณ์อักษร ถ้อยคำ เครื่องหมายต่าง ๆ ที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อสาร

ไปยังผู้อ่านเพื่อผู้อ่านเกิดความคิด ความเข้าใจ แล้วสามารถนำความคิดความเข้าใจนั้น
ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

การันท์ รัตนแสนวงศ์ (2546 : 48) กล่าวว่า การอ่านเป็นการรับรู้เรื่องราวโดย
ให้สายตาตามองตัวอักษร แล้วสมองก็จะลำดับเป็นถ้อยคำ ประโยคและข้อความต่าง ๆ เกิดเป็น
เรื่องราวตามความรู้ และประสบการณ์ของผู้อ่านแต่ละคน การอ่านเป็นพฤติกรรมการรับสาร
ที่สำคัญไม่ยิ่งไปกว่าทักษะอื่น ๆ

จากความหมาย การอ่านดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการ
ทางสมอง ที่พยายามทำความเข้าใจความหมาย ของสารจากลายลักษณ์อักษร ถ้อยคำ
เครื่องหมายต่าง ๆ ที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อสารไปยังผู้อ่าน เพื่อผู้อ่านเกิดความคิด ความเข้าใจ
นั้น ๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์

3.2 จุดมุ่งหมายในการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญต่อตนเองเพราะ การอ่านทำให้เราได้รับความรู้ ความ
เพลิดเพลิน มีความคิดทันโลก ทันเหตุการณ์ ดังนั้นการอ่านแต่ละครั้งย่อมมีจุดมุ่งหมายแตกต่าง
กันออกไป ดังนี้

สมบัติ จำปาเงินและสำเนียง มณีกาญจน์ (2542 : 11-12) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมาย
ในการอ่านไว้โดยย่อ ๆ ดังนี้

1. อ่านเพื่อรู้ อาจแบ่งออกเป็น

1.1 เพื่อหาคำตอบในสิ่งที่ต้องการ

1.2 อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้เรื่องราวต่าง ๆ ทั้งโดยย่อและโดยละเอียด

1.3 อ่านเพื่อต้องการข่าวสาร ข้อเท็จจริง หรือเพื่อดำรับตำราทั่วไป

1.4 อ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าเป็นพิเศษ เพื่อต้องการประโยชน์เรื่องใด

เรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ

1.5 อ่านเพื่อหาข้อมูลประมวลเข้าเอามาทำวิจัยเผยแพร่ในหมู่นักวิชาการ

อันจะเป็นประโยชน์แก่ชาติในส่วนรวม

2. อ่านเพื่อความสนุกสนาน บันเทิงใจ ให้เกิดความเพลิดเพลิน เป็นการ

พักผ่อนคลายความเคร่งเครียดจากงานประจำ ได้แก่การอ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดี นวนิยาย
เรื่องสั้น

3. อ่านเพื่อสังคม หรือให้สังคมยอมรับ ซึ่งเชื่อกันว่าคนรักหนังสือ รักการอ่าน

เป็นคนที่น่าคบ อาจเข้ากับคนต่างชั้นต่างระดับได้ง่าย

ประกาศรี สีนอำไพ (2524 : 17) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายการอ่านไว้ ดังนี้

1. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน
2. อ่านเพื่อให้ได้เนื้อหาช่วยให้เกิดการเรียนรู้
3. อ่านเพื่อความใจตัวเองและผู้อื่น
4. เพื่อสร้างจินตนาการ
5. เพื่อปลูกใจให้กล้าหาญต่อ

กรมการศึกษานอกโรงเรียน (2534 : 35-36) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายในการอ่าน โดยแบ่งเป็นการอ่านออกเสียง และอ่านในใจ ดังนี้

จุดมุ่งหมายในการอ่านออกเสียง

1. เพื่อให้อ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามอักขรวิธี
2. เพื่อให้รู้จักใช้น้ำเสียงบอกอารมณ์ และความรู้สึก ให้สอดคล้องกับเนื้อหา

ของเรื่องที่อ่าน

3. เพื่อให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง
4. เพื่อให้ผู้อ่าน และผู้ฟังมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านได้ชัดเจน
5. เพื่อให้ผู้อ่านและผู้ฟังเกิดความเพลิดเพลิน

จุดมุ่งหมายในการอ่านในใจ

1. เพื่อจับใจความได้ถูกต้องรวดเร็ว
2. เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และความคิดกว้างขวางลึกซึ้ง

เป็นการเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิต

3. เพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน และเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
4. เพื่อให้สามารถถ่ายทอดสิ่งที่อ่านให้ผู้อื่นรับรู้ได้โดยไม่ผิดพลาด

สุพรรณี วราทร (2545 : 37-38) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่าน ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้ เป็นการอ่านที่ครอบคลุมตั้งแต่เรื่องที่มีความสำคัญ จำเป็นต้องรู้ เรื่องที่รู้แล้วเกิดประโยชน์อย่างยิ่ง ไปจนถึงเรื่องที่อ่านเพื่อเสริมความรู้ การอ่านเพื่อความรู้หลายลักษณะ เช่นอ่านเพื่อหาคำตอบในเรื่องที่ต้องการรู้ อ่านเพื่อรู้ข่าวสาร และข้อมูล อ่านเพื่อประมวลสาระ

2. อ่านเพื่อศึกษา เป็นการอ่านอย่างจริงจัง เพื่อได้สาระและข้อเท็จจริง จนเกิดความเข้าใจ เช่น การอ่านตำรา และหนังสือวิชาการต่าง ๆ

3. อ่านเพื่อคิด หมายถึง การอ่านเพื่อเข้าใจสาระสำคัญ หรือแนวคิดของเรื่อง ที่อ่าน เพื่อนำไปปฏิบัติ หรือเป็นแนวทางสำหรับริเริ่มสิ่งต่าง ๆ ซึ่งได้จากการอ่านหนังสือ ทุกประเภท

4. อ่านเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์ หมายถึง การอ่านเพื่อรู้ และเข้าใจเรื่องที่อ่าน อย่างลึกซึ้ง จนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านในด้านต่าง ๆ ได้อย่างมีเหตุผล เช่น การอ่านบทความ ข่าว วรรณคดี และหนังสือต่าง ๆ

5. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เป็นการอ่านเพื่อพักผ่อน หรือเปลี่ยนแปลง กิจกรรมเพื่อให้เกิดความรื่นรมย์ หรือคลายความทุกข์ การอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ได้จากการอ่านหนังสือ ทุกประเภทที่ผู้อ่านพอใจ

6. อ่านเพื่อใช้เวลาอย่างสร้างสรรค์ หมายถึง การอ่านที่ไม่ได้มุ่งหวังสิ่งใด โดยเฉพาะ แต่เป็นการอ่านที่ใช้เวลาที่ต้องเสียไปให้เกิดประโยชน์ เช่น การอ่านนิตยสารขณะ คอยกิจกรรมต่าง ๆ สื่อการอ่านที่เหมาะสมสำหรับการอ่าน เพื่อใช้เวลาอย่างสร้างสรรค์ ได้แก่ บันเทิงคดี สารคดี ที่แบ่งเนื้อหาเป็นบท หรือเป็นตอนสั้น ๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปว่า การอ่านทุกครั้งผู้อ่านต้องกำหนดจุดมุ่งหมายในการอ่าน เช่น อ่านเพื่อหาความบันเทิง อ่านเพื่อแสวงหาความรู้ อ่านเพื่อแสวงหาความคิด และอ่านเพื่อ ปรับปรุงบุคลิกภาพ เพื่อให้เกิดประโยชน์ทั้งในด้านความรู้ ความคิด และความเพลิดเพลิน จากการอ่าน อีกทั้งเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน

3.3 ความสำคัญของการอ่าน

สังคมยุคปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เนื่องจากความเจริญด้าน วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มนุษย์จึงจำเป็นต้องปรับตัว ให้เข้ากับสภาพความเป็นไปทางสังคม เพื่อการดำรงชีวิตอยู่อย่างปกติสุข อีกทั้งเป็นคนทันโลกทันเหตุการณ์ปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้มนุษย์ เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ทั่วถึงและทันทั่วทั้งคือ การอ่าน การอ่านจึงเป็นทักษะกระบวนการทางภาษา ที่ต้องพัฒนาไปพร้อม ๆ กับทักษะทางด้านการฟัง การพูด และการเขียนเพื่อการแสวงหาความรู้ ความเข้าใจและความเพลิดเพลินได้โดยไม่จำกัดเวลาสถานที่ (วาสนา บุญสม. 2538 : 20)

การอ่าน มีความสำคัญต่อตนเอง เพราะการอ่านทำให้เราได้รับความรู้ เพลิดเพลิน มีความคิดทันโลก ทันเหตุการณ์ (การุณันท์ รัตนแสนวงษ์. 2546 : 49) ดังนั้น การอ่านจึงเป็น ความจำเป็นพื้นฐาน เพื่อการศึกษาหาความรู้ และเพิ่มพูนประสบการณ์เพื่อการดำรงชีวิตในสังคม และทักษะในการศึกษาหาความรู้สอดคล้องกับที่บันลือ พฤษะวัน (2532 : 10 -11) กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่าน ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ หากอ่านไม่ได้ การเรียนการสอนย่อมพบอุปสรรคอย่างใหญ่หลวง พฤติกรรมในการเรียนของเด็กจะเปลี่ยนไป ครูจึงจำเป็นต้องเอาใจใส่ช่วยเหลือแก้ไขตั้งแต่เริ่มอ่านบทเรียนแรกทันที

2. เด็กที่อ่านได้ย่อมได้รับการยอมรับ สามารถร่วมเรียนร่วมเล่นกับเพื่อน ๆ ได้ดี ตรงกันข้ามการที่เด็กมีอุปสรรคในการอ่าน ย่อมขาดความอบอุ่น ขาดความมั่นใจในตนเอง

3. การอ่านได้ อ่านเป็น เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้เด็กได้รับรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ทั้งนี้เพราะไม่ว่าโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาใดในโลกก็ไม่อาจจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด การอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่เด็กใช้ค้นคว้าเพิ่มเติม

4. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญ ในการประกอบธุรกิจ การปรับปรุงอาชีพ เมื่อพ้นวัยประถมศึกษา อาจเรียนรู้จากกิจกรรมการศึกษานอกโรงเรียน

5. การอ่านมีความจำเป็นต่อการเป็นพลเมืองดีของชาติ ที่จะรู้ข่าวสาร เหตุการณ์ของบ้านเมือง การปกครองที่พลเมืองดีจะต้องให้ความร่วมมือแก่ทางราชการ

6. การอ่านเป็นเครื่องมืออย่างสำคัญในการพินิจ เลือกตัดสินใจที่จะเลือกตัวแทนในด้านการเมืองการปกครองที่เป็นรากฐานสำคัญของระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ เป็นประมุข

7. การอ่านย่อมเป็นกิจกรรมสำคัญ ที่จะช่วยให้เด็กวัยประถมศึกษา หรือพ้นวัยประถมศึกษา ก็ตามสามารถใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยใช้การอ่านทั้งยังจะได้รับความเพลิดเพลินช่วยพัฒนาจิตใจและอื่น ๆ ได้ดีอีกด้วย

8. การอ่านจะทวีความสำคัญมากขึ้น โดยลำดับที่จะช่วยให้รอบรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคม การสื่อสาร การพยากรณ์อากาศ เพื่อการปรับตัว ปรับปรุงอาชีพ ยิ่งสังคมเจริญขึ้นมากเพียงใด การอ่านก็จะทวีความสำคัญมากขึ้นเพียงนั้น

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2548 : 6) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้
2. การอ่านเป็นเครื่องมือช่วยให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ
3. การอ่านเป็นเครื่องมือในการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมของคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนรุ่นต่อไป
4. การอ่านเป็นวิธีการส่งเสริมให้คนมีความคิดและฉลาดรอบรู้เพราะ

ประสบการณ์ที่ได้จากการอ่าน เมื่อเก็บสะสมเพิ่มพูนนานวันเข้าก็จะทำให้เกิดความคิด
เกิดสติปัญญา จลตรอบรู้

5. การอ่านเป็นกิจกรรมก่อให้เกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจ เป็นวิธีหนึ่ง
ในการแสวงหาความสุข ให้แก่ตนเองที่ง่ายที่สุดและได้ประโยชน์คุ้มค่าที่สุด

6. การอ่านเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ทั้งร่างกาย
และบุคลิกภาพเพราะเมื่ออ่านมากย่อมรู้มาก สามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตได้อย่างมี
ความสุข

7. การอ่านเป็นเครื่องมือหนึ่งในการพัฒนาระบบการเมือง การปกครอง
ศาสนาประวัติศาสตร์และสังคม

8. การอ่านเป็นวิธีหนึ่งในการพัฒนาระบบการสื่อสาร และการใช้เครื่องมือ
ทางอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ

เบญจมาศ กาลาศรี (2544 : 15-16) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า
การอ่าน มีความสำคัญในการดำเนินชีวิต เพราะการอ่านเป็นวิธีการที่สำคัญ ในการแสวงหา
ความรู้ สรรพวิชาต่าง ๆ การอ่านจะช่วยพัฒนาสติปัญญา ของผู้อ่านให้สูงขึ้น การอ่านจึงเป็น
หัวใจของการจัดกิจกรรมทั้งหลาย

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การอ่านเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งเพราะการอ่านเป็น
เครื่องมือ ที่สำคัญในการแสวงหาความรู้ และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ทำให้คนได้พัฒนาเป็นผู้รอบรู้
มีความคิดกว้างขวางและลุ่มลึก เกิดความเจริญงอกงามทางด้านสติปัญญา สามารถติดตาม
ความเคลื่อนไหว ความก้าวหน้า ทันต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาทำให้บุคคล
ประสบความสำเร็จ ในการดำเนินชีวิต เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ และมีความสุข ส่งผลต่อการพัฒนา
สังคมและประเทศด้วย

3.4 องค์ประกอบของการอ่าน

วาสนา บุญสม (2538 : 22) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการสำคัญมาก
ในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ ซึ่งมีองค์ประกอบ 4 ส่วน คือ

1. ผู้อ่านการอ่านจะเกิดขึ้นได้ต้องมีผู้อ่าน
2. ตัวอักษรและความหมาย ถ้าผู้อ่านเข้าใจความหมายของตัวอักษร จึงเรียก
ได้ว่าเป็นการอ่าน

3. เลือกความหมาย ถ้าผู้อ่านมองเห็นตัวอักษร เข้าใจความหมายของ
ตัวอักษร สามารถเลือกความหมายที่ดีที่สุดในหลาย ๆ ความหมายของบริบทได้อย่างถูกต้อง

โดยอาศัยการพิจารณา ด้วยเหตุนี้จึงถือว่าการอ่านที่สมบูรณ์ เพราะมีทักษะทางด้านความเข้าใจเนื้อเรื่อง และความคิดเชิงวิจารณ์เพิ่มขึ้น

4. การนำไปใช้ เมื่อผู้อ่านมองเห็นตัวอักษร เข้าใจความหมายของตัวอักษร สามารถเลือกความหมายที่ดี หรือถูกต้องที่สุด และยังสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของตนเองได้ ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม และประเทศชาติเรียกว่า อ่านเป็น เพราะมีความคิดพิจารณาในการอ่าน

พจนานถ วงษ์พานิช (2547 : บทคัดย่อ) แบ่งองค์ประกอบของการอ่านออกเป็น 3 องค์ประกอบคือ

1. ด้านร่างกาย เป็นสภาพของเด็กเอง
 2. ด้านจิตวิทยา ได้แก่สติปัญญา การปรับตัวทางอารมณ์ สังคม และความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง
 3. ด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่สภาพโรงเรียน ครอบครัว หลักสูตร วิธีสอน
- จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การอ่านที่จะได้ผลสมบูรณ์ จึงไม่เพียงแต่อ่านได้ อ่านออก เท่านั้นจะต้องอยู่ในลักษณะที่เรียกว่าอ่านเป็น คือผู้อ่านได้อ่านหนังสือ เข้าใจความหมาย ได้ถูกต้อง รู้จักเลือกความหมายที่ดี ถูกต้องเหมาะสม และรู้จักนำออกไปใช้ให้เกิดประโยชน์ อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

3.5 ประเภทของการอ่าน

การแบ่งประเภทของการอ่าน นักการศึกษาได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ ดังนี้
 วาสนา บุญสม (2538 : 22) กล่าวว่า การอ่านโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือการอ่านออกเสียงกับการอ่านในใจ

1. การอ่านออกเสียง คือการเปล่งเสียงตามตัวอักษร ถ้อยคำและเครื่องหมายต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ให้ถูกต้อง ชัดเจนเป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง การอ่านออกเสียงถือเป็นการสื่อความหมาย ที่ก่อให้เกิดทักษะดังต่อไปนี้

- 1.1 เกิดทักษะในการเปล่งเสียงได้ชัดเจน
- 1.2 เกิดทักษะในการใช้อวัยวะส่วนที่ออกเสียงได้ถูกต้อง
- 1.3 เกิดทักษะในการออกเสียงตัวอักษรควบคล้ำได้ถูกต้อง
- 1.4 เกิดทักษะในการวิเคราะห์คำที่อ่านมากขึ้น
- 1.5 เกิดทักษะในการเปล่งเสียงตามรูปตัวอักษรควบคล้ำได้คล่องแคล่ว

2. การอ่านในใจ เป็นการอ่านที่จำเป็นต่อชีวิตประจำวันของผู้อ่านเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน เกิดความรู้ การวิเคราะห์วิจารณ์และการประเมินคุณค่าต่าง ๆ แล้วแต่จุดประสงค์ของผู้อ่าน ผู้อ่านจำเป็นต้องมีความสามารถในการจับใจความสำคัญของเนื้อเรื่องจากการอ่านที่ละเอียดให้ได้ใจความ ไม่ใช่อ่านอักษรทีละตัว แต่พยายามฝึกอ่านเป็นกลุ่มคำหรือประโยค

พจนานัด วงษ์พานิช (2547 : บทคัดย่อ) แบ่งประเภทการอ่านออกเป็น 4 ประเภทคือ

1. การอ่านออกเสียง
2. การอ่านในใจ
3. การอ่านแจกลูก
4. การอ่านเป็นคำ

สรุปได้ว่าการอ่านสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือการอ่านออกเสียง และอ่านในใจ ซึ่งการอ่านออกเสียงมีรายละเอียดเป็นการอ่านออกเสียงประเภทร้อยแก้ว และการอ่านออกเสียงประเภทร้อยกรอง

3.6 ประโยชน์ของการอ่าน

การอ่านให้ถูกต้องตามหลักภาษาไทยเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ที่ผู้อ่านทุกคนจะต้องระวังไม่ให้อ่านผิด เพื่อการแสวงหาความรู้ ความเข้าใจ ความเพลิดเพลิน ซึ่งมีนักการศึกษา กล่าวไว้ดังนี้

สมบัติ จำปาเงินและสำเนียง มณีกาญจน์ (2542 : 17) กล่าวว่า การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาวิชาการต่าง ๆ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย นักเรียน นิสิต นักศึกษา จะต้องศึกษาจากตำราเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งต้องใช้การอ่านเป็นประจำ ผู้อ่านหนังสือได้มาก ย่อมได้เปรียบผู้อ่านหนังสือได้น้อย และผู้ที่อ่านเก่ง ย่อมได้เปรียบผู้ที่อ่านหนังสือไม่เก่งเป็นธรรมดา สรุปประโยชน์ของการอ่านได้ ดังนี้

- 1 ช่วยให้เป็นคนเรียนเก่ง เพราะเมื่ออ่านเก่งแล้วจะเรียนวิชาต่าง ๆ ได้ดี
- 2 ช่วยให้เป็นผู้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะได้อ่านเอกสาร ที่ให้ความรู้ ในการปรับปรุงงานของตนเองอยู่เสมอ
- 3 ช่วยให้ได้รับความบันเทิงในชีวิตมากขึ้น เพราะการได้อ่านวรรณกรรมดี ๆ ย่อมทำให้เกิดความเพลิดเพลินในยามว่าง
- 4 ช่วยทำให้เป็นผู้ที่สังคมยอมรับ เพราะผู้ที่อ่านมากจะรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ดี

5 ช่วยทำให้เป็นคนที่น่าสนใจ เพราะผู้ที่อ่านหนังสือมาก จะมีความคิดลึกซึ้ง และกว้างขวาง สามารถแสดงความรู้ ความคิดเห็นดี ๆ มีประโยชน์ได้ทุกแห่งทุกเวลา

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การอ่านเป็นสิ่งที่ยั่งยืนในการศึกษาวิชาการต่าง ๆ และเป็นสิ่งที่ช่วยให้ประสบความสำเร็จการทำการกิจกรรมต่าง ๆ

4. การสะกดคำภาษาไทย

4.1 ความสำคัญ

กรมวิชาการ (2546 :134) กล่าวว่า การแจกลูกสะกดคำเป็นเรื่องจำเป็นมากสำหรับผู้เริ่มเรียน หากครูไม่ได้สอนการแจกลูกสะกดคำ แก่นักเรียนในระยะเริ่มเรียน การอ่านนักเรียนจะขาดหลักเกณฑ์การประสมคำ ทำให้เมื่ออ่านหนังสือมากขึ้นจะสับสน อ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือผิด ซึ่งเป็นปัญหามากของเด็กนักเรียนไทย ในปัจจุบัน ผลการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ย่อมส่งผลกระทบต่อการศึกษาอื่น ๆ เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือ ในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง การสอนอ่านแจกลูก ครูควรเริ่มเมื่อนักเรียนอ่านเป็นคำไปได้ระยะหนึ่งแล้ว ซึ่งในระยะเริ่มแรกนี้อาจอยู่ในช่วงปฐมวัย เด็กเรียนการอ่าน โดยการจำรูปคำที่เป็นคำพื้นฐาน กล่าวคือ เป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นคำใกล้ตัวเด็ก แต่เมื่อขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวนคำที่เด็กต้องเรียนเพิ่มจำนวนมากขึ้น นักเรียนไม่สามารถจำรูปคำได้ทั้งหมด การอ่านแบบแจกลูกสะกดคำ จะช่วยให้นักเรียนประสมคำอ่าน สามารถอ่านหนังสือได้ด้วยตนเอง การสอนอ่านโดยแจกลูกสะกดคำ ควรสอนในช่วงที่นักเรียนยังอ่านหนังสือไม่แตกฉาน ประมาณช่วงชั้นที่ 1 คือ ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1-3 แต่ไม่ได้ตายตัวว่าจะต้องถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หากนักเรียนอ่านได้แล้ว การแจกลูกสะกดคำก็ไม่จำเป็นอีกต่อไป ครูจึงควรสังเกตการณ์อ่านของนักเรียนด้วยว่า ควรสอนแจกลูกสะกดคำมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถ ในการอ่านของนักเรียน แต่ละคนเป็นประการสำคัญ

สรุปได้ว่า การอ่านสะกดคำเป็นเรื่องที่จำเป็นมาก ถือว่าเป็นพื้นฐานของการอ่าน ที่สำคัญซึ่งทำให้นักเรียนมีทักษะการอ่านที่ดี และมีประสิทธิภาพ

4.2 ความสามารถในการอ่านสะกดคำ

การอ่านสะกดคำให้ถูกต้องตามหลักภาษาไทยเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนทุกคนจะต้องระมัดระวังไม่ให้อ่านสะกดผิด เพื่อให้คำไทยเป็นมาตรฐานเดียวกัน ผู้เรียนพึงสังเกตจดจำ หาแนวเทียบให้เข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ การสะกดคำภาษาไทย (วาสนา บุญสม. 2538 : 69) และกรมวิชาการ (2546 :134 -138) ได้กล่าวถึงความสามารถในการสะกดคำภาษาไทย ดังนี้

4.2.1 การแจกลูก

นัยแรก นักเรียนสามารถแจกลูกในมาตราตัวสะกดแม่ ก กา กง กน กม เกย เกอว กก กค และแม่กบ การแจกลูก จะเริ่มต้นจากการสอนให้จำ และออกเสียงพยัญชนะ และสระให้ได้ก่อนจากนั้นจะเริ่มแจกลูกในแม่ ก กา (ไม่มีเสียงสะกด) โดยวิธีสะกดคำ ไปทีละคำ ไล่ไปตามลำดับของสระ แล้วจึงอ่านโดยไม่สะกดคำ จึงเรียกว่าแจกลูกสะกดคำ นักเรียนต้องอ่านคำ ในมาตราตัวสะกด ให้คล้องตามลำดับ แม่ ก กา แม่กง แม่กน ถึงแม่กก แม่กค และแม่กบ จากนั้นจะอ่านเป็นเรื่อง เพื่อประยุกต์หลักการอ่านไปสู่การอ่านคำ ที่เป็นเรื่องอย่างหลากหลาย นักเรียนอ่านบ่อย อ่านมากก็จะอ่านได้เก่ง

นัยที่ 2 นักเรียนสามารถเทียบเสียง เป็นการแจกลูกวิธีหนึ่ง เมื่อ นักเรียนอ่านคำได้แล้วให้นำรูปคำมาแจกลูก โดยการเปลี่ยนพยัญชนะต้น หรือพยัญชนะท้าย เช่น บ้าน สูตรของคำคือ ำาน ให้หาพยัญชนะต้นมาอ่านแทนเช่น กำน ปำน รำน ลำน คำน เป็นต้น หลักการเทียบเสียงวิธีนี้มีหลักการ ดังนี้

1. ให้อ่านสระเสียงยาวก่อนสระเสียงสั้น
2. นำคำที่มีความหมายมาสอน
3. เปลี่ยนพยัญชนะที่เป็นพยัญชนะต้นและพยัญชนะเสียงท้าย
4. นำคำที่อ่านมาจัดทำแผนภูมิการอ่าน เช่น

กา มา นา ยา ลา
 คำ ม้า ช้า ล้า น้ำ
 บ้าน กำน ปำน รำน คำน
 ฯลฯ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การแจกลูกเป็นการเริ่มนำเสียงพยัญชนะต้น สระ และวรรณยุกต์ และเสียงตัวสะกดมาประสมกัน ทำให้ออกเสียงคำในภาษาไทยมีความหมาย

4.2.2 การสะกดคำ นักเรียนสามารถอ่านโดยนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดมาประสมเป็นคำอ่าน การอ่านสะกดคำ ต้องให้นักเรียนสังเกตรูปคำ พร้อม ๆ กับการอ่าน และสอนอ่านสะกดคำ พร้อมกับการเขียน ครูต้องให้อ่านสะกดคำ แล้วเขียนคำพร้อม ๆ กันการสอนสะกดคำ จะนำคำที่มีความหมายมาสอน เมื่อสะกดคำ จำคำได้แล้ว ต่อไปจะต้องไม่ใช้วิธีการสะกดคำ เพราะการสะกดคำ เป็นเครื่องมือการอ่านคำใหม่ จึงให้อ่านเป็นคำโดยไม่สะกดคำ มิฉะนั้นนักเรียนจะอ่านจับใจความไม่ได้ และอ่านได้ช้า

การสะกดคำมีวิธีการสะกดคำหลายวิธี สะกดคำเพื่ออ่านจะสะกดคำตามเสียง ถ้าสะกดคำ เพื่อเขียนจะสะกดคำตามรูป และการสะกดคำจะสะกดคำเฉพาะ คำที่เป็นคำไทยตัวสะกดตรงตามรูปคำ คือแม่กง ใ้ ง สะกด แม่กน ใ้ น สะกด มีวิธีการสะกดคำดังนี้

1. วิธีการสะกดคำตามรูปคำ

กา สะกดว่า กอ - อา - กา

ขา สะกดว่า ขอ - อา - ขา

คาง สะกดว่า คอ - อา - งอ - คาง

ค้าง สะกดว่า คอ - อา - งอ - คาง - ไม้โท - ค้าง

2. วิธีการสะกดคำโดยวิธีแม่ ก กา ก่อน แล้วจึงสะกดมาตรา

ตัวสะกด

คาง สะกดว่า คอ - อา - คา - คา - งอ - คาง

ค้าง สะกดว่า คอ - อา - คา - คา - งอ - คาง - คาง -

โท - ค้าง

3. วิธีสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด จะเป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ เช่นคำที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต เขมร ภาษาอังกฤษ เป็นต้น วิธีการสอนอ่านและเขียนมีวิธีการ ดังนี้

3.1 เห็นรูปคำ และอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง

3.2 จำรูปคำและรู้ความหมายของคำ

3.3 รู้หลักสะกดคำ เช่น

แม่ กง ใ้ ง สะกด

แม่ กน ใ้ น ร ล ฟ ญ ณ

แม่ กบ ใ้ บ ภ พ ป ฟ

คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด จะไม่สะกดคำ แต่ให้หลักการสังเกตรูปคำ จำคำให้ได้โดยอ่านและเขียนคำนั้นอยู่เสมอ รู้ความหมายของคำ และรู้หลักการสะกดคำ เช่น เหตุ ให้รู้ว่า ตุ ออกเสียง ด เป็นเสียงท้าย

4. วิธีการสะกดคำอักษรควบ มีวิธีการสะกดคำ 2 วิธี คือ สะกดคำเพื่ออ่าน จะมุ่งที่เสียงของคำ ด้วยการอ่านอักษรควบก่อน เช่น กร ออกเสียง กรอ ปล ออกเสียง ปลอ แล้วนำเสียง กรอ ปลอ สะกดคำ กรอ - ออ - งอ - กรอง ออกเสียงพยัญชนะ

ต้นเป็นเสียงกล้ำก่อน วิธีนี้นักเรียนจะออกเสียงกล้ำชัดเจน อีกวิธีหนึ่งเป็นการสะกดคำแบบเรียงพยัญชนะต้น วิธีนี้จะใช้ในการสะกดคำ เพื่อเขียน เช่น กอ - รอ - อา - บอ - กราบ ถ้าสะกดแบบเรียงพยัญชนะต้น นักเรียนจะออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวแรก และทั้งเสียงพยัญชนะตัวที่สองทำให้ออกเสียงควบไม่ชัด

5. วิธีการสะกดคำอักษรนำ มีวิธีการสะกดคำดังนี้

5.1 ห นำ ย ร ล ว ให้ออกเสียงพยัญชนะนำก่อน หน ออกเสียง หนอ หย ออกเสียง หยอ เป็นต้น แล้วจึงสะกดคำ เช่น หยา สะกดว่า หยอ - อา - หยา หนุ สะกดว่า หนอ - อุ - หนุ ให้เห็นว่าอักษรตัวแรกมีอิทธิพลต่ออักษรตัวที่สอง

5.2 อ นำ ย ให้ออกเสียง อย เป็น ย แล้วสะกดคำ อย่า สะกดว่า ยอ - อา - ยา - ยอ - เอก - อย่า (ออกเสียง อย่า เพราะอิทธิพลของเสียง อ ที่เป็นอักษรนำ)

5.3 การสะกดคำที่อักษรสูงนำอักษรต่ำเดี่ยวหรืออักษรกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว เช่น สง - สน - สม - ผล - กล - ดง - ตล เป็นต้น ให้ออกเสียงนำก่อน เช่น สน ออกเสียง สะ - หนอ สม ออกเสียง สะหมอ ผล ออกเสียง ผ-หลอ แล้วจึงสะกดคำเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง

6. วิธีการสะกดคำที่สระเปลี่ยนรูป และลดรูปมีสระบางสระเมื่อมีตัวสะกดจะเปลี่ยนรูปคำ ตัวอย่างเช่น

สระโอะ มีตัวสะกดจะลดรูป

ลด สะกดว่า ลอ - โอะ - คอ - ลค

สระ อะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ

วัน สะกดว่า วอ - อะ - นอ - วัน

สระเอะ มีตัวสะกดจะเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้

เปิด สะกดว่า ปอ - เอะ - คอ - เป็ด

ฯลฯ

การสอนคำที่มีสระเปลี่ยนรูปให้นักเรียนสังเกตรูปคำและเข้าใจว่า ใช้สระใดเป็นสระประสมคำ และรู้ความหมายของคำ รูปคำมีวิธีเขียนอย่างไร การอ่านและเขียนอยู่เสมอจะทำให้ให้นักเรียนจำคำได้ดี

7. วิธีสะกดคำที่มีตัวการันต์ เป็นคำที่มาจากภาษาอื่น เช่น ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต จะมีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด การสะกดคำที่มีตัวการันต์จะให้อ่าน

เป็นคำแล้วสังเกตรูปคำ แล้วรู้กฎเกณฑ์ตามหลักภาษาคำที่มีตัวการันต์ พยัญชนะตัวการันต์ จะไม่ออกเสียง

4.3 แนวการจัดการเรียนการสอน

กรมวิชาการ (2546 :138 -145) กล่าวถึง การอ่านแจกลูก และการสะกดคำว่าเป็น พื้นฐานสำคัญ ของการอ่าน และการเขียน เพราะเป็นหลักเกณฑ์การอ่านพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดมาประสมกัน และการสอนอ่านจะดำเนินไปด้วยกัน จึงมีผู้เรียกรวมกันว่า “การอ่านแจกลูกสะกดคำ” การดำเนินการสอนอ่านแจกลูกสะกดคำทำได้หลายลักษณะแล้วแต่ครู จะเห็นสมควร ตัวอย่างการสอนอ่านแจกลูกสะกดคำ แบบผสมผสานกับการสอนคำใหม่ ในบทเรียนครูสามารถดำเนินการสอนตามขั้นตอน ดังนี้

อ่านคำ → อ่านประโยค → อ่านแจกลูกสะกดคำ → สร้างคำใหม่ →
แต่งประโยค

ขั้นที่ 1 อ่านคำ คือการอ่านเป็นคำและให้นักเรียนรู้ความหมายของคำที่อ่าน ควรเริ่มสอนได้ตั้งแต่ชั้นอนุบาล 3 นักเรียนจะได้ฝึกจำคำ ฝึกสังเกตรูปคำ เช่นคำว่า จัน พี น้อง พ่อ แม่ เป็นต้นในระยะนี้นักเรียนจะจำคำ และจับคู่กับภาพเพื่อแสดงความหมายของคำได้แต่ เมื่อเรียนมากขึ้นนักเรียนไม่อาจจำรูปคำที่อ่านได้จึงควรเริ่มสอนแจกลูกสะกดคำ

ขั้นที่ 2 อ่านประโยค การสอนภาษาควรให้นักเรียนอ่านประโยคข้อความสั้น ๆ เพื่อให้สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน เช่น

อา
อา มา
อา มา हा दा

การสอนอ่านเป็นประโยคทำให้ได้ข้อความที่มีความหมายสมบูรณ์ ในการสอนครู ควรสนทนาถึงความหมายของประโยค ให้นักเรียนอ่านโดยใช้คำถาม เช่น

อา เป็น ใคร
อา มา हा ใคร

ขั้นที่ 3 อ่านแจกลูกสะกดคำ เมื่อนักเรียนคุ้นเคยกับคำที่อ่านพอสมควรแล้ว ครูอาจจะให้สังเกตรูปคำที่อ่าน โดยครูให้อ่านคำที่ประสมสระ อา เป็นการอ่านเป็นคำและอ่าน แจกลูกดังนี้

3.1 อ่านคำ

อา มา हा दा

3.2 อ่านสะกดคำ ครูน่านอ่านสะกดคำ

อ - ำ - อา

ม - ำ - มา

อ่านว่า ออ - อา - อา มอ - อา - มา

3.3 ให้นักเรียนสังเกตรูปร่างสระ อา และตำแหน่งของสระ อา โดยใช้คำถาม ตัวอย่าง เช่น สระอา มีรูปร่างเหมือนอะไร ให้นักเรียนใช้นิ้วชี้เขียนรูปสระอาในอากาศ สระอา เขียนอยู่ในตำแหน่งใด ของพยัญชนะ ฯลฯ

3.4 ให้นักเรียนอ่านแบบแจกลูกโดยครูน่านอ่าน

ก - ำ - กา

ข - ำ - ขา

ง - ำ - งา

ฯลฯ

ครูอาจใช้บัตรคำ ของเลื่อนประสมคำ เป็นสื่อประกอบการอ่าน

3.5 อ่านแจกลูกแบบไม่เห็นคำ อาจใช้วิธีออกเสียงพยัญชนะต้น และให้นักเรียนอ่านแจกลูก สระอา โดยวาจา เช่น

ครูออกเสียง ก นักเรียนแจกลูก ก - ำ - กา

“ ข ” ข - ำ - ขา

ฯลฯ

ขั้นที่ 4 สร้างคำใหม่

4.1 ให้นักเรียนคิดหาคำที่ประสมด้วยสระ อา ตามประสบการณ์

4.2 นักเรียนอาจเสนอคำต่างๆ เช่น ขา ยา ตา ทา นา มา

4.3 นักเรียนออกมาเขียนคำที่เสนอบนกระดาน หรือครูเป็นผู้เขียน

4.4 นักเรียนอ่านคำและสะกดคำที่เขียน ไว้บนกระดานหน้าชั้นอีกครั้ง

ขั้นที่ 5 แต่งประโยค

เป็นขั้นนำคำใหม่ไปใช้แต่งประโยค โดยให้นักเรียนนำคำที่คิดขึ้นไปแต่งประโยคตามความคิดของตนเอง การแต่งประโยคอาจแต่งด้วยวาจา หรือเขียนตามความเหมาะสม

4.4 ข้อควรปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอน

1. ต้องสอนทุกครั้งที่นักเรียนเรียนคำใหม่ที่เป็นพื้นฐาน ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 หรืออาจถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในดุลยพินิจของครูผู้สอน
2. ควรสอนจากง่ายไปหายาก คือสอนจากคำที่เป็นตัวสะกดในมาตราแม่ ก กา คำที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ไม่ตรงมาตรา ตามลำดับ
3. ควรเน้นเรื่องการอ่านแจกลูกสะกดคำ ทั้งแบบเห็นคำจากบัตรคำและการเขียนฝึกแจกลูกแบบปากเปล่า
4. ควรตระหนักเสมอว่าการสอนแจกลูก และการสะกดคำที่ถูกต้อง เป็นการออกเสียงมิใช่แยกพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ลงในตารางแจกคำ เพราะนั่นเป็นเพียงการจำแนกตัวอักษรที่เป็นส่วนประกอบของคำเท่านั้น
5. อ่านแจกลูกและสะกดคำมีวิธีอ่านได้หลายแบบ ครูควรยืดการอ่านแบบใดแบบหนึ่ง
6. สอนแจกลูกและสะกดคำแต่ละครั้งไม่ควรใช้เวลาอ่านนานเกินไป
7. สอนอ่านคำ อ่านประโยคในบทเรียนแต่ละบท ครูควรรู้จักเลือกคำที่นำมาให้อ่านแบบแจกลูก และสะกดคำ ไม่จำเป็นต้องอ่านแจกลูกสะกดคำทุกคำ
8. สอนแจกลูก และสะกดคำจะใช้มากในช่วงระยะเวลาที่นักเรียน เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2

4.5 แนวการวัดผลและประเมินผล

การวัดผลและประเมินผลว่า นักเรียนสามารถสะกดคำได้หรือไม่ อย่างไร ครูสามารถดำเนินการได้ทั้งขณะสอน และสิ้นสุดการสอนโดยวิธีการ และเครื่องมือ ดังนี้

1. การสังเกต ในการสังเกตแบบไม่เป็นทางการขณะอ่านแจกลูกสะกดคำหรือขณะใช้นิ้วเขียนในรูปตัวอักษรของคำที่อ่านในอากาศ ครูควรบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนในแบบสังเกตที่เตรียมไว้
2. การทดสอบในระหว่างชั่วโมงสอน ครูอาจสร้างแบบทดสอบให้นักเรียนเติมสระ พยัญชนะที่ขาดหายไป หรือให้นักเรียนจำแนกคำ ที่ครูกำหนดในตารางแจกลูก
3. การสอบถาม ครูอาจตั้งคำถามให้นักเรียนตอบปากเปล่า เกี่ยวกับตำแหน่งของสระ รูปร่างของสระ หรือให้นักเรียนเขียนคำใหม่ที่ใช้พยัญชนะ หรือสระ หรือตัวสะกดเหมือนกับคำที่ได้เรียนไปแล้ว หรือคำที่ครูกำหนดให้ (กรมวิชาการ.2546 :134 -145)

สรุปได้ว่าการสะกดคำคือ การนำพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์มาประสมกันเพื่อให้เกิดความหมายที่เข้าใจกัน หากสะกดคำผิด ความหมายของคำก็จะผิดเพี้ยนไปได้ การสะกดคำ

ภาษาไทยให้ถูกต้อง ตามหลักภาษาไทย เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนต้องฝึกนักเรียน ไม่ให้ สะกดผิด ผู้สะกดคำต้องรู้จักสังเกต จดจำหาแนวเทียบ

5. มาตราตัวสะกด

5.1 ความหมายของมาตราตัวสะกด

ตัวสะกดคือ พยางค์หนึ่งที่ประกอบอยู่ท้ายสระ และมีเสียงประสมเข้ากับสระทำให้ เสียงของคำแตกต่างกันตามตัวพยางค์ที่นำมาประกอบ จำแนกตัวสะกดในภาษาไทยได้เป็น 2 ประเภท

1. ตัวสะกดตรงมาตรา เช่น กาน กาม กาย กาก กาด กาบ
2. ตัวสะกดไม่ตรงมาตรา เช่น กาล ขวัญ ศาล เหตุ ผล

มาตราตัวสะกดของไทย มี 8 มาตรา ดังนี้

1. มาตราแม่กก ใช้ ก ข ค ฆ เป็นตัวสะกด ออกเสียงเหมือน ก สะกด เช่น มาก สุข โชค เมฆ
2. มาตราแม่กง ใช้ ง เป็นตัวสะกด เช่น ลิง ของ กลาง ผุง
3. มาตราแม่กด ใช้ จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฒ พ ด ต ถ ท ธ ศ ษ ส เป็นตัวสะกด อ่านออกเสียงเหมือน ด สะกด เช่น ประเทศ สังเกต
4. มาตราแม่กน ใช้ น ร ญ ณ ฟ เป็นตัวสะกด อ่านออกเสียงเหมือน น สะกด เช่น คน สงสาร
5. มาตราแม่กบ ใช้ บ ป พ ฟ และ ภ อ่านออกเสียงเหมือน บ เป็นตัวสะกด เช่น หยิบ รูป ภาพ ยีราฟ ลาก
6. มาตราแม่กม ใช้ ม เป็นตัวสะกด เช่น ชิม เต็ม เสื่อม
7. มาตราแม่เกย ใช้ ย เป็นตัวสะกดเช่น สาย โดย ชัย
8. มาตราแม่เกอว ใช้ ว เป็นตัวสะกด เช่น คาว หิว แว่ววาว

ข้อสังเกต

1. ตัวสะกดตรงมาตราได้แก่ แม่กง แม่กม แม่เกย แม่เกอว ที่มีตัวสะกดเพียงตัวเดียว และตัว น สะกดในแม่กน ตัว บ สะกดในแม่กบ ตัว ก สะกดในแม่กก ตัว ด สะกดในแม่กด มีพยางค์อื่นเป็นตัวสะกดร่วม
2. พยางค์ที่ไม่ใช่เป็นตัวสะกด ได้แก่ ช ค ฌ ฌ ฝ ฝ ห อ ฮ

5.2 แนวการจัดการเรียนการสอน

1. ฝึกให้นักเรียนสังเกตความแตกต่างของคำดังต่อไปนี้

- 1.1 พยัญชนะต้นเสียงเดียวกันแต่ใช้ตัวสะกดต่างกัน เช่น พุธ กับ ภูษ
- 1.2 ตัวสะกดเสียงเดียวกันแต่ใช้พยัญชนะต่างกัน เช่น ประพาส กับประพาด
- 1.3 ตัวสะกดบางคำมีสระกำกับ บางคำ ไม่มี เช่น เกตุ กับ เกศ
- 1.4 ตัวสะกดบางตัวมีพยัญชนะมากกว่า 1 ตัว แต่บางคำไม่มีพยัญชนะตาม

เช่น พุทธ กับ พุธ

- 1.5 ตัวสะกดบางคำมีตัวการันต์ บางคำไม่มีตัวการันต์ เช่น พันธุ์ พัน
- 1.6 ตัวสะกดที่มีตัวการันต์อาจมีสระกำกับหรือไม่มี สระกำกับ เช่นพันธุ์

กับ พันธุ์

- 1.7 พยัญชนะการันต์มีได้หลายตัว ต่าง ๆ กัน เช่น สรรค์ สันต์ สันท์ สันห์
- 1.8 เสียงสระเหมือนกันแต่อาจเขียนต่างกัน เช่น พันธุ์ กับ พัน
- 1.9 เสียงวรรณยุกต์เหมือนกัน แต่ใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ต่างกัน เช่น หน้า

กับ หน้า

ความแตกต่างกันดังกล่าวข้างต้นเนื่องจากที่มาของคำต่างและความหมายของคำต่างกัน การผันเสียงวรรณยุกต์ที่มีระดับพื้นเสียงต่างกัน เป็นต้น

2. สอนอ่านคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา โดยเขียนเป็นคำอ่านที่สะกดตรงมาตรา ในมาตรานั้น ๆ เช่น

สุข	อ่านว่า	สุก
บริจาค	อ่านว่า	บอ-ริ-จาก
อุทานุญ	อ่านว่า	อุ-ทา-หอน
ปัญญา	อ่านว่า	ป็น-ยา
สรุป	อ่านว่า	สะ-หรูป
คุณภาพ	อ่านว่า	คุณ-นะ-พาบ
ฯลฯ		

จากการฝึกเขียนคำอ่านของคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราจะทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องมาตราตัวสะกดได้ง่ายขึ้น

3. ให้นักเรียนค้นคว้ารวบรวมคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่เขียนสะกดคำไม่เหมือนกัน (คำพ้องเสียง) และใช้คำเหล่านี้แต่งประโยคให้ได้ใจความ เช่น

ความสัจย์ สัตว์เลี้ยง สัตว์สวน สัจจะ

โอกาส อากาศ ผักกาด

4. เขียนคำอ่านในประโยคและให้นักเรียนเขียนคำ เช่น
 วันนี้เป็นวัน.....(จัน)
 เขาไปซื้อผลไม้ที่เมือง..... (จัน)
 ต้นไม้ช่วยดูดพิษใน..... (อา-ภาค)
 ใน(โอ – ภาค) วันปีใหม่เราได้หยุด 3 วัน
5. ให้นักเรียนหาศัพท์หมวดของคำต่าง ๆ เช่นคำว่า กษัตริย์ ดอกไม้ ผู้หญิง
 ภูเขา ป่าไม้ ช้าง ฯลฯ
 ตัวอย่าง คำว่า “ม้า” คำศัพท์ เช่น พายี่ อัศดร มโนมัย อัศว
6. ให้นักเรียนหาคำพ้อง เช่นคำว่า กาน จะมีคำที่ออกเสียงเหมือนกันหลายคำ
 เช่น การ การณ์ ภาพ กาล กาญจน์

5.3 แนวการวัดและการประเมินผล

ครูสามารถวัดและประเมินผล นักเรียนว่ามีความรู้และความเข้าใจ เกี่ยวกับมาตรา
 ตัวสะกดได้โดยใช้วิธีการและเครื่องมือ ดังนี้

1. ทดสอบปากเปล่า โดยครูกำหนดตัวสะกดในมาตราต่าง ๆ ทั้งที่สะกดตรงมาตรา
 และไม่ตรงมาตรา ให้นักเรียนอ่านแล้วครูใช้แบบสังเกตเพื่อประเมินว่านักเรียนสามารถอ่าน
 ตัวสะกด ที่กำหนดได้ถูกต้องหรือไม่
2. เขียนตามคำบอกโดยครูเลือกคำที่สะกดในมาตราต่าง ๆ ทั้งที่สะกดตรงมาตรา
 และไม่ตรงมาตรา บอกให้นักเรียนเขียน และครูตรวจแก้การเขียนตัวสะกดของนักเรียน
3. ทดสอบโดยใช้แบบทดสอบแบบเขียนตอบ ให้เขียนคำอ่านของตัวสะกดที่ครู
 กำหนดให้ หรือใช้แบบทดสอบแบบเลือกตอบให้นักเรียนเลือกคำในตัวเลือกใดที่เขียนคำอ่าน
 ถูกต้องหรือเลือกตัวเลือกใดที่เขียนคำอ่านไม่ถูกต้อง (กรมวิชาการ, 2545 ค :157–160)

6. การเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

6.1 ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล ทางการเรียน

สลาวิน (Salavin.1987 อ้างถึงใน วราภรณ์ สุวรรณวงศ์. 2545 : 39) กล่าวว่า
 การเรียนแบบร่วมมือ โดยวิธีแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เป็นการเรียนแบบร่วมมือ
 แบบแรกที่ได้รับการพัฒนาขึ้นที่มหาวิทยาลัยจอห์น ฮอปกินส (John Hopkins University) ซึ่ง
 การเรียนแบบร่วมมือหมายถึง วิธีสอนอีกแบบหนึ่ง ซึ่งกำหนดให้นักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน
 ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยปกติจะมี 4 คน เป็นเด็ก เรียนเก่ง 1 คน เด็กปานกลาง 2 คน

และเด็กอ่อน 1 คน ผลการเรียนรู้ของเด็กจะพิจารณาเป็น 2 ตอน ตอนแรกจะพิจารณาค่าเฉลี่ยของทั้งกลุ่ม ตอน ที่ 2 จะพิจารณาคะแนนสอบเป็นรายบุคคล การสอบทั้ง 2 ครั้ง เด็กต่างคนต่างสอบ แต่เวลาเรียนต้องร่วมมือกัน ดังนั้นเด็กนักเรียนที่เรียนเก่ง จึงพยายามช่วยเด็กอ่อน เพราะจะทำให้คะแนนทั้งกลุ่ม ดีขึ้น และครูมีรางวัลเป็นแรงเสริมให้ด้วย หากค่าเฉลี่ยของกลุ่มใดเกินเกณฑ์ที่ครูตั้งไว้

สุวิทย์ มูลคำและอรทัย มูลคำ (2547 : 170) กล่าวว่าเป็นการเรียนแบบร่วมมือรูปแบบหนึ่ง ที่แบ่งผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันออกเป็นกลุ่ม เพื่อทำงานร่วมกันกลุ่มละประมาณ 4-5 คน โดยกำหนดให้สมาชิกของกลุ่ม ได้เรียนรู้ในเนื้อหาสาระ ที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้ แล้วทำการทดสอบความรู้ คะแนนที่ได้จากการทดสอบของสมาชิกแต่ละคน นำเอามาวงกเป็นคะแนนรวมของทีม ผู้สอนต้องใช้เทคนิคการเสริมแรง สมาชิกกลุ่มจึงต้องกำหนดเป้าหมายร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

จากที่กล่าวมาสรุปความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ โดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนได้ว่า เป็นการเรียนที่แบ่งผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน ออกเป็นกลุ่มเพื่อทำงานด้วยกัน สมาชิกกลุ่มต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่การสอบต่างคนต่างทำ เอาคะแนนของแต่ละคน มารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม

6.2 ข้อดีของวิธีการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

การเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งกลุ่มนักเรียนโดย คละเพศ คละความสามารถ สนับสนุนให้มีการช่วยเหลือกันในการทำงานร่วมกันจนบรรลุตามเป้าหมาย ซึ่งมีนักการศึกษากล่าวถึงข้อดีไว้ ดังนี้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2541 : 44-45) ได้กล่าวว่าการเรียนแบบร่วมมือจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและพิจารณาทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น การแก้ปัญหา การตัดสินใจ การแสวงหาความรู้ใหม่ และการยอมรับซึ่งกันและกัน สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุข พร้อม ๆ กับพัฒนาความดีงาม และความรู้ความสามารถ การเรียนรู้แบบร่วมมือจึงมีผลดีดังต่อไปนี้

1. ช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี ผู้เรียนในกลุ่มทุกคนจะช่วยเหลือหรือแลกเปลี่ยน และให้ความร่วมมือซึ่งกันและกันในบรรยากาศที่เป็นกันเองและเปิดเผย สมาชิกทุกคนกล้าถามคำถามที่ทุกคนไม่เข้าใจ บรรยากาศเช่นนี้นำไปสู่การอภิปรายซักถาม ทั้งใน และนอกชั้นเรียนอันจะนำไปสู่การเรียนรู้แบบไร้พรมแดน

2. ก่อให้เกิดการเรียนรู้ในกลุ่มย่อย การแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มจะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดคุย อภิปราย ชักถาม จนเกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน คนที่เรียนเก่งสามารถช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่าให้ตามเพื่อนให้ทัน

3. ช่วยลดปัญหาวินัยในชั้นเรียน ผู้เรียนจะให้กำลังใจยอมรับและร่วมมือ และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สมาชิกในกลุ่มทุกคนจะรับผิดชอบในความสำเร็จของกลุ่ม จึงจำเป็นต้องร่วมมือกัน พัฒนาเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในกลุ่ม

4. ช่วยยกระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยทั้งห้อง เพื่อผู้เรียนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือผู้เรียนที่เรียนอ่อน เขาจะเรียนรู้ความคิดรวบยอดของสิ่งที่กำลังเรียนได้ชัดเจนขึ้น ขณะที่ผู้เรียนที่เรียนอ่อน สามารถเรียนรู้จากเพื่อน ที่ใช้ภาษาใกล้เคียงกันได้ง่ายกว่าการเรียนรู้จากครู

5. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ได้ศึกษาค้นคว้าทำงาน และแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง และมีอิสระที่จะเลือกวิธีการเรียนรู้ของตน

6. ผู้เรียนที่มีประสบการณ์ในการเรียนแบบร่วมมือ จะมีทักษะในการบริหารจัดการ การเป็นผู้นำ การแก้ปัญหา มนุษยสัมพันธ์ และการสื่อความหมาย

7. การเรียนแบบร่วมมือ ช่วยเตรียมผู้เรียน ให้ออกไปใช้ชีวิตในโลก ของความเป็นจริง ซึ่งเป็นโลกที่ต้องอาศัยความร่วมมือมากกว่าการแข่งขัน

นัตยา ปิณฑนนท์ (2543 : 89) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือจะให้ความสำคัญ ในเรื่องการพัฒนาทักษะกระบวนการทำงานกลุ่มมาก ซึ่งจุดเด่นของการเรียนแบบร่วมมือ คือ การฝึกให้ผู้เรียนได้พึ่งพาอาศัยกัน ช่วยเหลือกัน

จอห์นสัน (Johnson, 1987 : 27- 30 อ้างถึงใน วราภรณ์ สุวรรณวงศ์. 2545 : 33-34) ได้กล่าวถึงข้อดี ของการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมการเรียน แบบร่วมมือ โดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ไว้ ดังนี้

1. นักเรียนเก่งที่เข้าใจคำสอนของครูได้ดี จะเปลี่ยนคำสอนของครูเป็นภาษาพูดของตนเอง อธิบายให้เพื่อนฟังได้และทำให้เพื่อนเข้าใจได้ดีขึ้น

2. นักเรียนที่ทำหน้าที่อธิบายบทเรียนให้เพื่อนฟัง จะเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น ซึ่งครูทุกคนทราบข้อนี้ดี ยิ่งสอนยิ่งเข้าใจบทเรียน ที่ตนสอนได้อย่างดียิ่งขึ้น

3. การสอนเพื่อที่จะเป็นการสอนแบบตัวต่อตัว ทำให้นักเรียนได้รับความเข้าใจ และมีความสนใจมากขึ้น

4. นักเรียนทุกคนต่างก็พยายามช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพราะคะแนนของสมาชิกในกลุ่มทุกคน จะถูกนำไปแปลงเป็นคะแนนของสมาชิกในกลุ่มโดยใช้ระบบกลุ่มสัมฤทธิ์

5. นักเรียนทุกคนเข้าใจดีว่า คะแนนของตนมีส่วนช่วยเพิ่มหรือลดคะแนนของกลุ่ม ดังนั้นทุกคนต้องพยายามอย่างเต็มที่ จะคอยอาศัยเพื่อนอย่างเดียวไม่ได้

6. นักเรียนมีโอกาสฝึกทักษะทางสังคม มีเพื่อนร่วมกลุ่ม และเป็นการเรียนรู้วิธีการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งจะเป็นประโยชน์มากเมื่อเข้าสู่ระบบการทำงานอันแท้จริง

7. นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้กระบวนการกลุ่ม เพราะในการปฏิบัติงานร่วมกันนั้น ก็ต้องมีการทบทวนกระบวนการทำงานของกลุ่ม เพื่อให้ประสิทธิภาพของการปฏิบัติงาน หรือคะแนนของกลุ่มดีขึ้น

8. นักเรียนเก่งจะมีบทบาททางสังคมในชั้นมากขึ้น เขาจะรู้สึกว่าเขาไม่ได้เรียนหรือหลบไปท่องหนังสือเฉพาะตน เพราะเขาต้องมีหน้าที่ต่อสังคมด้วย

9. ในการตอบคำถามในห้องเรียน ถ้าหากตอบผิด เพื่อนจะหัวเราะแต่เมื่อทำงานเป็นกลุ่มนักเรียน จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ถ้าหากตอบผิดก็ถือว่าผิดทั้งกลุ่ม คนอื่น ๆ อาจจะทำให้ความช่วยเหลือบ้าง ทำให้นักเรียนในกลุ่มมีความผูกพันกันมากขึ้น

การเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายมาก การเรียนรู้แบบร่วมมือส่งผลดีต่อผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ดังนี้

(Johnson,Johnson and Holubec .1994 : 13 -14 อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี. 2545 :103)

1. มีความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายมากขึ้น การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมาย เป็นผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีผลงานมากขึ้น การเรียนรู้มีความคงทนมากขึ้น มีแรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ใช้เวลาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. มีความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนดีขึ้น การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีน้ำใจเป็นนักกีฬามากขึ้น ใส่ใจในผู้อื่นมากขึ้น เห็นคุณค่าของความแตกต่าง ความหลากหลาย การประสานสัมพันธ์ และการรวมกลุ่ม

3. มีสุขภาพจิตดีขึ้น การเรียนรู้แบบร่วมมือ ช่วยให้ผู้เรียนมีสุขภาพจิตดีขึ้น มีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเอง และมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น นอกจากนั้นยังช่วยพัฒนาทักษะทางสังคม และความสามารถในการเผชิญกับความเครียด และความแปรผันต่าง ๆ

การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการในตนเองทางด้านสังคม ความรู้ ความคิด การแสดงออกการทำงานกลุ่ม มีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นดังที่ สุวิทย์ มูลคำ

และอรรถย มูลคำ (2547 : 175) ได้กล่าวว่าในการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน มีข้อดี คือ

1. ผู้เรียนมีความเอาใจใส่รับผิดชอบตัวเอง และกลุ่มร่วมกับสมาชิกอื่น
2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันได้เรียนรู้ร่วมกัน
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้นำ
4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกและเรียนรู้ทักษะทางสังคมโดยตรง
5. ผู้เรียนตื่นเต้นสนุกกับการเรียนรู้

สรุปได้ว่าการเรียนแบบร่วมมือมีผลดี คือ ช่วยยกระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี ผู้เรียนในกลุ่มทุกคนจะช่วยเหลือ พึ่งพาอาศัยกัน แลกเปลี่ยน และให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน ในบรรยากาศที่เป็นกันเอง และเปิดเผย สมาชิกทุกคนกล้าถามคำถามที่ตนเองไม่เข้าใจ บรรยากาศเช่นนี้ นำไปสู่การอภิปรายซักถาม ทั้งในและนอกชั้นเรียนอันจะนำไปสู่การเรียนรู้แบบไร้พรมแดน และเป็นวิธีการที่ผู้สอน ต้องเอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิดเพิ่มเติมภาระ ให้ผู้สอนมากขึ้น และผู้เรียนต้องมีความรับผิดชอบ และเอาใจใส่ จึงจะทำให้การเรียนการสอนแบบแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนประสบความสำเร็จ

6.3 โครงสร้างของการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

โดยทั่วไปการเรียนการสอนในห้องเรียนประกอบด้วยโครงสร้าง 3 ส่วน สลาวิน กล่าวว่า

1. โครงสร้างกิจกรรม คือกิจกรรมทั้งหมดที่กระทำในการเรียนการสอน แต่ละวันกิจกรรมในชั้นเรียนที่ใช้กันทั่วไป ได้แก่การบรรยายของครู การอภิปรายในชั้นเรียน และการทำแบบฝึกหัด การแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยก็เป็นโครงสร้างกิจกรรมอย่างหนึ่ง
2. โครงสร้างรางวัล สิ่งที่จะให้เป็นรางวัลมีหลายชนิด เช่นคะแนน คำชมของครู หรือสิ่งของ การให้รางวัล จะมีปริมาณ และความถี่ต่างกัน ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดขึ้น ในบางกรณี การได้รับรางวัลของนักเรียน อาจขึ้นอยู่กับภาระกระทำของเพื่อนร่วมชั้นโดยอาจขึ้นต่อกัน ในลักษณะที่แข่งขันหรือร่วมมือกัน หรืออาจเป็นการให้รางวัลเฉพาะบุคคล โดยไม่ขึ้นต่อกัน โครงสร้างรางวัลแต่ละชนิดจะมีผลต่อการกระทำ และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
3. โครงสร้างอำนาจ คืออำนาจในการควบคุมกิจกรรมในห้องเรียน ซึ่งนักเรียนอาจควบคุมตนเอง มีเพื่อนช่วยควบคุม หรือมีครูเป็นผู้ควบคุม

โครงสร้างการเรียนการสอนทั้ง 3 ส่วนสามารถจัดสภาพ เพื่อสร้างบรรยากาศในการเรียน ให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและมีเป้าหมายในการเรียนแตกต่างกันไปใน 3 ลักษณะใหญ่ ๆ ดังนี้

3.1 โครงสร้างเป้าหมายแบบร่วมมือเป็นโครงสร้างที่บุคคลแต่ละคน มีจุดมุ่งหมายร่วมกัน และการไปสู่จุดหมายต้องอาศัยการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน บุคคลหนึ่งจะ บรรลุจุดหมายของตนได้ก็ต่อเมื่อ บุคคลอื่นมีจุดมุ่งหมายรวมกันนั้นสามารถบรรลุจุดหมาย ของเขาได้เช่นเดียวกัน ในการเรียนแบบร่วมมือ นักเรียนจะช่วยกันเรียน เพื่อให้ทุกคนบรรลุผล ในการเรียนร่วมกัน

3.2 โครงสร้างเป้าหมายแบบแข่งขัน เป็นโครงสร้างที่บุคคลแต่ละคนมี จุดมุ่งหมายเดียวกัน แต่ผู้ที่จะบรรลุจุดหมายได้มีเพียงคนเดียว บุคคลหนึ่งจะบรรลุจุดหมาย ของตนได้ก็ต่อเมื่อ บุคคลอื่นมีจุดมุ่งหมาย เดียวกันนั้นไม่สามารถบรรลุจุดหมายของเขาได้

3.3 โครงสร้างเป้าหมายเฉพาะบุคคล เป็นโครงสร้างที่บุคคลแต่ละคน มีจุดมุ่งหมายไม่ขึ้นต่อกันนั้น การที่บุคคลหนึ่งจะบรรลุจุดหมายของตนหรือไม่ ไม่มีส่วน เกี่ยวข้องกับการที่บุคคลอื่นบรรลุจุดหมายของเขา ในสภาพการเรียนที่นักเรียนไม่ขึ้นต่อกัน นักเรียนจะทำในสิ่งที่ให้ผลดีต่อตนเอง โดยไม่สนใจเพื่อนร่วมชั้นจะบรรลุจุดหมายของเขาด้วย หรือไม่

สำหรับโครงสร้างเป้าหมายแบบร่วมมือ และแบบแข่งขันอาจก่อให้เกิดพฤติกรรมได้ 2 ลักษณะ คือ

1. ผู้มีเป้าหมายแบบร่วมมือจะยินดีแลกเปลี่ยนบทบาทกับเพื่อน หรือกระทำ บทบาท หรือพฤติกรรมที่ทดแทนกัน เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อน จะยกย่องชมเชยการกระทำ ของเพื่อน ที่ช่วยให้สมาชิกอื่น ๆ ในกลุ่มได้เข้าใจจุดหมายที่ตั้งไว้ และจะช่วยเหลือเพื่อน ที่มี การกระทำอันจะช่วยให้สมาชิกอื่น ๆ ในกลุ่ม ได้เข้าใจจุดหมายที่ตั้งไว้ โดยเข้าร่วมช่วยเหลือ ในการกระทำนั้น

2. ผู้ที่มีเป้าหมายแบบแข่งขัน จะขัดขวางการกระทำของผู้อื่นแทนการ ช่วยเหลือ จะรู้สึกไม่ชอบการกระทำของผู้อื่น และจะแก้ไขการกระทำของผู้อื่นแทนที่จะพอใจ ในสภาพของการแข่งขัน ผู้ชนะจะมีเพียงคนเดียวเท่านั้น (Slavin.1980 : 315-342 อ้างถึงใน มยุรี ลำสิงห์. 2535 : 14 -23)

จากโครงสร้างเป้าหมาย และพฤติกรรมที่โครงสร้างเป้าหมายอาจก่อให้เกิด ลักษณะขึ้นได้ในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวได้มีการศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างเป้าหมาย และ โครงสร้างการให้รางวัลในห้องเรียนเพื่อค้นหาโครงสร้างที่เป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ได้มากที่สุด บางโครงสร้างเป็นการร่วมมือกันเป็นสำคัญ บางโครงสร้างเป็นการแข่งขัน และบาง โครงสร้างเป็นการให้รางวัลรายบุคคล โดยไม่ขึ้นต่อบุคคลอื่น ในระยะแรก โครงสร้างมีเป้าหมาย

แข่งขันในลักษณะ ที่เป็นการแข่งขันระหว่างบุคคล ได้รับการสนับสนุนว่า เป็นรูปแบบของการจัดการเรียนการสอน ที่มีประสิทธิผลมากที่สุด มีงานวิจัยหลายชิ้นที่ให้ผลว่า การแข่งขันระหว่างบุคคลช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีกว่า การให้รางวัลเป็นรายบุคคลโดยไม่มีการแข่งขัน การให้รางวัลเป็นกลุ่มและการแข่งขันระหว่างกลุ่ม (Michaels. 1977 : 87-98 อ้างถึงในมยุรี ลำสิงค์. 2535 : 16) จึงได้มีการแข่งขันระหว่างบุคคล ในการจัดสภาพการเรียนการสอน โดยทั่ว ๆ ไป

ต่อมาได้มีการศึกษาพบว่า การสอนที่เน้นการแข่งขันได้สร้างนิสัยแข่งขันแก่นักเรียนอย่างมาก ไรอันและวิลเลอร์ (Ryan and wheeler.1977 : paged อ้างถึงในมยุรี ลำสิงค์. 2535 :16) พบว่า การสอนที่เน้นการแข่งขัน ได้เพาะนิสัยการแข่งขันให้แก่นักเรียน โดยช่วยให้นักเรียนรู้จักวางเป้าหมายของตนในลักษณะที่ใช้ความร่วมมือกัน ในสหรัฐอเมริกา การจัดกิจกรรมและการให้รางวัลแบบแข่งขัน เป็นวิธีการที่ถือปฏิบัติโดยทั่วไปในการจัดการศึกษา ทำให้นักเรียนรับรู้โรงเรียนในลักษณะที่เป็นสถานที่แข่งขัน และในเด็กกลุ่มอเมริกันนั้น มีแนวโน้มที่เด็กใช้การแข่งขันเพื่อแย่งชิงผลประโยชน์ มากกว่าการแก้ปัญหา โดยอาศัยความร่วมมืออยู่เสมอ และมีการแข่งขันอย่างมาก จนยอมแม้แต่รางวัลที่ตนจะได้ เพื่อให้เพื่อนได้รับรางวัลน้อยลง

ด้วยผลของการจัดการเรียนการสอนแบบแข่งขันดังกล่าว เนลสันและคาแกน (Nelson and Kagan.1972 : 53-56 อ้างถึงใน มยุรี ลำสิงค์. 2535 :16)กล่าวว่า นักการศึกษาและนักวิทยาศาสตร์ ซึ่งตระหนักในผลของการแข่งขัน ที่มีต่อสภาพความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ในสังคมจึงได้หันมาศึกษาวิธีเรียนแบบร่วมมือ เป็นแรงจูงใจในการทำงานของกลุ่ม เพื่อปรับปรุงและส่งเสริมให้ใช้การเรียนการสอนแบบทั่วไป เนื่องจากเชื่อว่าจะเป็นวิธีสอน ที่นอกจากจะช่วยพัฒนาการทางสังคม และจิตใจอย่างเหมาะสม มากกว่าการสอนที่เน้นการแข่งขันอีกด้วย

จากที่กล่าวมา เห็นได้ว่าการเรียนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมีโครงสร้างกิจกรรม โครงสร้างรางวัล โครงสร้างอำนาจ โครงสร้างเหล่านี้ สามารถจัดสภาพเพื่อสร้างบรรยากาศในการเรียนให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ และมีเป้าหมายในการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

6.4 หลักการพื้นฐานของการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ในการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือโดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน นั้น สมาชิกในกลุ่มทุกคนจะต้องปฏิบัติตามหลักการพื้นฐาน 5 ประการ ดังต่อไปนี้

1. การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันในเชิงบวก (Positive Interdependent)

นักเรียนจะรู้สึกว่าคุณจำเป็นต้องอาศัยผู้อื่น ในการที่จะทำงานกลุ่มให้สำเร็จ กล่าวคือ “ร่วมเป็นร่วมตาย” วิธีการที่จะให้เกิดความรู้สึกเช่นนี้ อาจจะได้โดยทำให้มี จุดมุ่งหมายร่วมกัน เช่น ถ้านักเรียนทำคะแนนกลุ่มได้สูง แต่ละคนก็จะได้รับรางวัลร่วมกัน ประเด็นที่สำคัญคือ สมาชิกทุกคนในกลุ่ม จะต้องทำงานกลุ่มให้เป็นผลสำเร็จ ซึ่งความสำเร็จนี้จะขึ้นอยู่กับความร่วมมือ ร่วมใจของสมาชิกทุกคน จะไม่มีความยอมรับผิดชอบต่อความสำเร็จ หรือความสามารถของบุคคลเพียงคนเดียว

2. การติดต่อปฏิสัมพันธ์โดยตรง (Face to Face Promotive Interaction)

เนื่องจากการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันเชิงบวก มิใช่จะทำให้เกิดผลอย่าง ปาฏิหาริย์ แต่ผลที่จะเกิดขึ้นจากการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันนั้น จะต้องมีการพูดคุยแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ระหว่างนักเรียนที่เป็นสมาชิกในกลุ่ม ในกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนนั้น การสรุปเรื่อง การอธิบาย ขยายความบทเรียน ที่เรียนมา ให้แก่เพื่อนในกลุ่ม เป็นลักษณะสัมพันธ์ของการติดต่อ ปฏิสัมพันธ์โดยตรง กิจกรรม การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ดังนั้น จึงควรมีการอภิปราย และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกัน และกันโดยเปิดโอกาสให้สมาชิกได้เสนอแนวความคิดใหม่ ๆ เพื่อเลือกสิ่งที่ดี สิ่งที่ต้องการและเหมาะสม

3. การรับผิดชอบงานของกลุ่ม (Individual Accountability at Group Work)

การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการแบ่งกลุ่มตาม สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนจะถือว่าสำเร็จ เมื่อสมาชิกทุกคนในกลุ่ม จะได้เรียนรู้เรื่องในบทเรียนได้ ทุกคน หรือได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนในกลุ่ม ได้เรียนรู้เรื่องในบทเรียนได้ทุกคน เพราะฉะนั้น จึงจำเป็นต้องวัดผลการเรียนของแต่ละคน เพื่อให้สมาชิกในกลุ่ม ได้ช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนไม่เก่ง บางทีครูอาจจะใช้วิธีทดสอบสมาชิกในกลุ่ม เป็นรายบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ในกลุ่มเป็นผู้ตอบด้วย วิธีการดังกล่าว กลุ่มจะต้องช่วยกันเรียนรู้ และช่วยกันทำงาน มีความรับผิดชอบต่องานของตน เป็นพื้นฐาน ซึ่งทุกคนจะต้องเข้าใจ และรู้แจ้งในงานที่ตนรับผิดชอบ อันจะก่อให้เกิดผลของกลุ่ม ตามมา

4. ทักษะในความสัมพันธ์กับกลุ่มเล็กและผู้อื่น (Social Skills)

นักเรียนทุกคนไม่ได้มาโรงเรียนพร้อมทักษะในการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น เพราะฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครู ที่จะช่วยนักเรียนในการสื่อสาร การเป็นผู้นำ การไว้วางใจผู้อื่น การตัดสินใจการแก้ปัญหาความขัดแย้ง ครูควรโดยส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ทักษะมนุษยสัมพันธ์ และกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ครูควรสอนทักษะ

และมีการประเมินการทำงานของกลุ่ม ด้วยการที่จัดนักเรียนที่ขาดทักษะในการทำงานกลุ่มมาทำงานร่วมกัน จะทำให้การทำงานนั้นประสบความสำเร็จ เพราะกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ไม่ได้หมายถึงแต่เพียงการจัดให้นักเรียนมานั่งทำงานเป็นกลุ่มเท่านั้น ซึ่งจุดนี้เป็นหลักการหนึ่ง ที่ทำให้นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างจากการเรียนเป็นกลุ่มแบบเดิมที่เคยใช้กันมานาน จากทักษะการทำงานกลุ่มนี้เอง ที่จะทำให้นักเรียนช่วยเหลือ เอื้ออาทร ในการช่วยถ่ายทอดความรู้ซึ่งและกัน และมีความร่วมมือในกลุ่ม ดังนั้นทุกคนจึงเกิดการเรียนรู้ที่จะมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม ให้กลุ่มประสบความสำเร็จ

5. กระบวนการกลุ่ม (Group processing)

กระบวนการกลุ่มหมายถึง การให้นักเรียนมีเวลา และใช้กระบวนการคิด วิเคราะห์ว่า กลุ่มทำงานได้เพียงใด และสามารถใช้ทักษะสังคม และมนุษยสัมพันธ์ได้เหมาะสม กระบวนการกลุ่มนี้จะช่วยให้สมาชิกในกลุ่มทำงานได้ผล ในขณะที่สัมพันธภาพในกลุ่มก็จะเป็นไปด้วยดีกล่าวคือ กลุ่มจะมีความเป็นอิสระโดยสมาชิกในกลุ่มสามารถจัดกระบวนการกลุ่ม และสามารถแก้ปัญหาด้วยตัวของพวกเขาเอง ทั้งนี้ข้อมูลย้อนกลับจากครู หรือเพื่อนนักเรียนที่เป็นผู้สังเกต จะช่วยให้กลุ่มได้ดำเนินการได้เป็นอย่างดี และมีประสิทธิภาพมากขึ้น (สุวิทย์ มูลคำและอรทัย มูลคำ. 2547 : 134-135)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า กลุ่มต้องมีการพึ่งพากันในทางบวกที่ชัดเจน สมาชิกต้องส่งเสริมการเรียนรู้ และความสำเร็จของกันและกันแบบซึ่งหน้า ยึดถือภาระหน้าที่ ที่แบ่งกันรับผิดชอบในการทำงานของแต่ละคน ใช้ทักษะระหว่างบุคคล และทักษะกลุ่มย่อยอย่างเหมาะสม และสร้างกระบวนการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

6.5 เงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

เงื่อนไขซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่ครูจะต้องตระหนักถึง เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน มีดังนี้ (ลดาเดือน ศรีขันชัย. 2540 : 44-45)

1. เป้าหมายของกลุ่ม (Group Goal) ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียน ทั้งนี้เพราะกลุ่มจำเป็นต้องให้สมาชิกทุกคนในกลุ่ม ได้ทราบเป้าหมายของกลุ่ม ในการร่วมมือกัน ถ้าปราศจากเป้าหมายงานจะสำเร็จไม่ได้เลย

2. ความรับผิดชอบต่อตนเอง (Individual Accountability)

นอกจากนี้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนนั้นได้ผล จะต้องมีการเตรียมสภาพของห้องเรียนได้ดี คือ

1. นักเรียนจะต้องเข้าใจว่าการทำงานของตนนั้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของทีมหรือกลุ่ม เช่นได้รับคำชมเชยหรือประกาศชมเชยร่วมกันเป็นทีม

2. ทุกคนต้องเข้าใจดีว่า ผลงานของตนเป็นผลงานของกลุ่ม โดยวิธีนี้นักเรียนจะรู้สึกสบายใจที่จะขอความช่วยเหลือ หรือถามเพื่อน และช่วยเพื่อนกลุ่ม ซึ่งในกรณีที่ต่างคนต่างเรียน ต่างคนต่างสอบ นักเรียนจะรู้สึกสบายใจที่จะถามเพื่อน และเพื่อนบางคนก็ไม่เต็มใจจะอธิบาย เพราะคะแนนเป็นของแต่ละคน ไม่เกี่ยวข้องกัน และอาจจะแข่งกันด้วย

สมาชิกในกลุ่มทุกคนจะต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเองเท่า ๆ กับรับผิดชอบต่อกลุ่มกล่าวคือ กลุ่มจะได้รับการชมเชยหรือได้รับคะแนน ต้องเป็นผลสืบเนื่องมาจากคะแนนรายบุคคลของสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งจะนำไปแปลงเป็นคะแนนของกลุ่มโดยใช้ระบบ “กลุ่มสัมฤทธิ์”

สรุปได้ว่าเงื่อนไขและการเตรียมสภาพห้องเรียนมีความเกี่ยวเนื่องและสัมพันธ์กันซึ่งมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน กล่าวคือมีเป้าหมายของกลุ่มที่ชัดเจน ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ นักเรียน และครูร่วมกันจัดสภาพห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้

6.6 ลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ปิยาภรณ์ รัตนกรกุล (2536 : 28) กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เป็นการนำการแบ่งกลุ่มแบบกลุ่มสัมฤทธิ์ เข้ามาไว้ในกระบวนการเรียนการสอนตามแนวการสอน ของคู่มือครูโดยจัดนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 4 - 5 คน และให้นักเรียน มีทั้งระดับความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ ทั้งชายและหญิงอยู่ในกลุ่มเดียวกัน หลังจากนั้นจึงดำเนินการสอนตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ ครูเป็นผู้แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ
2. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีความพร้อมและเฝ้าความสนใจ
3. ขั้นดำเนินการสอน ครูสอนเนื้อหาด้วยวิธีการต่าง ๆ ทั้งนี้วิธีสอนและการใช้สื่อจะสอดคล้องกับเนื้อหาวิชานั้น ๆ แล้วนักเรียนจะปรึกษากัน แบ่งบทบาทหน้าที่ แล้วเรียนรู้จากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูจัดไว้ร่วมกัน
4. ขั้นสรุปครูและนักเรียนสรุปร่วมกัน

5. ขึ้นวัดและประเมินผล วัดจากการสังเกตพฤติกรรม การตอบคำถาม การอภิปรายร่วมกันในกลุ่ม การปฏิบัติหน้าที่ในบทบาทที่ได้รับ และการทดสอบย่อยเป็นรายบุคคล เพื่อดูคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม และคะแนนของแต่ละบุคคล

การทำงานแบบกลุ่มร่วมมือ สมาชิกกลุ่มแต่ละคนจึงมีงานทำ และบทบาทในการทำงานแต่ละครั้งหมุนเวียนกันไป ซึ่งสลาบิน (Slavin.1983 อ้างถึงใน ปิยาภรณ์ รัตนกรกุล. 2536 : 22) ได้เสนอแนะบทบาท และการมอบหมายหน้าที่ ไว้ดังนี้

1. บทบาทหัวหน้ากลุ่ม มีหน้าที่ดูแลสมาชิกกลุ่มทำงาน
2. บทบาทผู้จัดอุปกรณ์ รับ แจก วัสดุ อุปกรณ์
3. บทบาทผู้จัดบันทึก มีหน้าที่บันทึกงานที่ได้รับมอบหมายเพื่อจัดส่งครู
4. บทบาทผู้รักษาเวลา มีหน้าที่คอยรักษาเวลาให้สมาชิกในกลุ่มทำงาน

ตามกำหนด

5. บทบาทผู้ส่งงาน มีหน้าที่ ตรวจสอบ ว่าสมาชิกทุกคนได้ลงชื่อบนงานจะนำส่ง และนำงานส่งครู

นาคยา ปิลาธนนานท์ (2543 : 12-13) กล่าวถึงการเรียนแบบร่วมมือโดยแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนว่ามีลักษณะ ดังนี้

1. ครูอธิบายงานที่ต้องทำในกลุ่ม ลักษณะการเรียนรู้ภายในกลุ่ม กฎ กติกา ข้อตกลงในการทำงานกลุ่ม เช่น
 - 1.1 ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อการช่วยเหลือต่อกัน และกันให้เพื่อนเกิดการเรียนรู้
 - 1.2 งานกลุ่มเสร็จคือการที่สมาชิกทุกคนทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จสิ้น และเข้าใจในงานที่ทำอย่างชัดเจน
 - 1.3 หากมีปัญหาอะไร ให้ปรึกษา และถามเพื่อนในกลุ่ม ก่อนถามครู
 - 1.4 เมื่องานกลุ่มเสร็จนั้นคือทุกคนในกลุ่มพร้อมที่จะรับการทดสอบหรือการประเมินจากครู
2. ผู้เรียนเข้ากลุ่มตามที่ครูกำหนดไว้ลักษณะกลุ่มเป็นแบบคณะพิเศษ

คณะความสามารถ

 3. จำนวนสมาชิกในแต่ละกลุ่มขึ้นอยู่กับจำนวนหัวข้อที่จะให้ผู้เรียนศึกษา
 4. สมาชิกแต่ละคนศึกษากันคนละหัวข้อ จากสื่อที่ครูจัดเตรียมไว้ให้ แล้วนำมาอธิบาย อภิปรายให้กันและกันฟังจนเข้าใจ และร่วมกันทำงานอื่น ๆ ตามที่ครูกำหนด

5. กำหนดบทบาทหน้าที่ ให้ผู้เรียนแต่ละคนต้องปฏิบัติ ขณะทำงานภายในกลุ่ม เพื่อให้การทำงานกลุ่มเป็นไปด้วยดี

6. เมื่อเรียนหน่วยหรือเรื่องนั้นจบแล้ว ครูประเมินในสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนไป

จรัญ คำเมือง (2546 : 44) กล่าวถึงการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน คือครูจะแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน โดยจัดให้นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ เชื้อชาติ แตกต่างกัน ให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน ในการสอนครูจะเป็นผู้เสนอบทเรียนแล้วให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ทุกคนในกลุ่มต้องแน่ใจว่าสมาชิกในกลุ่มของตนเรียนรู้บทเรียนอย่างแจ่มแจ้ง สุดท้ายจะมีการประเมินผลการเรียนรู้เป็นรายบุคคล โดยไม่มีการช่วยเหลือกัน คะแนนของแต่ละคนจะถูกเปลี่ยนไปเป็นคะแนนของกลุ่ม

สรุปได้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยแบ่งตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน สามารถพัฒนาใช้กับทุกวิชา ที่ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ ในสิ่งที่ป็นข้อเท็จจริง เกิดความคิดรวบยอด ค้นหาสิ่งที่มีคำตอบแน่นอนชัดเจน เช่นการคำนวณทางคณิตศาสตร์ และการนำไปใช้ การใช้ภาษา กลศาสตร์ ทักษะทางแผนที่ ข้อเท็จจริง และมโนทัศน์ทางวิทยาศาสตร์

6.7 การจัดการเรียนรู้ของการเรียนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

การเรียนแบบร่วมมือวิธีนี้ได้รับการพัฒนาขึ้นที่ มหาวิทยาลัยจอห์น ฮอปกินส์ (John Hopkins University) เรียกชื่อภาษาอังกฤษว่า Student Team Achievement Divisions : STAD การเรียนร่วมมือ โดยแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2547 : 170-173) กล่าวว่า เป็นการกำหนดให้สมาชิกของกลุ่มได้เรียนรู้เนื้อหาสาระ ที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้ แล้วทำการทดลองความรู้ คะแนนที่ได้จากการทดสอบของสมาชิกแต่ละคนเอามาบวกเป็นคะแนนของทีม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักค้นคว้าหาความรู้ได้ด้วยตนเอง
2. เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักฝึกทักษะกระบวนการทางสังคมเช่นทักษะกระบวนการกลุ่ม ทักษะการเป็นผู้นำ และฝึกความรับผิดชอบ

องค์ประกอบสำคัญ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค STAD มีองค์ประกอบสำคัญดังนี้

1. การเสนอเนื้อหา ผู้สอนทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว และนำเสนอเนื้อหาสาระหรือความคิดรวบยอดใหม่

2. ทำงานเป็นทีมหรือกลุ่ม ผู้สอนจัดผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกัน จัดให้คละกัน แล้วชี้แจงถึงบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม ที่จะต้องช่วยกันและร่วมกันเรียนรู้ เพราะผลการเรียนของแต่ละคนส่งผลต่อผลรวมของกลุ่ม

3. การทดสอบย่อย สมาชิกหรือผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบ เป็นรายบุคคลหลังจากเรียนรู้ หรือทำกิจกรรมแล้ว

4. คะแนนพัฒนาการของผู้เรียน เป็นคะแนนพัฒนาการหรือความก้าวหน้า ของสมาชิกแต่ละคน ซึ่งผู้สอนและผู้เรียนอาจร่วมกันกำหนดคะแนนพัฒนาการเป็นเกณฑ์ขึ้นมา ก็ได้

ตารางที่ 5 แสดงการกำหนดเกณฑ์คะแนนพัฒนาการ

คะแนนทดสอบย่อย	คะแนนการพัฒนา
ต่ำกว่าคะแนนมาตรฐาน มากกว่า 10 คะแนน	0
ต่ำกว่าคะแนนมาตรฐาน ไม่เกิน 10 คะแนน	10
เท่ากับคะแนนมาตรฐานหรือมากกว่าไม่เกิน 10 คะแนน	20
มากกว่าคะแนนมาตรฐาน 10 คะแนนขึ้นไป	30

5. การรับรองผลงานและเผยแพร่ชื่อเสียงของทีม เป็นการประกาศผลงาน ของทีมเพื่อรับรอง และยกย่องชมเชย ในรูปแบบต่าง ๆ เช่นปิดประกาศ ให้รางวัล จดหมายข่าว ประกาศเสียงตามสาย เป็นต้น

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

1. ขั้นเตรียมเนื้อหา ประกอบด้วย

1.1 การจัดเตรียมเนื้อหาสาระ ผู้สอนจัดเตรียมเนื้อหาสาระหรือเรื่องที่จะ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ เป็นเนื้อหาใหม่ โดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนศึกษา เรียนรู้ด้วยตนเองรวมทั้งสื่อ วัสดุอุปกรณ์หรือแหล่งเรียนรู้ ใบความรู้ ใบงาน เป็นต้น

1.2 การจัดเตรียมแบบทดสอบย่อย เช่น ข้อทดสอบ กระดาษคำตอบ เกณฑ์การให้คะแนน เป็นต้น

2. ขั้นจัดทีม

ผู้สอนจัดทีมผู้เรียนโดยให้คละกันทั้งเพศและความสามารถ ทีมละประมาณ 4-5 คน ทีมที่มีสมาชิก 4 คนประกอบด้วย ชาย 2 คน หญิง 2 คน เป็นคนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คน

3. ชั้นเรียนรู้ ประกอบด้วย

ผู้สอนแนะนำวิธีการเรียนรู้ ทีมวางแผนการเรียนรู้ โดยแบ่งภาระหน้าที่กัน เช่น ผู้อ่าน ผู้หาคำตอบ ผู้สนับสนุน ผู้จัดบันทึก ผู้ประเมินผล เป็นต้น

3.1 สมาชิกในแต่ละกลุ่มศึกษาเนื้อหาสาระ และทำกิจกรรมตามใบงาน ที่ผู้สอนกำหนด ซึ่งการเรียนรู้วิธีนี้เน้นการให้ความร่วมมือช่วยเหลือกันในห้อง มากกว่าการแข่งขัน แบบตัวต่อตัว

3.2 ผู้เรียนหรือสมาชิกแต่ละกลุ่มประเมินเพื่อทบทวนความรู้ ความเข้าใจ ในเนื้อหา

4. ชั้นทดสอบ

4.1 ผู้เรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบย่อย เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจ ในเนื้อหาสาระ ที่ได้เรียนรู้จากข้อทดสอบของผู้สอน

4.2 ผู้สอนและผู้เรียนอาจร่วมกันตรวจผลการทดสอบของสมาชิกแต่ละคน

4.3 ทีมจัดทำคะแนนการพัฒนาของสมาชิกแต่ละคน และคะแนนการพัฒนา ของกลุ่มโดยอาจจัดเป็นตารางดังนี้

ตารางที่ 6 แสดงการหาคะแนนพัฒนาการ

คะแนนการพัฒนา

ชื่อทีม

ลำดับที่	ชื่อสมาชิก	คะแนน ทดสอบย่อย	คะแนนฐาน	คะแนน การพัฒนา
รวม				

4.4 ให้แต่ละทีมนำคะแนนการพัฒนาของทีมไปเทียบกับเกณฑ์ เพื่อหา ระดับคุณภาพ ซึ่งอาจกำหนดดังตัวอย่าง

ตารางที่ 7 แสดงการนำคะแนนการพัฒนาของทีมไปเทียบกับเกณฑ์เพื่อหาระดับคุณภาพ

คะแนนพัฒนาการ	ระดับคุณภาพ
0-30	ต้องปรับปรุง
31-60	ควรปรับปรุง
61-90	พอใช้
91-120	ดี
121-150	ดีมาก

5. ขั้นรับรองผลงาน และเผยแพร่ชื่อเสียงของทีม เป็นการประกาศผลงานของทีมว่าแต่ละทีมอยู่ในระดับคุณภาพใด รับรองยกย่อง ชมเชย ทีมที่มีคะแนนการพัฒนาสูงในรูปแบบต่าง ๆ เช่นปิดประกาศ ให้รางวัล ลงจดหมายข่าว ประกาศเสียงตามสาย เป็นต้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือโดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เป็นการเรียนที่จัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม คณะเพศ คณะความสามารถ สมาชิกกลุ่มได้รับเนื้อหาสาระแล้วศึกษาร่วมกัน เสร็จแล้วให้แต่ละคนทำแบบทดสอบ แล้วนำคะแนนทดสอบของแต่ละคน ไปหาคะแนนพัฒนาการ และนำคะแนนพัฒนาการ ของแต่ละคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่มถือว่าเป็นวิธีการเรียน ที่ผู้เรียนต้องช่วยเหลือซึ่งกัน และกันเพื่อผลสำเร็จของกลุ่ม

7. การเล่นเกมพื้นบ้าน

7.1 ประวัติความเป็นมาและวิวัฒนาการการเล่นเกมพื้นบ้านของไทย

สุรสิงห์สำรวม จิมพะเนา (2520 : 5) กล่าวว่า การเล่นเกมของเด็กเป็นวิธีการแสวงหาสิ่งใหม่ ๆ ในโลกที่ช่วยให้เด็กได้ทดลองสร้างความสัมพันธ์กับตน กับสิ่งแวดล้อมทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ วิธีการปกครองตนเองให้เข้ากับโลก ได้ฝึกตนเอง หรือความชำนาญที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตทำให้เด็กค้นพบตัวเองทีละน้อย และมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง

ผะอบ ไปสะกฤษณะและคนอื่น ๆ (2542 : 10) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการละเล่นของไทยว่ามีมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ก่อนประวัติศาสตร์ เมื่อมนุษย์รู้จักเอาดินมาปั้นเป็นภาชนะในครั้งแรกแล้ว จึงเจริญมาเป็นลำดับ เด็กที่เห็นผู้ใหญ่ทำก็เลียนแบบ มาปั้นเล่นบ้าง สำหรับการละเล่นพื้นบ้านของไทยสมัยก่อนนั้น สามารถศึกษาได้จากวรรณคดีไทยของแต่ละสมัย เพราะวรรณคดี สะท้อนให้เห็นสภาพชีวิต ของคนไทยในสมัยนั้น ๆ ว่า อยู่เย็นเป็นสุข อยากเล่นก็เล่น ดังที่กล่าวไว้ว่า "... ใครจักเล่น เล่น ใครจักมักหัว หัว ใครจักมักเลื้อน เลื้อน..." แต่ไม่มีรายละเอียดกล่าวไว้ว่า คนสมัยนั้น ๆ มีการเล่นอะไรบ้าง สมัยอยุธยาได้มีการเล่นบางอย่าง ไว้ในบทละครครั้งกรุงเก่า เรื่องรามเกียรติ์ ซึ่งกรมพระยาดำรงราชานุภาพทรงสันนิษฐานว่า แต่งก่อนสมัยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ การละเล่นในบทละครเรื่องนี้ คือ ลิงชิงหลัก และการเล่นปลาลงอวน และวรรณคดีสมัยรัตนโกสินทร์ มีการละเล่นหลายอย่าง เช่น ตะกร้อ จ้องเต ชีม้าส่งเมือง เป็นต้น

วิเชียร เกษประทุม (2547 : 11) กล่าวถึง การละเล่นว่าเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กได้เล่นกีฬาต่าง ๆ ทำให้เด็กมีสุขภาพดี มีสมรรถภาพทางกาย และทางอารมณ์ที่มั่นคง มีน้ำใจเป็นนักกีฬา จิตใจเบิกบาน สามารถเข้ากับเพื่อนฝูงได้ นอกจากนี้การละเล่นของเด็กยังช่วยพัฒนาสมอง และความว่องไวอีกด้วย การละเล่นถือเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ในวัยเด็กของมนุษย์ ซึ่งทุกชาติทุกภาษา ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเด็กทุกคนรักการเล่นเป็นชีวิตจิตใจ และอยากมีโอกาสเล่น ไม่ว่าจะเป็นการเล่นคนเดียว หรือเล่นกับกลุ่มเพื่อน เด็กบางคนจะใช้เวลาเล่น ทั้งวันโดยไม่เบื่อหน่าย นอกจากการเล่นเป็นการตอบสนองความต้องการของเด็ก อย่างเช่น ความอยากรู้อยากเห็น ความคิดฝันของตนเองแล้ว การเล่นของเด็กยังเป็นการพัฒนาการ ด้านสติปัญญาของเด็ก อาจพิจารณาให้ลึกซึ้งลงไปอีกจะพบว่าการเล่นยังเป็นวิธีการเรียนรู้ธรรมชาติของเด็กอีกด้วย

สรุปได้ว่า จากประวัติความเป็นมาของการละเล่นพื้นบ้านของเด็กไทยในสมัยต่าง ๆ จะพบว่าเด็กไทย ในสมัยก่อนมีอิสระในการคิดวิธีเล่น อย่างสนุกสนาน และการละเล่นพื้นบ้านนี้ยังเป็นที่ยินยอม โดยใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ส่งเสริมให้มีการพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ดังนั้นจึงควรสนับสนุนให้เด็กรู้จักการเล่น และดูแลให้เหมาะสม

7.2 ความหมายของการละเล่นพื้นบ้าน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการละเล่นพื้นบ้านไว้ ดังนี้

ละมุล ชีวาล (2543 : 16) กล่าวว่าการเล่นพื้นบ้านของเด็กไทยหมายถึง การละเล่นของเด็กที่นิยมเล่นกันในท้องถิ่น และเล่นสืบทอดต่อกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

เป็นกิจกรรมที่เด็กเล่น เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน อาจจะเป็นการเล่นคนเดียว หรือเล่นเป็นกลุ่ม การละเล่นจึงมีบทบาทต่อการพัฒนาทั้ง 4 ด้านของเด็ก และเป็นเครื่องหมายแสดงถึงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของเด็กด้วย

ชาญ สัตตัตนขจร (2544 : 5) กล่าวว่าการเล่นพื้นบ้านหมายถึง กิจกรรมการเล่นของเด็กอายุ 6 -10 ปี ลักษณะการเล่นประกอบด้วยการร้องรำ การเคลื่อนไหวร่างกาย หรือการเล่นเพื่อความสนุกสนานและแฝงค่านิยมของท้องถิ่น

มณี ผ่านจันทร (2545 : 8) กล่าวว่าการเล่นพื้นบ้านหมายถึง การเล่นประเภทต่าง ๆ ที่เล่นสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีทั้งที่มีบทร้องและไม่มีบทร้อง ทั้งที่ใช้อุปกรณ์ และไม่ใช้อุปกรณ์

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าการละเล่นพื้นบ้านหมายถึง กิจกรรมการเล่นของเด็กไทยที่มีมาตั้งแต่อดีตกาล เป็นกิจกรรม หรือการแสดงที่มีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน มีคุณค่า และเป็นประเพณีนิยมในท้องถิ่น เป็นที่ยอมรับและถ่ายทอดต่อ ๆ กันมาจนถึงปัจจุบัน เป็นกิจกรรม ที่มีการเคลื่อนไหว กิริยาอาการเป็นส่วนใหญ่ อาจมีดนตรีการขับร้อง หรือการฟ้อนรำ ประกอบการเล่น อีกทั้งการเล่นเป็นการส่งเสริมทางด้านสติปัญญาแก่เด็กด้วย

7.3 ความสำคัญของการละเล่น

การเล่นมีความสำคัญต่อการพัฒนาการของเด็กมากโดยมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการเล่นไว้มากมาย เช่น ยาวภา เศษะคุปต์ (2528 : 20) กล่าวว่า การเล่นมีความสำคัญต่อการพัฒนาการทางด้านสติปัญญา การเล่นสามารถรับรู้สิ่งต่าง ๆ เข้ามาในสมองได้ โดยแบ่งการเล่น เป็น 3 ประเภท คือ

1. การเล่นเพื่อการระบายอารมณ์
2. การเล่นช่วยให้เข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรม
3. การเล่นเพื่อเป็นการเรียนรู้ทางสังคม

เกษลดา มานะจุติ (2529 : 20) กล่าวถึง ความสำคัญของการเล่นว่าช่วยให้เด็กเกิดพัฒนาการในแง่ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้โดยการค้นคว้า สำรวจ ทดลอง ใช้กล้ามเนื้อสัมผัสทั้งห้า ได้แก่ ตา หู จมูก มือและปาก ให้ประสานกันจนก่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง
2. ช่วยให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์และส่งเสริมเชาว์ปัญญาจากการเล่น เด็กก็จะเกิดความคิดริเริ่ม แปลกใหม่ รู้จักใช้สติปัญญา ประยุกต์ใช้ เพื่อสร้างสรรค์ผลงานทางการละเล่นไม่ซ้ำซากอยู่เหมือนเดิม หรือเลียนแบบกับตัวอย่างที่เคยพบเห็นแต่อย่างเดียว

3. ช่วยให้เกิดทักษะทางสังคม อันเป็นพื้นฐานที่จะช่วยปลูกฝังให้เด็กมีความเป็นผู้นำ ผู้ตาม รู้จัก การปรับเปลี่ยน รอบคอบ วางแผน เสียสละ ให้อภัยและปรับตัว เข้ากับผู้อื่นมีน้ำใจต่อกันและกัน

4. ช่วยให้เกิดได้ระบายอารมณ์ ลดความตึงเครียด สับสนทางอารมณ์ ซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากสภาพขัดแย้ง ของสิ่งแวดล้อมในระหว่างที่เด็กเล่น อารมณ์ซุนมัว ความคับข้องใจ อารมณ์โกรธ ความเสียใจ ผิดหวัง จะได้รับการระบายออกเป็นการช่วยปรับอารมณ์เด็กให้กลับสู่ภาวะปกติ

5. ช่วยส่งเสริมสุขภาพร่างกายให้แข็งแรงสมบูรณ์ขึ้น จากกิจกรรมการเล่น เด็กจะได้เคลื่อนไหวแขน ขาและอวัยวะทุกส่วนของร่างกายทำให้สามารถทำงานประสานสัมพันธ์กันได้ดีขึ้น มีทักษะความแคล่วคล่องว่องไว

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าการเล่นมีความสำคัญต่อเด็กมาก ตามธรรมชาติของเด็กทุกคนชอบเล่น การเล่นนอกจากทำเด็กเกิดความสุขสนุกสนาน แล้วยังทำให้เกิดการเรียนรู้ และส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการครบทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์จิตใจ สังคม และสติปัญญา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ควรส่งเสริมอย่างยิ่ง

7.4 ทฤษฎีการเล่นของเด็ก

ประภาพรรณ สุวรรณสุข (2525 : 21) ได้สรุปทฤษฎีการเล่นเป็นกลุ่มใหญ่ได้ 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มทฤษฎีการเล่นคลาสสิก (Classic Theories of Play) ได้พัฒนาขึ้น ช่วงระหว่างศตวรรษที่ 20 แต่เนื่องจากทฤษฎีการเล่นเหล่านี้ ไม่มีข้อสนับสนุน จึงไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควรทฤษฎีเหล่านี้ ได้แก่

1.1 ทฤษฎีพลังที่เหลือใช้ (Surplus Energy Theory) ทฤษฎีนี้พัฒนาโดย Karl Gorss ซึ่งได้แนวคิดเบื้องต้นจาก Aristotle แนวคิดที่สำคัญทางทฤษฎีนี้เชื่อว่า อินทรีย์จะใช้พลังงานไปประกอบกิจกรรมที่ไม่มีเป้าหมาย อันได้แก่ การเล่น แต่ทว่าการเล่นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่ออินทรีย์มีพลังงานที่เหลือใช้ จากการประกอบภาระงานแล้วนั่นคือ อินทรีย์จะต้องใช้พลังงานในการทำงานก่อน แล้วจึงนำพลังงานที่เหลือมาใช้ในการเล่น

1.2 ทฤษฎีผ่อนคลาย (Relaxation Patrice) ทฤษฎีนี้ได้พัฒนาโดยอาศัยความคิดที่ว่าการเล่นนั้น เพื่อที่จะตอบสนองความต้องการ ที่จะผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์ โดยเขากล่าวว่า กิจกรรมงานปัจจุบันนั้น ต้องอาศัยความละเอียดอ่อน อีกทั้งมีการแข่งขันทำให้เกิดความเครียด ซึ่งไม่เหมือนกับสังคมสมัยโบราณ ซึ่งทำกิจกรรมต่าง ๆ

โดยอาศัยกล้ามเนื้อใหญ่ ได้แก่ การวิ่ง กระโดด การปา กิจกรรมแบบนี้ จึงกลับมาเป็นกิจกรรมเพื่อผ่อนคลายจากการทำงาน

1.3 ทฤษฎีการกระทำซ้ำ (Recapitulation Theory) ทฤษฎีนี้ได้รับแนวคิดมาจาก Drawin โดยความเชื่อที่ว่ามนุษย์มีวิวัฒนาการมาจากสัตว์เซลล์เดียว จากแนวคิดนี้เอง การเล่นของมนุษย์จึงถือได้ว่าเป็นมรดกที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษของมนุษย์

1.4 ทฤษฎีการเล่นโดยสัญชาตญาณ (Instinct Practice Theory) Kar Gross ได้กล่าวว่า สัตว์มักจะเล่นเพื่อเตรียมตัว สำหรับชีวิตอนาคตเป็นทักษะของสัญชาตญาณเพื่อที่จะฝึกให้เกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสัตว์บางชนิดที่ต้องเป็นอิสระจากแม่ทันทีแนวคิดนี้จึงถือได้ว่าเป็นประสบการณ์ในการเล่น และจะมีผลต่อชีวิตในอนาคตของเด็ก

2. ทฤษฎีร่วมสมัย (Contemporary Theories of Play) ได้แก่

2.1 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ความสนใจเกี่ยวกับธรรมชาติการเล่นของเด็กนั้นเริ่มจากการสังเกตธรรมชาติ ของฟรอยด์ (Frued. 1967 : อ้างถึงใน ประภาพรณ สุวรรณสุข. 2525 : 22) การเล่นเกมเกิดจากความต้องการ ความพึงพอใจ เช่นการเล่นเป็นมนุษย์อวกาศ แข่งรถพยาบาล ฯลฯ ซึ่งเล่นเพื่อที่จะแสดงความต้องการที่จะทำให้ตนเองมีความพอใจ

2.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา นักการศึกษาได้ให้ความเห็นไว้ ดังนี้ เพียเจต์ (Piaget : 1965 อ้างถึงใน กิ่งฟ้า สินธุวงษ์. 2537 : 22) เชื่อว่า การเล่นของเด็กเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาสติปัญญา ให้แก่เด็กและการเล่นจะพัฒนาไปตามลำดับขั้นของพัฒนาการทางสติปัญญา ตั้งแต่วัยทารกจนถึงวัยเด็กตอนปลาย

ซัทธันและฮิลล์ (Sutton and Eills. 1969 : อ้างถึงใน กิ่งฟ้า สินธุวงษ์. 2537 : 22) กล่าวว่า การเล่นเป็นการเรียนรู้ การเล่นมีการพัฒนาการ เกิดขึ้นด้วยกระบวนการเดียวกันกับกระบวนการเรียนรู้ นั่นคือการเล่นเกิดขึ้นในสภาพที่ผู้เล่น มีโอกาสสนองตอบต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ และถ้าการตอบสนองได้รับการส่งเสริม หรือสนับสนุนมากขึ้นเท่าใด ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองก็ยิ่งแน่นแฟ้นถาวรขึ้นเท่านั้น การเล่นเป็นการเรียนตามหลักเชื่อมโยงจึงจำเป็นต้องมี

1. สิ่งเร้าในสิ่งแวดล้อม คุณสมบัติของสิ่งเร้าที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ และดึงดูดใจ ผู้เล่น ความซับซ้อนที่ท้าทายให้เกิดความสงสัยใคร่รู้ และความไม่ตรงกันหรือขัดแย้งกันของข้อมูล เป็นสิ่งเร้าที่ให้เกิดปัญหาท้าทายขึ้นมา

2. โอกาสที่ผู้เล่นกระทำบ่อย ๆ

3. การรับรู้และได้รับการส่งเสริมสนับสนุนพฤติกรรมที่ถูกต้องเป็นที่พอใจ
สรุปว่า จากแนวคิดของนักการศึกษาที่กล่าวถึงทฤษฎีการเล่น พบว่า การเล่น
เป็นพัฒนาการกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดจากความต้องการ ความพึงพอใจ และควรคำนึงถึง
พัฒนาการในแต่ละวัยของเด็ก โดยการเลือกการเล่นให้เหมาะสม

7.5 ประเภทของการละเล่นพื้นบ้านของไทย

การละเล่นพื้นบ้านของไทยมีหลายประเภท ซึ่งมีผู้จัดประเภทการละเล่น
พื้นบ้านของไทยไว้เป็นหมวดหมู่ดังนี้ ได้ศึกษาเรื่องการละเล่นของเด็กล้านนาไทยในอดีต
และจัดประเภทไว้ดังนี้ (สุรสิงห์สำรวม จิมพะเนาว์ . 2520 : 7)

1. การเล่นโดยการเลียนแบบการทำงานของผู้ใหญ่
2. การเล่นโดยการเลียนแบบประกอบอาชีพของผู้ใหญ่
3. การเล่นโดยวิธีการเลียนแบบทำอาหารของผู้ใหญ่
4. การเล่นเพื่อความเพลิดเพลินของตัวเองตามลำดับ
5. การเล่นโดยมีกติกา
6. การเล่นกับเพื่อนๆโดยไม่มีการกติกา

วิเชียร เกษประทุม (2547 : 13) กล่าวถึงประเภทการละเล่นของเด็ก
ว่าจัดการละเล่นของเด็กออกเป็นประเภทใหญ่ได้ 2 ประเภท คือ การละเล่นกลางแจ้ง
และการละเล่น ในร่ม การละเล่นยังสามารถแบ่งย่อยได้อีก คือ

1. ประเภทเล่นทาย เป็นการลึบสมองความชำนาญจากตา จากการสัมผัส
ต่างๆ เช่น กำทาย หัวก้อย ขาดดอกไม้ ฯลฯ
2. ประเภทการนับ เช่น อีตัก ดัดเม็ดมะขาม เป็นต้น
3. ประเภทกระโดดเชือก เป็นการออกกำลังกาย เช่น กระโดดเชือกเดี่ยว
กระโดดเชือกคู่ ตั่งเต ฯลฯ
4. ประเภทซ่อนหา เป็นการฝึกการสังเกตและความแคล่วคล่องว่องไว ทั้งผู้ซ่อน
และผู้หา ว่าใครจะไปซ่อนอยู่ที่ไหนและจะไปหาที่ไหน เช่น หมอบโยง ซ่อนหา กาฟักไข่ เป็นต้น
5. ประเภทการปรับ ผู้แพ้จะถูกปรับด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ให้รำ ให้ร้องเพลง
ถูกเชกเช่า ให้เป็นข้า ฯลฯ เช่นขี่ม้าส่งเมือง แยกไข่เต่า ข้าวหลามตัด
6. ประเภทไล่จับ มีสองฝ่ายคือ ฝ่ายไล่จับกับฝ่ายหนี เป็นการทดสอบ
ความว่องไว เช่นตีจับ งูกินหาง วิ่งวัว หมาบ้าว ไล่ให้ทัน เคย
7. ประเภทโดดข้าม เวลาเล่นจะมีการโดดข้ามสิ่งต่าง ๆ เช่นเสือข้ามห้วย

8. ประเภทตลก ประเภทนี้คนดูหัวเราะสนุกสนาน เมื่อผู้เล่นทำผิด ปิดตาข้ามของปิดตาตีหม้อ

9. ประเภทลูกบอล เช่นลิงชิงบอล แอนด์บอล

10. ประเภทคัดออก มีการหาวิธีคัดผู้เล่นออก ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่นวิธีข้าวสาร

11. ประเภทแม่นยำ เวลาเล่นต้องโยนเช่นหมากเก็บ อีตัก ดัดลูกหิน เป่ายางหรือเป่ากบ

12. ประเภทกระดาดินสอ การเล่นต้องใช้กระดาดหรือดินสอเป็นอุปกรณ์การเล่น เช่น เสือกินวัว

13. ประเภทไม้ เช่นไม้เก็บ

สรุปว่า การละเล่นพื้นบ้านของไทยมีหลายประเภท มีทั้งการเล่นในร่ม การเล่นกลางแจ้ง การเล่นที่มีกติกา การเล่นไม่มีกติกา เล่นเป็นทีม เล่นเดี่ยว ตลอดจนมีบทเจรจาโต้ตอบ

7.6 ตัวอย่างการละเล่นพื้นบ้าน

1. การเล่นเป่ากบ

สถานที่เล่น โต๊ะเรียนหรือพื้นห้อง

จำนวนผู้เล่น ไม่จำกัดจำนวน

อุปกรณ์ในการเล่น ยางสดัก

วิธีเล่น

แบ่งผู้เล่นออกเป็น 2 ฝ่าย จับไม้สั้นไม้ยาวหาผู้เริ่มเป่าก่อน เริ่มเป่ายางสดักของตนคนละครั้ง การเป่ามักโก้งโค้ง หรือนอนราบกับพื้นคล้ายกบ สลับกับเป่ายางของตนเองจนกระทั่งฝ่ายใดถูกกินโดยยางของฝ่ายตรงข้ามทับซ้อนเกยอยู่บน ก็ต้องเสียยางเส้นนั้นให้อีกฝ่าย (พิจารณา ประเสริฐปัญญา . 2549 : 89)

2. หมากเก็บ

สถานที่เล่น พื้นเรียบ ๆ

จำนวนผู้เล่น 2 - 4 คน

อุปกรณ์การเล่น ก้อนหิน หรือ ลูกแก้ว จำนวน 5 ลูก

วิธีเล่น

หาผู้เริ่มเล่นก่อนโดยการขึ้นร้าน คือ ถือหมากทั้ง 5 ลูก แล้วโยนขึ้นพลิกเอาหลังมือรับ แล้วพลิกมือรับอีกที ใครเหลือก้อนหินหรือลูกแก้วมากกว่าได้เล่นก่อนทั้ง 5 หมาก

หมากที่ 1 ทอดหมากลงบนพื้น เลือกลูกนำไปไว้ 1 ลูก โยนลูกนำขึ้นแล้วเก็บ
ทีละลูก ที่พื้นพร้อมกับรับลูกนำไปได้

หมากที่ 2 เก็บทีละ 2 ลูก

หมากที่ 3 เก็บทีละ 3 ลูก

หมากที่ 4 เก็บทีละ 4 ลูก

หมากที่ 5 กำลูกหินไว้ทั้ง 5 ลูก โยนขึ้นไว้หลังมือรับแล้วโยนขึ้นพลิกมือรับ
อีกทีถ้ารับได้ทั้ง 5 ลูก ถือว่าเป็นการเล่นสุดเกม

การเล่นแต่ละหมากถ้ารับลูกนำไปไม่ได้ถือว่า “ตาย” และถ้ามือไปถูกลูกอื่น
ระหว่างที่เก็บก็ถือว่า “ตาย” ต้องให้ผู้เล่นคนต่อไปเล่นต่อ (พิจารณา ประเสริฐปัญญา. 2549: 121)

3. มอญซ่อนผ้า

สถานที่เล่น สนามหญ้า

จำนวนผู้เล่น ไม่จำกัดจำนวน

อุปกรณ์การเล่น ผ้า

วิธีเล่น

จับไม้สั้นไม้ยาวหาผู้เล่นเป็นมอญ ผู้เล่นทั้งหมดนั่งเป็นวงกลม คนที่เป็นมอญ
ถือผ้าเดินอยู่หลังวง ผู้เล่นคนอื่น ๆ ร้องเพลง มอญซ่อนผ้า ตึกตาอยู่ข้างหลัง ไว้โน่นไว้นี้
ฉันจะตีกันเธอ

หากผู้เล่นเป็นมอญนำผ้าไปซ่อนไว้หลังผู้ใด คนนั้นต้องรีบหยิบผ้าแล้ววิ่งไล่
เอาผ้าตีคนที่ เป็นมอญ แต่ถ้าคนที่ เป็นมอญสามารถกลับมา นั่งแทนที่ว่างนั้นก่อนจะถูกตี คนที่ถูก
วิ่งไล่ไม่ทันก็จะเป็นมอญแทน (พิจารณา ประเสริฐปัญญา . 2549 : 57)

4. เดินกะลา

สถานที่เล่น สนามหญ้า

จำนวนผู้เล่น ไม่จำกัดจำนวน

อุปกรณ์การเล่น กะลามะพร้าวคนละ 2 อัน เชือกยาวประมาณ 1 เมตร

วิธีเล่น

เจาะรูตรงกลางกะลามะพร้าวทั้ง 2 อัน แล้วใช้เชือกร้อยทำปมให้แน่น ผู้เล่น
ขึ้นไปยืนบนกะลามะพร้าว ใช้นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้หนีบเชือก ทั้งสองข้างไว้ จากนั้นแข่งกันเดินไป
ยังเส้นชัย ที่กำหนด โดยใครถึงก่อนเป็นผู้ชนะ (รุ่งนภา ทิมหาญ. 2549 : 63)

สรุปได้ว่าการละเล่นแต่ละชนิดมีวิธีเล่น ใช้สถานที่เล่น อุปกรณ์ประกอบการเล่น จำนวนผู้เล่นต่างกัน ดังนั้นการเลือกชนิดของการเล่นให้นักเรียนจะต้องเลือกตามความเหมาะสม

8. วิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้านเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย

8.1 ความหมาย

การเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน เพื่อพัฒนาความสามารถ ในการอ่านสะกดคำภาษาไทย หมายถึง การเรียนแบบร่วมมือ ซึ่งกำหนดให้แต่ละเพศ และความสามารถนักเรียนมาทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ จำนวน สมาชิกในแต่ละกลุ่มขึ้นอยู่กับจำนวนหัวข้อที่จะให้ผู้เรียนศึกษา ในเนื้อหาสาระที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้แล้ว ทำการทดลองความรู้ โดยใช้การละเล่นพื้นบ้านที่กำหนด ตามแผนการจัดการเรียนรู้ ร่วมกับวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล ทางการเรียนในขั้นที่ 3 ของการเรียนแบบร่วมมือ โดยวิธีแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล ทางการเรียน คือ เล่นเป่ากบ มอญซ่อนผ้า เตย ลิงชิงหลัก เดินกะลา กระโดดกบ แก้อัคนตรี น้ำขึ้นน้ำลง กาฟักไข่ ชักเย่อ หลังจาก นักเรียน ทำกิจกรรมที่กำหนด ทำแบบฝึกเสริมทักษะ แล้วแต่ละกลุ่มประเมิน เพื่อทบทวนความรู้ และความเข้าใจจนเห็นว่าทุกคนในกลุ่มเข้าใจ จึงทำการทดสอบ ซึ่งต่างคนต่างทำ คะแนนที่ได้ จากคะแนนสอบของสมาชิกแต่ละคน นำเอามารวมเป็นคะแนนของกลุ่ม ผู้สอนใช้เทคนิค การเสริมแรง ซึ่งสมาชิกกลุ่มมีการกำหนดเป้าหมายร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม

8.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม หมายถึง ผู้สอนจัดเตรียมเรื่อง ที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ เป็นเนื้อหาใหม่ โดยเตรียมแผนการจัดการเรียนรู้ เตรียมอุปกรณ์ที่ใช้การละเล่นพื้นบ้านที่กำหนด ในแต่ละแผนคือเล่นเป่ากบ มอญซ่อนผ้า เตย ลิงชิงหลัก เดินกะลา กระโดดกบ แก้อัคนตรี น้ำขึ้นน้ำลง กาฟักไข่ ชักเย่อ รวมทั้งสื่อ วัสดุอุปกรณ์หรือแหล่งเรียนรู้ ใบความรู้ ใบงาน ข้อทดสอบ กระดาษคำตอบ เกณฑ์การให้คะแนน

ขั้นที่ 2 ขั้นจัดทีม หมายถึงผู้สอนจัดทีมหรือกลุ่มผู้เรียน ให้ละกันทั้งเพศ และความสามารถ ทีมละ 4 คน ประกอบด้วยชาย 2 คน หญิง 2 คน เป็นคนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คนเพื่อทำกิจกรรมตามที่กำหนดในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นการเรียนรู้ หมายถึง ครูผู้สอนแนะนำวิธีการเรียนรู้ นักเรียนแต่ละทีม วางแผนการเรียนรู้โดยแบ่งหน้าที่กันเช่น เป็นผู้อ่าน ผู้หาคำตอบ ผู้สนับสนุน ผู้จัดบันทึก และ

ผู้ประเมินผล สมาชิกแต่ละกลุ่มจึงศึกษาเนื้อหาสาระและทำกิจกรรมตามใบงานที่กำหนด และ
ให้การละเล่นพื้นบ้านมาร่วมในการจัดกิจกรรมด้วย หลังจากทำกิจกรรมแล้วสมาชิกแต่ละกลุ่ม
ประเมินเพื่อทบทวนความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการทดสอบย่อย
โดยเน้น ดังนี้

3.1 ต้องแน่ใจว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มสามารถตอบคำถามได้ถูกต้องทุกข้อ

3.2 เมื่อมีข้อสงสัยหรือปัญหา ให้นักเรียนช่วยเหลือกันภายในกลุ่มก่อน
ที่จะถามครู หรือถามเพื่อนกลุ่มอื่น

3.3 ให้สมาชิกอธิบายเหตุผลของคำตอบของแต่ละคำถามให้ได้โดยเฉพาะ
ข้อที่เป็น คำถามปรนัย แบบให้เลือกตอบ

ขั้นที่ 4 ขั้นทดสอบ หมายถึง ผู้เรียนแต่ละคนทำการทดสอบย่อย เพื่อวัดความรู้
ความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่ได้เรียนรู้ จากข้อทดสอบของครูผู้สอน ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกัน
ตรวจผลการทดสอบของสมาชิกแต่ละคน ทีมจัดทำคะแนนการพัฒนาของสมาชิกแต่ละคน
คะแนนการพัฒนาของกลุ่ม แล้วแต่ละทีมนำคะแนนการพัฒนาของทีมไปเทียบกับเกณฑ์
เพื่อหาระดับคุณภาพ

ขั้นที่ 5 ขั้นการรับรองผลงานและเผยแพร่ชื่อเสียงของทีม หมายถึง การประกาศ
ผลงานของทีมว่าแต่ละทีมอยู่ในระดับคุณภาพใด รับรองยกย่อง ชมเชย ทีมที่มีคะแนนการ
พัฒนาสูง

8.3 บทบาทผู้สอน

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครูถือว่าเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญมาก ดังนี้

8.3.1 ด้านการวางแผนการจัดการเรียนรู้ คือ

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของบทเรียน ทั้งทางด้านความรู้และทักษะ
กระบวนการต่าง ๆ

2. กำหนดขนาดของกลุ่ม

3. กำหนดองค์ประกอบของกลุ่ม คือกลุ่มจะต้องมีสมาชิกที่คละกัน

ในด้านความสามารถและเพศ

4. กำหนดบทบาทของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม

5. จัดสถานที่ให้เหมาะสม ครูต้องคิดออกแบบการจัดห้องเรียน
หรือสถานที่ ที่จะใช้ในการเรียนรู้ ให้เอื้อและสะดวกต่อการทำงานของกลุ่ม

6. จัดสาระ วัสดุ หรืองานที่จะให้ผู้เรียนทำ จัดแบ่งในลักษณะที่ให้ผู้เรียนแต่ละคนมีส่วนในการช่วยกลุ่มและพึ่งพากันในการเรียนรู้

8.3.2 ด้านการสอน

1. อธิบายชี้แจงเกี่ยวกับงานของกลุ่ม อธิบายถึงจุดมุ่งหมายของบทเรียน เหตุผลในการดำเนินการต่าง ๆ รายละเอียดของงาน และขั้นตอนในการทำงาน
2. อธิบายเกณฑ์การประเมินผลงาน ผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจตรงกันว่า ความสำเร็จของงานอยู่ที่ตรงไหน งานที่คาดหวังจะมีลักษณะอย่างไร เกณฑ์ที่จะใช้ในการวัดความสำเร็จของงานคืออะไร
3. อธิบายถึงความสำคัญและวิธีการของการพึ่งพาและเกื้อกูลกัน ครูต้องอธิบาย กฎเกณฑ์ ระเบียบ กติกา บทบาทหน้าที่ และระบบการให้รางวัลหรือประโยชน์ที่กลุ่มจะได้รับในการร่วมมือกันเรียนรู้
4. อธิบายวิธีการช่วยเหลือกันระหว่างกลุ่ม
5. อธิบายถึงความสำคัญ และวิธีการในการตรวจสอบความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ ที่แต่ละคนได้รับมอบหมาย เช่นการสุ่มเรียกชื่อผู้เสนอผลงาน การทดสอบ การตรวจสอบผลงาน
6. ชี้แจงพฤติกรรมที่คาดหวัง

8.3.3 ด้านการควบคุมกำกับและการช่วยเหลือกลุ่ม

1. ดูแลให้สมาชิกกลุ่มมีการปรึกษารือกันอย่างใกล้ชิด
2. สังเกตการณ์การทำงานร่วมกันของกลุ่ม ตรวจสอบว่าสมาชิกกลุ่มมีความเข้าใจในงานหรือบทบาทหน้าที่ ที่ได้รับมอบหมายหรือไม่ สังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ของสมาชิกให้ข้อมูลป้อนกลับ ให้แรงเสริมและบันทึกข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของกลุ่ม
3. เข้าไปช่วยเหลือกลุ่มตามความเหมาะสม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของงาน และการทำงาน เมื่อพบว่ากลุ่มต้องการความช่วยเหลือ ครูสามารถเข้าไปชี้แจง สอนซ้ำ หรือให้ความช่วยเหลืออื่น ๆ
4. สรุปการเรียนรู้ ครูควรให้กลุ่มสรุปประเด็นการเรียนรู้ ที่ได้จากการเรียนรู้เพื่อช่วยให้การเรียนรู้ชัดเจนยิ่งขึ้น

8.3.4 ด้านการประเมินผลและวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้

1. ประเมินผลการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการที่หลากหลาย และควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมิน

2. วิเคราะห์กระบวนการทำงาน และกระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน ครูควรจัด ให้ผู้เรียนมีเวลาในการวิเคราะห์ การทำงานของกลุ่ม และพฤติกรรมของสมาชิกกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มมีโอกาสเรียนรู้ที่จะปรับปรุงส่วนบกพร่องของกลุ่ม (ทศนา แชนมณี. 2545 :103 -105)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ครูผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญมากในการจัด และส่งเสริม การเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ครูจึงต้องวางแผนการเรียนการสอน และดำเนินการสอน ไปตามขั้นตอน และต้องคอยควบคุมช่วยเหลือกลุ่มด้วย

8.4 บทบาทผู้เรียน

ผู้เรียนมีบทบาทต่อการเรียน ดังนี้

8.4.1 แบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบ เช่น ผู้อ่าน ผู้หาคำตอบ ผู้สนับสนุน
ผู้จัดบันทึก ผู้ประเมิน

8.4.2 ศึกษาเนื้อหาสาระและทำกิจกรรมตามใบงานที่ผู้สอนกำหนด

8.4.3 ประเมินเพื่อทบทวนความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา

8.4.4 ทำการทดสอบย่อย เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่ได้
เรียนรู้จากข้อทดสอบของผู้สอน

8.4.5 ไว้วางใจซึ่งกันและกัน

8.4.6 ให้เกียรติรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

8.4.7 รับผิดชอบการเรียนรู้ของตนและกลุ่ม

(สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. 2547 : 172)

สรุปว่าการเรียนการสอนจะประสบความสำเร็จหรือไม่ ผู้เรียนเป็นผู้ที่ทำให้เกิด
ความสำเร็จของกลุ่มอย่างแท้จริง ตลอดจนการเป็นกำลังใจซึ่งกันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วย
คนเรียนอ่อน และต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม

9 .การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน กับความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย

การนำการสอนแบบร่วมมือ โดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน มาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ ได้ดังนี้

ตารางที่ 8 แสดงการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้านกับความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย

การสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน		ความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย	
ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	การอ่านแจกลูก	การอ่านสะกดคำ
1.ขั้นเตรียม	เตรียมเนื้อหา เตรียมสื่อ - แผนภูมิพยัญชนะ - แผนภูมิสระ - บัตรคำ บัตรภาพ - แถบประโยค - อุปกรณ์ประกอบ - แหล่งเรียนรู้ - ใบงาน ใบความรู้ - แบบฝึกทักษะ เตรียมแบบทดสอบ - ข้อทดสอบ กระดาษคำตอบ - เกณฑ์การให้คะแนน		

ตารางที่ 8 (ต่อ)

การสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตาม สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน		ความสามารถในการอ่านสะกดคำ ภาษาไทย	
ขั้นตอน การสอน	กิจกรรม	การอ่านแจกลูก	การอ่านสะกดคำ
2. จัดจัดทีม	แบ่งกลุ่มนักเรียน - แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ตามความสามารถกลุ่มละ 4 คน เป็นคนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คน และให้เป็นผู้ชาย 2 คน ผู้หญิง 2 คน		
3. ขั้นการเรียนรู้	แนะนำวิธีการเรียนรู้ - แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ สร้างประสบการณ์พื้นฐาน ในการอ่าน - ครูให้นักเรียนดูภาพ ในหนังสือเรียน - พูดคำที่เกี่ยวกับภาพ - อ่านคำ ประโยคจากภาพ - สนทนาเกี่ยวกับภาพ เพื่อให้รู้ความหมาย และอ่าน คำตามภาพ		

ตารางที่ 8 (ต่อ)

การสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน		ความสามารถในการอ่านสะกดคำ ภาษาไทย	
ขั้นตอน การสอน	กิจกรรม	การอ่านแจกลูก	การอ่านสะกดคำ
3. ขั้นเรียนรู้	ฝึกอ่านเนื้อหาจากบทเรียน - อ่านคำใหม่ในบทเรียน - อ่านเรื่องในบทเรียน - สรุปเรื่อง - อภิปรายเรื่อง - อ่านแล้วเล่าเรื่อง การอ่านสะกดคำ - อ่านคำให้นักเรียนรู้ ความหมายของคำที่อ่าน - ฝึกจำคำโดยให้นักเรียน เห็นรูปคำ - แจกลูกคำ - สะกดคำอ่าน - พุดสะกดคำให้คล้องปาก - ฝึกสะกดคำด้วยตนเอง - ฝึกสะกดคำกับเพื่อนกับครู	- อ่านคำ - บอก ความหมาย ของคำที่อ่าน - จำคำจับคู่คำ กับภาพได้ถูกต้อง - แจกลูกคำได้	- อ่านสะกดคำได้

ตารางที่ 8 (ต่อ)

การสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตาม สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน		ความสามารถในการอ่านสะกดคำ ภาษาไทย	
ขั้นตอน การสอน	กิจกรรม	การอ่านแจกลูก	การอ่านสะกดคำ
3. ขั้นเรียนรู้	- ศึกษาใบงาน ใบความรู้ เกี่ยวกับ รูปพยัญชนะ รูปสระ คำที่ประสมด้วยสระ และ สระอือ สระเออ สระแ สระ เออะ คำที่สะกดด้วย แม่ง แม่งน - ทำแบบฝึกหัด - สรุปโดยการใช้การละเล่น พื้นบ้าน - กลุ่มประเมินทบทวน เรื่องที่เรียนร่วมกัน	- อ่านแจกลูก คำที่ประสมด้วย สระ และ สระอือ สระเออ สระแ สระเออะ ได้ - อ่านแจกลูก คำที่สะกดด้วย แม่ง และแม งนได้	- สะกดคำคำ ที่ ประสมด้วย สระ แอะ สระอือ สระเออ สระแ สระ เออะ ได้ - อ่านแจกลูกคำคำที่ สะกดด้วย แม่ง และแม่งนได้

ตารางที่ 8 (ต่อ)

การสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน		ความสามารถในการอ่านสะกดคำ ภาษาไทย	
ขั้นตอน การสอน	กิจกรรม	การอ่านแจกลูก	การอ่านสะกดคำ
4. ขั้นทดสอบย่อย	- ทดสอบย่อย - นักเรียนต่างคนต่างทำ - ตรวจผลการทดสอบ - จัดทำคะแนนพัฒนาการ ของสมาชิกแต่ละคน - จัดทำคะแนนพัฒนาการ ของกลุ่ม		
5. ขั้นการรับรอง ผลงานของกลุ่ม	- ครูประกาศคะแนน ของกลุ่มแต่ละกลุ่ม - ให้ทราบนำไปเทียบกับ เกณฑ์ที่กำหนดใน หักรางวัล กลุ่มที่มีคะแนนพัฒนา สูงสุดลำดับที่ 1-3		

10. ความพึงพอใจ

10.1 ความหมายของความพึงพอใจ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ดังนี้

พิน คงพูน. (2529 : 21) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกรัก ชอบ ยินดี เต็มใจ หรือ เจตคติที่ดีของบุคคลที่เขาได้รับจากการกระทำนั้น ๆ

กิตติมา ปรีดีติลล.(2532 : 321) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ชอบ หรือพอใจที่มีองค์ประกอบ และสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ และเขาได้รับการตอบสนองต่อความต้องการของเขาได้

อรรถัย บุญช่วย (2544 : 10) สรุปความหมายของความพึงพอใจว่าความพึงพอใจเป็นเรื่องเกี่ยวกับอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของบุคคล อันเนื่องมาจากสิ่งเร้า และแรงจูงใจซึ่งจะปรากฏออกมาทางพฤติกรรมโดยแสดงออกมาในลักษณะของความชอบ ไม่ชอบ ความพึงพอใจที่ จะเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 793) ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า พึงพอใจ หมายถึง รัก ชอบใจ

สรุปได้ว่าความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเกิดจากพื้นฐานของการรับรู้ เกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของบุคคล อันเนื่องมาจากสิ่งเร้า และแรงจูงใจที่จะปรากฏออกมาทางพฤติกรรมโดยแสดงออกมาในลักษณะของความชอบ ความพอใจ ที่จะเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

10.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

ทฤษฎีสำหรับการสร้างความ พึงพอใจมีหลายทฤษฎี แต่ทฤษฎีที่ได้รับการยอมรับ และมีชื่อเสียงที่ผู้วิจัยจะนำเสนอ คือ ทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs) ที่กล่าวว่า มนุษย์ทุกคนมีความต้องการเหมือนกัน แต่ความต้องการนั้นเป็นลำดับขั้น ที่กล่าวเกี่ยวกับความต้องการของมนุษย์ไว้ ดังนี้ (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2544 : 125 -127)

10.2.1 มนุษย์มี ความต้องการอยู่เสมอ และไม่มีที่สิ้นสุด ขณะที่ความต้องการสิ่งใดได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นก็จะเกิดขึ้นอีก ไม่มีวันจบสิ้น

10.2.2 ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้ว จะไม่เป็นสิ่งจูงใจสำหรับพฤติกรรมต่อไป ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองเท่านั้นที่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรม

10.2.3 ความต้องการของมนุษย์จะเรียงเป็นลำดับขั้นตามลำดับความสำคัญ กล่าวคือ เมื่อความต้องการในระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้วความต้องการระดับสูงก็จะเรียกร้อง ให้มีการตอบสนอง ซึ่งลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์มี 5 ขั้นตอนตามลำดับขั้นจากต่ำไปสูง ดังนี้

10.2.3.1 ความต้องการด้านร่างกาย (Physiological Needs)

เป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอดของชีวิต เช่น ความต้องการในเรื่องของอาหาร น้ำ

อากาศ เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่ อาศัย และความต้องการทางเพศ ความต้องการทางด้านร่างกาย จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคน ก็ต่อเมื่อความต้องการทั้งหมดของคนยังไม่ได้รับการตอบสนอง

10.2.3.2 ความต้องการด้านความปลอดภัยหรือความมั่นคง

(Security of Safety Needs) ถ้าความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองตามสมควร แล้วมนุษย์จะต้องการในขั้นสูงต่อไป คือ เป็นความรู้สึกที่ต้องการความปลอดภัยหรือความมั่นคง ในปัจจุบันและอนาคตซึ่งรวมถึงความก้าวหน้าและความอบอุ่น ใจ

10.2.3.3 ความต้องการทางด้านสังคม (Social or Belonging Needs)

หลังจากที่มนุษย์ได้รับการตอบสนองในสองขั้นดังกล่าวแล้วก็จะมีความต้องการสูงขึ้นอีก คือ ความต้องการทางสังคมเป็นความต้องการ ที่จะเข้าร่วมและได้รับการยอมรับในสังคม ความเป็นมิตร และความรักจาก เพื่อน

10.2.3.4 ความต้องการที่จะได้รับการยอมรับนับถือ (Esteem

Needs) เป็นความต้องการให้คน อื่นยกย่อง ให้เกียรติ และเห็นความสำคัญของตนเอง อยากเด่น ในสังคม รวมถึงความสำเร็จความรู้ ความสามารถ ความเป็นอิสระและเสรีภาพ

10.2.3.5 ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self Actualization)

เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ ส่วนมากจะเป็นการอยากจะเป็นอยากจะได้ตาม ความคิดของตน หรือต้องการจะเป็นมากกว่าที่ตัวเองเป็นอยู่ในขณะนั้น

10.3 การวัดความพึงพอใจ

การวัดความพึงพอใจที่ผู้วิจัยเลือกใช้ ได้ดัดแปลงมาจากแบบวัดเจตคติของ ลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งเป็นมาตราวัดเจตคติ 5 ขั้นโดยการกำหนดค่าระดับเช่น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ๆ หรือในลักษณะอื่น ๆ ที่มี 5 ระดับ เช่นเดียวกันนี้ก็ได้โดยแต่ละขั้นต้อง เป็นการบอกน้ำหนักการประเมินข้อความต่าง ๆ ที่ได้ กำหนดให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็น ออกมาโดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้ (กรมวิชาการ. 2545 : 61)

10.3.1 รวบรวมข้อความที่ต้องการให้แสดงความ คิดเห็น

10.3.2 กำหนดประเด็นและ สร้างคำถาม โดยการใช้ภาษาที่ ชัดเจนไม่กำกวม

10.3.3 ตรวจสอบข้อความในคำ ถามให้สอดคล้องกับแนวทางการตอบ เช่น

เห็นด้วย / ไม่เห็นด้วย หรือ ชอบ / ไม่ชอบ เป็น ต้น

10.3.4 นำแบบวัดที่สร้างไปทดลองขึ้นต้นเพื่อ ดูความชัดเจนของข้อความ

10.3.5 กำหนดค่าของน้ำหนัก คะแนนตัวเลือกในแต่ละข้อ เช่น 5 - 1 หรือ 4 - 0 เป็นต้น

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจ โดยการกำหนดค่าระดับ แต่ละชั้นเป็นการบอกน้ำหนักการประเมินข้อความต่าง ๆ ที่กำหนดให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นออกมา

11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

11.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เพยาว์ อังกลสิทธิ์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการจัดกลุ่มการเรียนแบบร่วมมือที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนชุมชนบ้านป่าดง สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา จำนวน 64 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มการเรียนแบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มการเรียนแบบเดิม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอนสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มการเรียนแบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอน ของนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มการเรียนแบบเดิมอย่างสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วราภรณ์ สุวรรณวงศ์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือโดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับการเรียนแบบร่วมมือ โดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนก่อนและหลังการสอน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่ได้รับการเรียนแบบปกติก่อน และหลังการสอนไม่แตกต่างกัน 3) สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับการเรียนแบบร่วมมือ โดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และกับนักเรียนที่ได้รับการเรียนแบบปกติแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 4) ความคงทนในการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ที่ได้รับการเรียนแบบร่วมมือโดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และนักเรียนที่ได้รับการเรียนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

เกษมศรี ศุภสรณาคม (2546 : บทคัดย่อ) ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ (STAD) กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่า 1) นักเรียนที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนแบบร่วมมือ (STAD) มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนที่เรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือ (STAD) มีผลสัมฤทธิ์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นองนิตย เตยจอหอ (2547 : บทคัดย่อ) ได้พัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยที่ใช้ผลสัมฤทธิ์ของกลุ่ม (STAD) เรื่องการอ่านจับใจความนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาปรากฏดังนี้ 1) พัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ที่ใช้ผลสัมฤทธิ์ของกลุ่ม (STAD) เรื่องการอ่านจับใจความนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 5 แผนการเรียนรู้ ตามวงจรปฏิบัติการ 5 วงจร นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจอยู่ในระดับดี 2) นักเรียนมีคะแนนจากแบบทดสอบย่อย ประจำวงจรการปฏิบัติการ ดังนี้ วงจรการปฏิบัติการที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยรวมร้อยละ 56.26 วงจรการปฏิบัติการที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยรวมร้อยละ 74.40 วงจรการปฏิบัติการที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยรวมร้อยละ 83.70 วงจรการปฏิบัติการที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยรวมร้อยละ 94.80 วงจรการปฏิบัติการที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยรวมร้อยละ 100 3) นักเรียนมีผลประเมินจากการทำงานกลุ่ม คือนักเรียนมีความร่วมมือกันดี และมีความกระตือรือร้นในการทำงานกลุ่ม กล้าแสดงออกในกลุ่ม การส่งงานตามกำหนด และบรรยากาศในการทำงานดี 4) ผลจากการคิดเห็นจากการสัมภาษณ์ การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้นักเรียนส่วนใหญ่ไม่กล้านำเสนอหน้าชั้นเรียน เพราะไม่มีความมั่นใจ และกลัวครู ถ้ามีปัญหาก็ปรึกษาเพื่อนดีกว่าปรึกษาครู

นพณา อีอกดวง (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD กับการสอนปกติ ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำ และหน้าที่ของคำในภาษาไทย ของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนปกติและนักเรียน มีความพอใจ ต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ในระดับมากที่สุด

ธัญวดี ธรรมชน (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ STAD เรื่องอ่านเชิงวิเคราะห์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนภูมิความคิดผลการศึกษา พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ STAD เรื่องอ่านเชิงวิเคราะห์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนภูมิความคิดที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 93.52 / 85.48 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.65 แสดงว่าผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 65

มีกินส์ (Meekins. 1987 : 421) ได้ศึกษาผลการใช้เทคนิคการเรียนรู้เป็นทีม โดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ที่มีต่อความก้าวหน้าทางวิชาการ และการยอมรับทางสังคม ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ที่มีความบกพร่องทางด้านการเรียนรู้ โดยศึกษาจากนักเรียน เกรด 5 จำนวน 55 คน ใช้เวลาในการศึกษา 18 วัน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน มีความก้าวหน้าทางวิชาการมากกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เบจาโรโน (Bejarano.1987 : ERIC) ได้ศึกษาวิธีการเรียนแบบร่วมมือในกลุ่มเล็ก ในห้องเรียนที่เรียนภาษาทดลองกับนักเรียนเกรด 7 จำนวน 665 คน โดยใช้วิธีเรียน 2 แบบ คือ การเรียนแบบร่วมมือโดยแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในกลุ่มเล็ก กับการเรียนแบบทั้งชั้น วิชาภาษาอังกฤษที่เรียนเป็นภาษาต่างประเทศ ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือโดยแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในกลุ่มเล็ก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาทั้งในและต่างประเทศให้ผลสอดคล้องกัน คือ นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือโดยแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

11.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนที่ใช้การละเล่นพื้นบ้านของไทย

จงจิต คำจิม (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียน ภาษาไทย และความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนก่อนประถมศึกษาที่ได้รับการฝึกโดยวิธีการละเล่นพื้นบ้านของเด็กไทยกับวิธีการฝึกทักษะตามคู่มือครูกระทรวงศึกษาธิการ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นเด็กเล็ก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ของโรงเรียนบ้านโนนม่วง อำเภอเมือง จังหวัด ขอนแก่น ผลการวิจัย พบว่าความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย ระหว่างนักเรียนที่ได้รับ การฝึกทักษะโดยวิธีการละเล่นพื้นบ้านของเด็กไทย กับวิธีฝึกทักษะตามคู่มือครูกระทรวงศึกษาธิการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความคิดสร้างสรรค์

ระหว่างนักเรียนที่ได้รับ การฝึกทักษะโดยใช้การละเล่นพื้นบ้านของไทย กับวิธีฝึกทักษะตามคู่มือกระทรวงศึกษาธิการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กฤษฎา บุตรพรม (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์โดยใช้การละเล่นพื้นบ้านของไทยในระดับชั้นอนุบาลปีที่1 โรงเรียนชัยศรีสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอห้วยเม็ก จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการศึกษา พบว่าทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ ได้รับการพัฒนารวมทุกด้านเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนเท่ากับ 9.80 คิดเป็นร้อยละ 81.67 คะแนนการประเมินพัฒนาการก่อนเรียน มีค่าเท่ากับ 17.66 คิดเป็นร้อยละ 58.89 และคะแนน ของการพัฒนาการหลังเรียน มีค่าเท่ากับ 25.83 คิดเป็นร้อยละ 81.11 แสดงว่านักเรียนมีพัฒนาทางการเรียนสูงขึ้น

ลดา อูระสนิท (2547 : 31) ได้ศึกษาการละเล่นของเด็กอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา พบว่า คุณค่าการละเล่นมีทั้งทางตรงและทางอ้อม ทางตรงคือ เด็กได้รับความสนุกสนาน และความเพลิดเพลินบันเทิงใจได้ผ่อนคลายอารมณ์ รู้สึกเป็นอิสระ มีชีวิตชีวาทางอ้อม คือ ส่งเสริมด้านร่างกาย ช่วยให้แข็งแรง ส่งเสริมสติปัญญา ช่วยให้เด็กมีจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ การละเล่นมีคุณค่าต่อการศึกษา เพราะเด็กมีการแลกเปลี่ยนวิธีการเล่นระหว่างกัน ส่วนคุณค่าทางด้านสังคม เป็นการฝึกเด็กให้รู้จักยอมรับ กฎ กติกา และยอมรับซึ่งกันและกัน เป็นการปลูกฝังนิสัยที่ดีให้กับเด็ก นอกจากนี้การละเล่นของเด็กยังสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมของผู้เล่น ซึ่งพิจารณาจากการ ที่เด็กนำวัสดุจากธรรมชาติ มาประกอบเป็นอุปกรณ์การเล่น และการละเล่นส่วนใหญ่ที่ปรากฏ ยังเป็นการละเล่นคล้ายของเดิมจึงถือได้ว่าการละเล่นมีส่วนสำคัญ ในการสืบทอดวัฒนธรรมด้านการละเล่นในสังคม

ศิริพร เลิศพันธ์ (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น ของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน ของนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนบ้านโพธิ์ขาว ตำบล ท่งศรีเมือง อำเภอ สุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด พบว่า การละเล่นพื้นบ้านของเด็ก ช่วยให้เด็กด้านการเตรียมความพร้อมที่เป็นผู้ใหญ่ และสามารถอยู่ในสังคม ได้อย่างเหมาะสม การละเล่นจะมีคุณค่าในช่วงวัยเด็ก และสืบเนื่องไปถึงวัยผู้ใหญ่ การละเล่นพื้นบ้าน ช่วยฝึกให้เด็กมีระเบียบวินัย เด็กได้เรียนรู้ กฎเกณฑ์ของสังคมจากกลุ่มเพื่อน มีความซื่อสัตย์ รู้จักรับผิดชอบต่อส่วนรวม รู้จักยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น รู้จักเห็นใจคนอื่น คะแนนทักษะทางสังคมด้านสัมพันธภาพกับผู้อื่นหลังการทดลองเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปได้ว่า จากงานวิจัยที่กล่าวมาพบว่า การละเล่นพื้นบ้านของไทยในการนำมาใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน เกิดความสนุกสนานแล้วยังเป็นสิ่งสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้านสติปัญญา และพัฒนาการทางด้านสังคม การสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น

12. กรอบแนวคิดในการวิจัย

สาเหตุของปัญหา ในการอ่านสะกดคำ ภาษาไทย 1. ด้านนักเรียน 1.1 จำพยัญชนะ รูปสระไม่ได้ 1.2 ไม่เข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ข้อความประโยค 1.3 แจกลูก สะกดคำไม่ถูกต้อง 1.4 ขาดความพร้อมจึงทำให้ประสบการณ์ทางภาษาและพื้นฐานในการอ่านน้อย 2. ด้านครู 2.1 ขาดการออกแบบวิธีสอนที่ดี และเหมาะสมกับทักษะพื้นฐานการอ่านสะกดคำ 2.2 ไม่ได้ใช้กระบวนการสอนที่หลากหลายและมีความหมายที่แท้จริง	การจัดการเรียน การสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผล ทางการเรียนร่วมกับ การละเล่นพื้นบ้าน มีขั้นตอนการสอนดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม ขั้นที่ 2 ขั้นจัดทีม ขั้นที่ 3 ขั้นการเรียนรู้ ขั้นที่ 4 ขั้นทดสอบ ขั้นที่ 5 ขั้นรับรองผลงานและรับรองชื่อเสียงของทีม การจัดกิจกรรมในขั้นที่ 3 ใช้การละเล่นพื้นบ้าน ที่กำหนดมาร่วมในการจัดการเรียนรู้ คือ เล่น เป่ากบ มอญซ่อนผ้า เตย ลิงชิงหลัก เดินกะลา กระโดดกบ แก้อัฒนตรี น้ำขึ้นน้ำลง กาฟักไข และชักเย่อ	ผลการเรียนรู้ 1.ความสามารถในการ สะกดคำภาษาไทย 1.1 การบอก ความหมายคำ 1.2 การอ่านแจกลูก 1.3 การอ่านสะกดคำ 1.4 การสร้างคำใหม่ 2. ความพึงพอใจต่อ การเรียนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตาม สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่น พื้นบ้าน
--	---	--

ภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน ที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย และความพึงพอใจของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการวิจัย
3. เครื่องมือการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 19 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษากับกลุ่มประชากร

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ซึ่งดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย แบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว สอบก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest - Posttest Design) ดังนี้ (ล้วน สายยศและ อังคณา สายยศ.2538 : 240)

ตารางที่ 9 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest – Posttest Design

T_1	X	T_2
การทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest)	การจัดกระทำ(Treatment)	การทดสอบหลังการทดลอง (Posttest)
ทดสอบวัดความสามารถ ในการอ่านสะกดคำภาษาไทย	ใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน	1. ทดสอบวัดความสามารถ ในการอ่านสะกดคำ ภาษาไทย 2. สอบถามความพึงพอใจ ต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน จำนวน 13 แผน
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย แบบปรนัย ชนิด 3 ตัวเลือก เป็นฉบับก่อนเรียน จำนวน 15 ข้อ และฉบับหลังเรียน จำนวน 15 ข้อ รวม 30 ข้อ
3. แบบสอบถามความพึงพอใจ ต่อวิธีสอน แบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน จำนวน 10 ข้อ

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ใช้วิธีสอนด้วยการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตร เอกสารประกอบหลักสูตรและคู่มือครู ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

1.2 ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านปากเหมือง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ดังนี้

1.2.1 ศึกษาสาระการเรียนรู้

1.2.2 มาตรฐานการเรียนรู้

1.2.3 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1.2.4 คำอธิบายรายวิชา

1.2.5 การจัดการเรียนรู้และการวัดและการประเมินผล

1.3. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการอ่านสะกดคำ และวิธีสอนที่เน้นการพัฒนาความสามารถในการอ่าน

1.4. ศึกษาหลักการ ทฤษฎี และแนวคิดในการสอน เพื่อเลือกการละเล่นพื้นบ้านให้เหมาะกับผู้เรียน ระดับชั้น วัยและความสามารถ

1.5. ศึกษาวิธีการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน มี 5 ชั้น ดังนี้

1.5.1 ชั้นเตรียม ครูผู้สอนจัดเตรียมเนื้อหาสาระที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ เป็นเนื้อหาใหม่ รวมทั้งสื่อ วัสดุอุปกรณ์การละเล่นพื้นบ้าน แหล่งเรียนรู้ ใบความรู้ ใบงาน แบบทดสอบย่อย เช่น ข้อทดสอบ กระดาษคำตอบ เกณฑ์การให้คะแนน

1.5.2 ชั้นจัดทีม ผู้สอนจัดทีมผู้เรียน ให้คละกันทั้งเพศ และความสามารถ จำนวนสมาชิกในแต่ละทีมขึ้นอยู่กับจำนวนหัวข้อที่ครูกำหนดให้ผู้เรียนศึกษา เช่น กำหนดหัวข้อ 4 หัวข้อ จัดทีมละ 4 คน ประกอบด้วย ชาย 2 คน หญิง 2 คน เป็นคนเก่ง 1 คน คนปานกลาง 2 คน คนอ่อน 1 คน

1.5.3 ชั้นการเรียนรู้ ผู้สอนแนะนำวิธีการเรียนรู้ ทีมวางแผนการเรียนรู้โดย แบ่งหน้าที่กันเป็นผู้อ่าน ผู้หาคำตอบ ผู้สนับสนุน ผู้จัดบันทึก ผู้ประเมินผล สมาชิกจึงต้องศึกษา เนื้อหาสาระตามใบความรู้ และทำกิจกรรมตามใบงาน และใช้การละเล่นพื้นบ้านที่ผู้สอนกำหนด มาร่วมในขั้นตอนการสอนขั้นนี้ด้วย และหลังจากทำกิจกรรมที่กำหนดแล้ว สมาชิกแต่ละกลุ่ม จะร่วมกันทบทวนความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา เพื่อเป็นการเตรียมสอบ

1.5.4 ขั้นทดสอบ ผู้เรียนแต่ละคนทำการทดสอบย่อย เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระ ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันตรวจผลการทดสอบ ของสมาชิกแต่ละคน ทีมจัดทำคะแนนการพัฒนาของสมาชิกแต่ละคน และคะแนนการพัฒนาของกลุ่ม แล้วแต่ละทีม นำคะแนนพัฒนาของทีม ไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพื่อหาระดับคุณภาพ

1.5.5 ขั้นการรับรองผลงาน และเผยแพร่ชื่อเสียงของทีม เป็นการประกาศผลงานของทีมว่าแต่ละทีม อยู่ในระดับคุณภาพใด รับรองยกย่อง ชมเชย ทีมที่มีคะแนนการพัฒนาสูง

1.6 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นการพัฒนาการอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน จากหน่วยการเรียนรู้ พื้นบ้านพื้นเมือง เรื่อง เพื่อนของกล้า และเรื่องกาฟักไข่ ซึ่งเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการฝึกอ่านสะกดคำภาษาไทย จำนวน 13 แผน แผนละ 1-2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง ในแต่ละแผนประกอบด้วย สาระสำคัญ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ / แหล่งการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผล และกิจกรรมเสนอแนะ ตามรายละเอียดดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 สร้างประสบการณ์พื้นฐานในการอ่าน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 อ่านเรื่องเพื่อนของกล้า

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การอ่านสะกดคำ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การอ่านแจกลูกสะกดคำ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 การอ่านแจกลูกสะกดคำ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 การอ่านผันวรรณยุกต์อักษรสูง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 การอ่านผันวรรณยุกต์อักษรต่ำ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 การอ่านเสริมบทเรียน เรื่อง แพะเถร

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 อ่านคำใหม่เรื่องกาฟักไข่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 อ่านเรื่องกาฟักไข่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11 การอ่านคำที่ผันวรรณยุกต์อักษรต่ำ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12 อ่านเสริมบทเรียนเพื่อนไม่ดี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 13 อ่านบทร้อยกรอง

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ปรับปรุงแก้ไข ความถูกต้องของภาษา และการจัดกิจกรรม ตามวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญ ด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 4 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency :IOC) โดยตั้งค่าความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.5 -1.00 ปรากฏว่าค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ทุกแผน (ภาคผนวก ค)

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้ว ไปทดลองใช้กับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวัดคลองใหญ่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่อง หลังจากทดลองใช้

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย โดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1 กำหนดจุดมุ่งหมายในการวัด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถ ในการอ่านสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง

2.2 ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อวิเคราะห์หาองค์ประกอบ ที่เป็นทักษะของความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย และสร้างนิยามปฏิบัติการ ของความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ที่สรุปได้จากทฤษฎี เอกสาร ตำรา งานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.2.1 การบอกความหมายของคำ

2.2.2 การอ่านแจกลูก

2.2.3 การอ่านสะกดคำ

2.2.4 การสร้างคำใหม่

2.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยตามนิยาม ปฏิบัติการ เป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 2 ฉบับ ฉบับก่อนเรียน 25 ข้อ และฉบับหลังเรียน 25 ข้อ รวม 50 ข้อ

2.4 ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ ภาษาไทยที่สร้างขึ้นโดย

2.4.1 ตรวจสอบคุณภาพขั้นต้นโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลภาษาไทย จำนวน 4 คน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้อง ของข้อคำถามกับความสามารถที่ต้องการวัดทั้ง 4 ด้าน โดยกำหนดดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 - 1.00 ปรากฏว่าฉบับก่อนเรียน มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 - 1.00 และฉบับหลังเรียนมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 - 1.00 ด้วยเช่นกัน ผู้วิจัยคัดเลือกข้อสอบตามเกณฑ์ที่กำหนด (ภาคผนวก ค)

2.4.2 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ ไปทดสอบกับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง จำนวน 42 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความยากง่าย (p) ของข้อสอบ โดยตั้งเกณฑ์ ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 - 1.00 และค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.20 - 0.80 ปรากฏว่าฉบับก่อนเรียนมีค่าความยากง่าย(p) ตั้งแต่ 0.26 - 0.95 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ - 0.05 - 0.70 ฉบับหลังเรียนมีค่าความยากง่าย (p) ตั้งแต่ 0.21 - 1.00 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ - 0.09 - 0.76 ผู้วิจัยคัดเลือกไว้ฉบับละ 15 ข้อ (ภาคผนวก ค)

2.4.3 จัดทำแบบทดสอบในการวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย เป็นแบบทดสอบฉบับก่อนเรียน 15 ข้อ และฉบับหลังเรียน 15 ข้อ

2.4.4 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกแล้ว แต่ละชุดไปหาความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR. 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 167) ฉบับก่อนเรียน มีค่าเท่ากับ 0.71 และฉบับหลังเรียน มีค่าเท่ากับ 0.73

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนข้อสอบที่สร้างขึ้นก่อนนำไปหาคุณภาพและจำนวนข้อสอบที่คัดเลือกไว้

ความสามารถในการอ่านที่ต้องการวัด	จำนวนข้อสอบที่สร้างขึ้น		จำนวนข้อสอบที่คัดเลือกไว้	
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน
1. การบอกความหมายคำ	5	5	3	3
2. การอ่านแจกลูก	8	7	5	5
3. การอ่านสะกดคำ	7	8	5	5
4. การสร้างคำใหม่	5	5	2	2
รวม	25	25	15	15

3. แบบสอบถามความพึงพอใจ ของผู้เรียนต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

3.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ ต่อวิธีสอนแบบร่วมมือโดยแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 3 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) (กรมวิชาการ, 2545 ก : 61) จำนวน 20 ข้อ โดยกำหนดระดับคุณภาพ 3 ระดับ ดังนี้

ระดับคุณภาพ 1 หมายถึง มีความพอใจน้อย

ระดับคุณภาพ 2 หมายถึง มีความพอใจปานกลาง

ระดับคุณภาพ 3 หมายถึง มีความพอใจมาก

3.3 นำแบบวัดความพึงพอใจที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลภาษาไทย จำนวน 4 คน ตรวจสอบโดยหา ค่าดัชนีความสอดคล้องแล้วเลือก โดยตั้งเกณฑ์ ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 – 1.00 (กรมวิชาการ, 2545 ก : 65 - 66) ปรากฏว่าค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 – 1.00

3.4 จัดทำเป็นแบบสอบถามความพึงพอใจ ต่อวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน จำนวน 10 ข้อ

3.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียนวัดคลองใหญ่ ที่ให้ทดลองแผนการจัดการเรียนรู้ หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของ ครอนบาค (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 200-207) มีค่าเท่ากับ 0.84 (ภาคผนวก ค)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ก่อนการทดลอง

1.1 ทดสอบก่อนเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ ภาษาไทย เพื่อเก็บคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนไว้เปรียบเทียบกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน

1.2 จัดแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 4 คน โดยสมาชิกแต่ละกลุ่ม เป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนภาษาไทยสูง 1 คน ปานกลาง 2 คน และต่ำ 1 คน โดยพิจารณาจากคะแนนสอบวัดผลปลายปี ปีการศึกษา 2549 ของชั้นอนุบาล 2 วิธีการจัด นักเรียนเข้ากลุ่ม ดังนี้

1.2.1 นำคะแนนจากการวัดผลปลายปี ปีการศึกษา 2549 ของชั้นอนุบาล 2 มาเรียงลำดับจากน้อยไปหามาก

1.2.2 จัดแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มสูง ปานกลางและต่ำโดยคนที่สอบได้คะแนน ในอันดับที่ 1-6 อยู่ในกลุ่มสูง คนที่สอบได้คะแนนอันดับที่ 7-12 อยู่ในกลุ่มปานกลาง คนที่สอบได้คะแนนในอันดับที่ 13-19 อยู่ในกลุ่มต่ำ

1.2.3 จัดนักเรียนเข้ากลุ่ม ๆละ 4 คนได้ดังนี้

กลุ่มที่ 1 นักเรียนอันดับที่	1	10	11	
กลุ่มที่ 2 นักเรียนอันดับที่	2	9	12	19
กลุ่มที่ 3 นักเรียนอันดับที่	3	8	13	18
กลุ่มที่ 4 นักเรียนอันดับที่	4	7	14	17
กลุ่มที่ 5 นักเรียนอันดับที่	5	6	15	16

1.2.4 ทำการทดลองสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้วยวิธีสอนแบบ ร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้านที่มีต่อ

ความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่ให้กับกลุ่มทดลองจริงเพื่อให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับวิธีเรียนแบบนี้ โดยใช้เวลาในการทดลอง 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง

2. ดำเนินการทดลอง

ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน จำนวน 13 แผน แผนละ 1-2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง

3. หลังการทดลอง

เมื่อสิ้นสุดการทดลองผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 ทำแบบทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยหลังเรียน

3.2 สอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนต่อวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 คะแนนเฉลี่ย (μ) ของคะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ทั้งก่อน และหลังการทดลอง และคะแนนความพึงพอใจ ต่อการเรียนโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน ที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยหลังการทดลอง (มะลิวัลย์ สมศักดิ์. 2543 : 148)

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ทั้งก่อนและหลังการทดลอง (มะลิวัลย์ สมศักดิ์. 2543 : 148)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 249)

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย

2.2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (กรมวิชาการ.2545 ก : 65-66)

2.2.2 หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) (กรมวิชาการ. 2545 ก : 67- 68)

2.2.3 หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR -20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 :167)

2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย

2.3.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (กรรมวิชาการ. 2545 ก : 65-66)

2.3.2 หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของ ครอนบาค (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 200 -207)

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ก่อนและหลัง การใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน

3.2 หาค่าเฉลี่ยคะแนนความพึงพอใจของนักเรียน ต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ดังนี้ (กรรมวิชาการ. 2545 ก : 82)

ค่าเฉลี่ย	2.51 - 3.00	หมายถึง	พึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย	1.51 - 2.50	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.00 - 1.50	หมายถึง	พึงพอใจน้อย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย และความพึงพอใจ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอ และแปลความหมายการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
μ	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
σ	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยก่อน และหลังการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ต่อวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการสอนอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน โดยมีสมมติฐานว่าความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังจากทดลองใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง และความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน อยู่ในระดับมาก เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และสมมติฐานดังกล่าว ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ปรากฏผลดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย
 ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ
 โดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นพื้นบ้าน

ความสามารถในการอ่าน สะกดคำภาษาไทย	N	ก่อนการสอน		หลังการสอน		ผลต่าง
		μ	σ	μ	σ	
การบอกความหมายคำ	19	2.05	0.61	2.84	0.38	+ 0.79
การอ่านแจกลูก	19	1.79	0.83	3.95	0.67	+2.16
การอ่านสะกดคำ	19	1.89	0.80	4.11	0.40	+2.22
การสร้างคำใหม่	19	1.26	0.65	1.32	0.67	+ 0.06
ภาพรวม	19	7.00	0.82	12.21	1.13	+ 5.21

จากตารางที่ 11 พบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย
 หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอน โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนน (μ) ก่อนการสอน เท่ากับ 7.00
 และค่าเฉลี่ยของคะแนน (μ) หลังการสอน เท่ากับ 12.21 จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน และ
 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของคะแนนก่อนสอน เท่ากับ 0.82 หลังการสอน เท่ากับ 1.13
 และเพื่อให้เห็นรายละเอียดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย แต่ละด้าน
 ของนักเรียนก่อน และหลังการสอนจึงได้แจกแจงรายละเอียด ดังตารางที่ 12-15

ตารางที่ 12 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถ ในการอ่านสะกดคำภาษาไทย
 ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการสอนแบบร่วมมือ
 โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล ทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน
 ด้านการบอกความหมายคำ

คนที่	ความสามารถด้านบอกความหมายคำ (คะแนนเต็ม3 คะแนน)				ผลต่าง (+,-)
	ก่อนการสอน		หลังการสอน		
	คะแนนที่ได้ (X)	X ²	คะแนนที่ได้ (X)	X ²	
1	2	4	3	9	+1
2	2	4	2	4	0
3	2	4	3	9	+1
4	2	4	3	9	+1
5	3	9	3	9	0
6	1	1	3	9	+2
7	1	1	3	9	+2
8	2	4	3	9	+1
9	3	9	3	9	0
10	2	4	2	4	0
11	2	4	3	9	+1
12	2	4	3	9	+1
13	3	9	3	9	0
14	2	4	3	9	+1
15	3	9	3	9	0
16	1	1	3	9	+2
17	2	4	3	9	+1
18	2	4	2	4	0
19	2	4	3	9	+1
รวม	39	87	54	156	+15
μ	2.05	-	2.84	-	+0.79
σ	0.61	-	0.38	-	0.69

จากตารางที่ 12 พบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้านบอกความหมายของคำ หลังการสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน สูงกว่าก่อนการสอน โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนน (μ) ก่อนการสอน เท่ากับ 2.05 และค่าเฉลี่ยของคะแนน (μ) หลังการสอน เท่ากับ 2.84 จากคะแนนเต็ม 3 คะแนนและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของคะแนนก่อนสอน เท่ากับ 0.61 หลังการสอน เท่ากับ 0.38

ตารางที่ 13 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถ ในการอ่านสะกดคำภาษาไทย
 ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธี
 การแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ด้านการอ่านแจกลูก

คนที่	ความสามารถด้านการอ่านแจกลูก (คะแนนเต็ม 5 คะแนน)				ผลต่าง (+,-)
	ก่อนการสอน		หลังการสอน		
	คะแนนที่ได้ (X)	X ²	คะแนนที่ได้ (X)	X ²	
1	2	4	4	16	+2
2	2	4	4	16	+2
3	1	1	3	9	+2
4	2	4	4	16	+2
5	1	1	4	16	+3
6	4	16	4	16	0
7	3	9	5	25	+2
8	2	4	4	16	+2
9	3	9	3	9	0
10	2	4	4	16	+2
11	2	4	5	25	+3
12	2	4	4	16	+2
13	1	1	5	25	+4
14	1	1	4	16	+3
15	1	1	3	9	+2
16	2	4	3	9	+1
17	1	1	5	25	+4
18	1	1	3	9	+2
19	1	1	4	16	+3
รวม	34	74	75	305	+41
μ	1.79	-	3.95	-	+2.16
σ	0.83	-	0.67	-	1.04

จากตารางที่ 13 พบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย
ด้านการอ่านแจกลูก หลังการสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน สูงกว่าก่อนการสอน โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนน (μ) ก่อนการสอน
เท่ากับ 1.79 และค่าเฉลี่ยของคะแนน (μ) หลังการสอน เท่ากับ 3.95 จากคะแนนเต็ม 5
คะแนน และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของคะแนนก่อนสอน เท่ากับ 0.83
หลังการสอน เท่ากับ 0.67

ตารางที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถ ในการอ่านสะกดคำภาษาไทย
 ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธี
 การแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ด้านการอ่านสะกดคำ

คนที่	ความสามารถด้านการอ่านสะกดคำ (คะแนนเต็ม 5 คะแนน)				ผลต่าง (+,-)
	ก่อนการสอน		หลังการสอน		
	คะแนนที่ได้ (X)	X ²	คะแนนที่ได้ (X)	X ²	
1	2	4	4	16	+2
2	3	9	4	16	+1
3	2	4	4	16	+2
4	2	4	4	16	+2
5	1	1	4	16	+3
6	2	4	4	16	+2
7	2	4	4	16	+2
8	0	0	4	16	+4
9	1	1	4	16	+3
10	1	1	3	9	+2
11	2	4	4	16	+2
12	3	9	5	25	+2
13	3	9	5	25	+2
14	3	9	4	16	+1
15	2	4	5	25	+3
16	1	1	4	16	+3
17	2	4	4	16	+2
18	2	4	4	16	+2
19	2	4	4	16	+2
รวม	36	80	78	324	+42
μ	1.89	-	4.11	-	+2.22
σ	0.80	-	0.40	-	0.66

จากตารางที่ 14 พบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย
ด้านการอ่านสะกดคำ หลังการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน สูงกว่าก่อนการสอน โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนน (μ) ก่อนการสอน
เท่ากับ 1.89 และค่าเฉลี่ยของคะแนน (μ) หลังการสอน เท่ากับ 4.11 จากคะแนนเต็ม
5 คะแนน และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของคะแนนก่อนสอน เท่ากับ 0.80
หลังการสอน เท่ากับ 0.40

ตารางที่ 15 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถ ในการอ่านสะกดคำภาษาไทย
ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการ
แบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ด้านการสร้างคำใหม่

คนที่	ความสามารถด้านการสร้างคำใหม่ (คะแนนเต็ม 2 คะแนน)				ผลต่าง (+,-)
	ก่อนการสอน		หลังการสอน		
	คะแนนที่ได้ (X)	X ²	คะแนนที่ได้ (X)	X ²	
1	1	1	2	4	+1
2	1	1	2	4	+1
3	2	4	2	4	0
4	0	0	1	1	+1
5	2	4	1	1	-1
6	1	1	2	4	+1
7	1	1	1	1	0
8	1	1	0	0	-1
9	1	1	1	1	0
10	2	4	1	1	-1
11	1	1	0	0	-1
12	1	1	2	4	+1
13	1	1	1	1	0
14	1	1	2	4	+1
15	0	0	1	1	+1
16	2	4	2	4	0
17	2	4	1	1	-1
18	2	4	1	1	-1
19	2	4	2	4	0
รวม	24	38	25	41	+3
μ	1.26	-	1.32	-	+0.06
σ	0.65	-	0.67	-	0.22

จากตารางที่ 15 พบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้านการสร้างคำใหม่ หลังการสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน สูงกว่าก่อนการสอน โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนน (μ) ก่อนการสอน เท่ากับ 1.26 และค่าเฉลี่ยของคะแนน (μ) หลังการสอน เท่ากับ 1.32 จากคะแนนเต็ม 2 คะแนน และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของคะแนนก่อนสอน เท่ากับ 0.65 หลังการสอน เท่ากับ 0.67

2 การศึกษาความพึงพอใจ ต่อการสอนอ่านสะกดคำภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน ปรากฏผลดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามความพึงพอใจ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่ม
ตามสัมฤทธิ์ผล ทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน (N = 19)

ข้อที่	(μ)	(σ)	ระดับ
1. นักเรียนอยากเรียนเมื่อถึงชั่วโมงวิชาภาษาไทย	2.79	0.42	มาก
2. นักเรียนมีความสุขเมื่อเรียนรู้โดยมีเพื่อนคอย ให้การช่วยเหลือ	2.89	0.32	มาก
3. นักเรียนสนุกกับการทำกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การละเล่นพื้นบ้าน	2.95	0.23	มาก
4. นักเรียนชอบในการทำกิจกรรมกลุ่ม	2.68	0.48	มาก
5. นักเรียนมีความสุขเมื่อร่วมกันทำแบบฝึกเสริมทักษะ จากการเรียน	2.74	0.45	มาก
6. นักเรียนชอบเรียนการอ่านสะกดคำภาษาไทย	2.84	0.37	มาก
7. นักเรียนชอบทำแบบทดสอบย่อยหลังการทำกิจกรรม	2.84	0.38	มาก
8. นักเรียนชอบที่ทุกคนได้รับหน้าที่ในการทำงานร่วมกัน	2.58	0.61	มาก
9. นักเรียนดีใจกับผลงานของกลุ่มที่ได้รับรางวัล	2.89	0.32	มาก
10. นักเรียนมีความสุขที่สามารถนำความรู้ในการอ่านสะกดคำ ไปใช้ในการอ่านในชีวิตประจำวัน	2.79	0.42	มาก
ภาพรวม	2.81	0.40	มาก

จากตารางที่ 16 พบว่าคะแนนความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
หลังการสอนอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยของคะแนน (μ)
เท่ากับ 2.81 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.40 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า
คะแนนความพึงพอใจข้อที่ 3 มีค่าเฉลี่ย (μ) สูงที่สุด เท่ากับ 2.95 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
(σ) เท่ากับ 0.23 และคะแนนความพึงพอใจใน ข้อที่ 8 มีค่าเฉลี่ย (μ) ต่ำที่สุด เท่ากับ 2.58
และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.61

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย และความพึงพอใจต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยขอเสนอ บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

บทย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยก่อนและหลังการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้านสูงกว่าก่อนใช้
2. ความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้านอยู่ในระดับมาก

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 19 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษากับกลุ่มประชากร

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ที่ใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน จำนวน 13 แผน
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย แบบปลาย ชนิด 3 ตัวเล็ก เป็นฉบับก่อนเรียน จำนวน 15 ข้อ และฉบับหลังเรียน จำนวน 15 ข้อ รวม 30 ข้อ

3. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน จำนวน 10 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย เพื่อเก็บคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน ไว้เปรียบเทียบกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน

2. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ ตามแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน จำนวน 13 แผน แผนละ 1-2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง

3. ทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านสะกดคำภาษาไทยหลังเรียน

4. สอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน

การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 คะแนนเฉลี่ย (μ)

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 แผนจัดการเรียนรู้ หาค่าดัชนีความสอดคล้อง

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย

2.2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (กรมวิชาการ. 2545 ก : 65)

2.2.2 หาค่าความยากง่าย (P) และอำนาจจำแนก (R)

(กรมวิชาการ. 2545 ก : 66 - 67)

2.2.3 หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR -20 ของคูเดอร์ริชาร์ดสัน

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538 : 197 -198)

2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนต่อวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน

2.3.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง

2.3.2 หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้ สัมประสิทธิ์แอลฟา (กรมวิชาการ. 2545 ก : 70)

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยก่อน และหลังการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน โดยใช้คะแนนเฉลี่ย

3.2 หาค่าเฉลี่ยคะแนนความพึงพอใจของผู้เรียนต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ดังนี้ (กรมวิชาการ. 2545 ก : 61)

1.00 – 1.50 หมายถึง พึงพอใจน้อย

1.51 – 2.50 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

2.51 – 3.00 หมายถึง พึงพอใจมาก

สรุปผล

จากการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน ที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง และเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน หลังการทดลอง ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนอ่านสะกดคำภาษาไทยด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน มีความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอน

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อวิธีสอนอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

จากสรุปผลการวิจัยนำมาอภิปรายได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการสอนอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน สูงกว่าก่อน

การทดลองเนื่องมาจากการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน เป็นการสอนที่เน้นการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การสอนเป็นไปตามลำดับขั้นตอนการสอนภาษา ผลการทดลองพบว่า ความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนซึ่งจำแนกตามระดับความสามารถ ได้แก่ ก่อนการสอนด้านการบอกความหมายคำ $\mu = 2.05$ ด้านการอ่านแจกลูก $\mu = 1.79$ ด้านการอ่านสะกดคำ $\mu = 1.89$ ด้านการสร้างคำใหม่ $\mu = 1.26$ และค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการสอน ด้านการบอกความหมายคำ $\mu = 2.84$ ด้านการอ่านแจกลูก $\mu = 3.95$ ด้านการอ่านสะกดคำ $\mu = 4.11$ ด้านการสร้างคำใหม่ $\mu = 1.32$ ซึ่งโดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเพิ่มขึ้น 5.21 และพบว่าด้านการอ่านสะกดคำ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการสอนสูงที่สุด เท่ากับ 4.11 จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ได้สูงขึ้น เนื่องจาก วิธีการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล ทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน เป็นวิธีการสอนที่เน้นการพัฒนาผู้เรียน ทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์และสังคม มีลักษณะสำคัญ คือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้ทุกคน บรรลุผลในการเรียนร่วมกัน ซึ่งนักเรียนที่เรียนดี จะได้รับการปลูกฝัง ให้เป็นคน มีความเสียสละ ในการดูแลรับผิดชอบสมาชิกในกลุ่ม ไม่เห็นแก่ตัว และ นักเรียนที่เรียนอ่อน จะได้รับการดูแลเอาใจใส่ จากสมาชิกในกลุ่ม จนเกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ไม่รู้สึกโดดเดี่ยว ถูกทอดทิ้ง ซึ่งเป็นลักษณะที่สอดคล้องกับสภาพที่เหมาะสมในการอยู่ร่วมกันในสังคม จนทุกคนมั่นใจว่า เกิดการเรียนรู้ ตามกิจกรรมที่กำหนด หรือตามบทเรียนได้ดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ นพณา อีอกด้วง (2547 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคำ และหน้าที่ของคำ ในภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียน แบบร่วมมือเทคนิค STAD กับการสอนปกติ ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับ การสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ และนักเรียนมีความพอใจต่อการเรียนแบบร่วมมือ กับเทคนิค STAD ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธัญวดี ธรรมชน (2548 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษา การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ STAD เรื่อง อ่านเชิงวิเคราะห์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนภูมิความคิด ผลการศึกษา พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ STAD เรื่องอ่านเชิงวิเคราะห์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนภูมิความคิด ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 93.52/85.48 และมีค่าดัชนี

ประสิทธิผลเท่ากับ 0.65 แสดงว่า ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 65 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อารีย์ มนทิวาลัย (2545 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษา การสร้างแบบฝึกการอ่านแจกลูกตามมาตราตัวสะกดไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้พบว่าแบบฝึกการอ่านแจกลูกตามมาตราตัวสะกดไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ โดยเฉลี่ย เท่ากับ 86.66 / 88.00 แสดงว่า แบบฝึกการอ่านแจกลูกตรงตามมาตราตัวสะกดไทย มีประสิทธิภาพสูงเพียงพอ ที่จะนำไปใช้ได้ นอกจากนี้การนำการเล่นพื้นบ้าน มาใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ร่วมกับการสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ทำให้นักเรียน ตื่นเต้นกับบทเรียน มีความแปลกใหม่ น่าสนใจพัฒนาให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ จงจิต คำจิม (2542 : บทคัดย่อ) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย และความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนก่อนประถมศึกษา ที่ได้รับการฝึก โดยวิธีการเล่นพื้นบ้านของไทย กับวิธีการฝึกทักษะตามคู่มือครู กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นเด็กเล็ก ผลการวิจัย พบว่า ความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย ระหว่างนักเรียน ที่ได้รับการฝึกทักษะโดยวิธีการเล่นพื้นบ้านของไทย กับวิธีการฝึกทักษะตามคู่มือครู กระทรวงศึกษาธิการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความคิดสร้างสรรค์ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะ โดยวิธีการเล่นพื้นบ้านของไทย กับวิธีการฝึกทักษะตามคู่มือครู ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลดา อรุณสิน (2547 : 31) ที่ได้ศึกษาการเล่นของเด็กอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา พบว่าคุณค่าการเล่น มีทั้งทางตรงและทางอ้อม ทางตรงคือ เด็กมีความสุข ได้รับความสนุกสนาน และความเพลิดเพลิน บันเทิงใจ ได้ผ่อนคลายอารมณ์ รู้สึกเป็นอิสระ มีชีวิตชีวาทางอ้อม คือ ส่งเสริมด้านร่างกาย ช่วยให้แข็งแรง ส่งเสริมสติปัญญา ช่วยให้เด็ก มีจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ การเล่นมีคุณค่าต่อการศึกษา เพราะเด็กมีการแลกเปลี่ยนวิธีการเล่นระหว่างกัน ส่วนคุณค่าทางด้านสังคม เป็นการฝึกให้เด็กยอมรับ กฎ กติกา และยอมรับซึ่งกันและกัน เป็นการปลูกฝังนิสัยที่ดีให้กับเด็ก

จะเห็นได้ว่าการเรียนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นพื้นบ้าน เป็นวิธีสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีความสุข สามารถพัฒนาให้ผู้เรียน มีความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยสูงขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะเหตุผล ดังนี้

1. การเรียนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน เป็นการเรียนที่แบ่งผู้เรียน ที่มีความสามารถต่างกัน ออกเป็นกลุ่มเพื่อทำงานร่วมกันในลักษณะของแบบจำลองลักษณะการเรียนรู้ เรียนรู้อย่างมีความสุข (วิเศษ ชินวงศ์. 2544 : 37) ที่กล่าวว่า เป็นการเรียน ในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย เป็นอิสระ ยอมรับในความสามารถ และการได้รับประสบการณ์ จนเกิดความภูมิใจในตนเอง ได้รับการชมเชย การเสริมแรง การได้ทำงานที่เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ ความถนัด จนสำเร็จ

2. การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการอ่านสะกดคำภาษาไทย ผู้วิจัยได้เรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก ทำให้นักเรียนพัฒนาการเรียนรู้ ไปตามลำดับขั้นตอน โดยเริ่มเรียนจากการอ่านสะกดคำที่ง่าย ไปหาคำที่ยากกว่า และฝึกอ่านแจกลูกสะกดคำ คำในแม่ ก กา จากคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวเสียงยาวก่อน แล้วจึงฝึกประสมคำด้วยสระเดี่ยวเสียงสั้น สระประสม และประสมคำที่มีตัวสะกดภายหลัง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่ (Gagne & Briggs. 1974 : 99) อ้างถึงใน อารีย์ มณฑิราลัย. 2545 : 60) ที่กล่าวว่า การเรียน การสอนจะเริ่มจากทักษะที่ง่าย ไปสู่ทักษะที่ยาก ซับซ้อน โดยทักษะที่สูงกว่า จะต้องอาศัยองค์ประกอบที่นักเรียนมีอยู่เป็นพื้นฐาน จึงจะช่วยให้ นักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้น

3. การพัฒนาการอ่านสะกดคำ เป็นพื้นฐานสำคัญ ของการอ่าน และการเขียน เป็นหลักเกณฑ์การอ่านพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดมาประสมกัน สอดคล้องกับธรรมชาติของวิชาภาษาไทย เนื่องจากวิชาภาษาไทย เป็นวิชาทักษะ ที่การเรียนรู้ จะเกิดได้ดี ต้องเน้นการฝึกทำซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ เช่นเดียวกับ การอ่านสะกดคำ ที่นักเรียนต้องฝึกบ่อย ๆ สอดคล้องกับ ประทีป แสงเปี่ยมสุข (2548 : 4) ที่กล่าวว่าภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ผู้เรียนจะมีทักษะทางภาษาดี ก็ต่อเมื่อมีการฝึก หรือการกระทำซ้ำบ่อย ๆ

4. การอ่านสะกดคำภาษาไทยเป็นกระบวนการขั้นพื้นฐาน ของการนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และเสียงตัวสะกด มาประสมเสียงกัน ทำให้ออกเสียงคำต่าง ๆ ที่มีความหมายในภาษาไทย ผู้วิจัยดำเนินการสอนอ่านสะกดคำ ในหลายลักษณะเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสรุปเป็นหลักเกณฑ์ทางภาษา ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการสร้างความรู้ (CONSTRUCTIVISM) ของพียาเจต์ (PIAGET) ที่กล่าวว่า ความรู้ใหม่ที่สร้างขึ้น จะมีความสมบูรณ์ ซับซ้อนกว่าความรู้เดิมที่มีอยู่ การจัดสถานการณ์ให้เกิดความรู้นี้ ทำให้ผู้เรียนได้นำความรู้เดิม มาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ ได้มีโอกาสสร้างความรู้ด้วยตนเอง จึงเป็นความรู้ที่มีความหมายสำหรับผู้เรียน

5. การเรียนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน เป็นการจัดกิจกรรม ที่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมมือช่วยเหลือกัน

ในการเรียนรู้ ซึ่งมีผลให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ ทักษะทางสังคม และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของตน ที่มีความแตกต่างกัน เป็นการเติมเต็ม และแบ่งปันประสบการณ์ ถือเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สอดคล้องกับคำกล่าวของ สุภรณ์ สุภาพงศ์ (2543 : 41) กล่าวว่า การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จะช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ คือ เรียนรู้จากการปฏิบัติของตนเอง (Learning by doing)

6. การเลือกใช้การละเล่นพื้นบ้านมาใช้ร่วมกับการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในการจัดกิจกรรม ทำให้เป็นบทเรียนมีลักษณะ แปลกใหม่ ไม่น่าเบื่อ สนุกสนาน เพลิดเพลิน เกิดการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัว สอดคล้องกับ วิเชียร เกษประทุม (2547 : 11) ที่กล่าวว่า การละเล่นถือเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตในวัยเด็ก ทำให้เด็กมีสุขภาพดี มีสมรรถภาพ ทางกาย และอารมณ์ที่มั่นคง มีน้ำใจนักกีฬา การละเล่นยังช่วยพัฒนาสมอง และความไว อีกด้วย

7. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยเน้นการจัดกิจกรรม โดยจัดกลุ่มผู้เรียนที่ละ ความสามารถ คละเพศ แต่ทุกคนในกลุ่มมีบทบาท หน้าที่ความรับผิดชอบ ทำงานไปพร้อม ๆ กัน ผู้วิจัยใช้การละเล่นพื้นบ้านเป็นสื่อ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และขณะที่ทำกิจกรรม ในการละเล่นพื้นบ้านนั้น ยังใช้กิจกรรมอื่น ๆ มาใช้อีก เช่น เพลง เกม โดยเปิดโอกาสให้นักเรียน ในกลุ่มได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมแสดงความคิดเห็น นักเรียนสื่อสารกับเพื่อน ได้ดีกว่ากับครู จึงทำให้นักเรียนมีความมั่นใจ กล้าแสดงออก จนเกิดการเรียนรู้ ตามวัตถุประสงค์ ของบทเรียน พร้อมทั้งจะทดสอบรายบุคคล ดังที่ จรัสศรี พัวจินดาเนตร (2548 : 36) กล่าวไว้ว่า ผู้สอน ต้องค้นหาเทคนิควิธีการต่างกัน ในการทำกิจกรรมแต่ละครั้ง ผู้เรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้ จนสามารถนำความรู้ ความเข้าใจ จากการเรียนรู้ไปใช้ในการอ่าน โดยทั่วไปในวิชาอื่น ๆ และในชีวิตประจำวัน

8. ในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม ได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ ทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่น มั่นใจ กล้าแสดงออก ร่วมทำงาน ของกลุ่มด้วยความรับผิดชอบ ครูคอยเป็นผู้นำในการเรียนรู้ (Teacher as Leader) เรียนรู้ไป พร้อมกับผู้เรียน เป็นผู้อำนวยความสะดวก ช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุนผู้เรียน ในการแสวงหา ความรู้ จนผู้เรียน สามารถค้นพบความรู้ จากการปฏิบัติของตนเอง จากสื่อ และแหล่งเรียนรู้ ที่กำหนด หรือครูเป็นผู้ให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน เพื่อผู้เรียนนำข้อมูลไปสร้างองค์ความรู้ในสมอง (Contructivism) ของตนเอง สอดคล้องกับแนวคิดของ จอห์น ดิวอี้ (John Dewey) และเพียเจต์

(Piaget) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ โดยการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เป็นประสบการณ์ตรงที่จะเป็นรากฐานในการสร้างความรู้ ความเข้าใจที่แท้จริง

สมมติฐานข้อที่ 2 ความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต่อวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน อยู่ในระดับมาก

จากผลการศึกษา พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน อยู่ในระดับมาก โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยของคะแนน เท่ากับ 2.81 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คะแนนความพึงพอใจในข้อ 3 นักเรียนสนุกกับการทำกิจกรรม โดยใช้การเล่นเกมพื้นบ้าน มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 2.95 และคะแนนความพึงพอใจข้อที่ 8 นักเรียนชอบที่ทุกคน ได้รับหน้าที่ในการทำงานร่วมกัน มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 2.58 ซึ่งยังอยู่ในระดับมาก ด้วยเหตุผล ดังนี้

1. นักเรียนร่วมกิจกรรมทุกขั้นตอน ด้วยความสนใจ กระตือรือร้น และตั้งใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยแต่ละคน จะมีส่วนร่วม ในการเรียนรู้ของตนเอง ของสมาชิกในกลุ่ม รับผิดชอบในความสำเร็จของกลุ่มร่วมกัน จึงทำให้ตลอด เวลาทำกิจกรรม นักเรียนมีความสุข สนุกสนาน โดยมีครูคอยให้กำลังใจ เสริมแรง ยกย่อง ชมเชย เพื่อเร้า ให้นักเรียนใคร่ที่จะเรียนรู้บทเรียนอย่างต่อเนื่อง และการที่ครู และเพื่อน สามารถสร้างแรงจูงใจ ให้ทุกคนในกลุ่มเกิดกำลังใจ จะทำให้นักเรียน รักการเรียน สนใจในการปฏิบัติ ตามกิจกรรม ด้วยความเพลิดเพลิน ซึ่งสอดคล้องกับ อัจฉรา ชีวพันธ์ (2541 : 2) ที่กล่าวว่า เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าหากได้รับการจูงใจอย่างถูกวิธี และหากนักเรียนมีเจตคติที่ดี ต่อการเรียนรู้วิชาใดก็ตาม เขาจะเรียนได้ดี

2. การเรียนแบบร่วมมือ โดยวิธีแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน เป็นการเรียนการสอน ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย โดยเฉพาะการใช้เกมการเล่นพื้นบ้าน เป็นการส่งเสริม ให้มีบรรยากาศการเรียนที่เร้าใจ ตื่นเต้น กระตุ้นยั่วยุ ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ด้วยความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ไม่น่าเบื่อ ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับ นฤพร รุจิเรจ (2539 : 21) กล่าวว่า การใช้เกมการเล่น ประกอบการสอนภาษาไทย ในระดับชั้นประถมศึกษา เป็นการส่งเสริมทักษะการใช้ภาษาทั้งทางด้าน การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เป็นการกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ก่อให้เกิดความสนุกสนาน มีทัศนคติที่ดี เกิดความรัก ความภาคภูมิใจ

3. การเรียนแบบร่วมมือ โดยวิธีแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน แบ่งกลุ่มนักเรียนโดย คณะเพศ และความสามารถ ดังนั้นนักเรียนที่เรียนดี จะได้รับการปลูกฝัง ให้มีความเสียสละ ในการดูแลรับผิดชอบสมาชิกในกลุ่ม ไม่เห็นแก่ตัว ทำให้นักเรียน

ที่เรียนอ่อน ได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนมีความมั่นใจรู้สึกไม่โดดเดี่ยว ในการเรียน เกิดความกล้า อภิปราย กล้าซักถาม กล้านำเสนอ ทุกคนทำงาน ที่ได้รับมอบหมาย ด้วยความรับผิดชอบ เป็น การสร้างแรงจูงใจ ให้ผู้เรียนทุกคน เรียนรู้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับคำกล่าวของ วรณี ลิ้มอักษร (2546 : 120) ที่กล่าวว่า การจูงใจเป็นการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมด้วยความเต็มใจ เมื่อมีการกระทำ หรือได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขแล้ว ก็จะได้รับสิ่งตอบแทนตามที่บุคคล ต้องการ โดยผู้รับมีความพึงพอใจตามมาด้วย

4. การเรียนแบบร่วมมือ โดยวิธีแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่น พื้นบ้าน ครู และนักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ครูให้ความรู้ ข้อเสนอแนะ ที่จำเป็นเพิ่มเติม แล้ว ร่วมกันประเมินผลการทำงานเป็นกลุ่ม ให้การเสริมแรง โดยการชมเชย หรือมอบรางวัล กลุ่มที่ทำ คะแนนได้ตามเกณฑ์ และให้กำลังใจกับกลุ่ม ที่คะแนนยังไม่สามารถทำงานผ่านเกณฑ์ได้ ผู้เรียน จึงมีความสุข เพราะการเรียน ไม่ได้เป็นการแข่งขัน จึงต้องมีความพยายาม ให้กลุ่มของตนเองมี คะแนนผ่านเกณฑ์ ได้รับคำชมเชย หรือรางวัลด้วย สอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการตามลำดับ ขั้นของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Need) ที่กล่าวถึง ความต้องการที่จะได้รับการยอมรับ นับถือ (Esteem Needs) เป็นความต้องการให้คนอื่นยกย่อง ให้เกียรติ และเห็นความสำคัญของ ตนเอง อยากเด่นในสังคม รวมถึงความสำเร็จความรู้ ความสามารถ ความเป็นอิสระและเสรีภาพ (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา, 2544 : 125-127)

5. การละเล่นพื้นบ้าน ที่ผู้วิจัยเลือกมาใช้ จัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะอยู่ในความ สนใจของนักเรียน เพราะเป็นการละเล่นที่นิยมเล่นในชุมชน เป็นเรื่องใกล้ตัว นักเรียนพบเห็นอยู่ใน ชีวิตประจำวัน กิจกรรมการเรียนรู้ ที่นำมาสอดแทรก ได้ลำดับเนื้อหา จากง่ายไปยาก นักเรียนจึง ได้รับความรู้ ความเพลิดเพลิน ในขณะเดียวกันก็เรียนได้อย่างมีความสุขและพึงพอใจต่อการเรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องทางการศึกษาควรพิจารณา นำการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนอ่านในเรื่องอื่น ๆ เพื่อช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถ ในการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น

2. จากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ในช่วงแรกของการเรียน นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ยังไม่คุ้นเคยกับ การสอนจึงทำให้ใช้เวลามากในการปฏิบัติกิจกรรม

แต่ต่อมานักเรียนเริ่มคุ้นเคยสามารถปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ได้รวดเร็วขึ้น ดังนั้นในการสอนแบบร่วมมือโดยวิธีแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล ทางกรเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ครูควรมีแผนเตรียมความพร้อมเพื่ออธิบายรายละเอียด ของการละเล่นที่นำมาใช้ และข้อตกลงในการเรียนการสอน โดยให้การสอนแบบร่วมมือโดยวิธีแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ให้นักเรียนเข้าใจ

3. คำที่นำมาให้นักเรียนฝึกอ่านสะกดคำควรมีความยากง่าย เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยควรเริ่มจากคำง่าย ๆ แล้วค่อย ๆ พัฒนาไปสู่การอ่านคำที่มียากมากขึ้นเพื่อเพิ่มความสามารถ ในการอ่านสะกดคำไปตามลำดับและหากนักเรียนอ่านสะกดคำไม่ถูกต้อง ครูต้องแนะนำแก้ไขทันที

4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละครั้ง ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนได้รับการพัฒนา ความสามารถทางภาษา พร้อมกับการพัฒนาความคิด และฝึกทักษะทางสังคมไปพร้อมกัน จึงควรให้เวลาแต่ละกลุ่มร่วมแสดงความคิดเห็น จนมั่นใจว่าทุกคนเกิดการเรียนรู้ จึงทำการทดสอบ

5. ครูควรจัดบรรยากาศการเรียนการสอนให้มีความเป็นกันเอง สร้างบรรยากาศที่อบอุ่น ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็น ลงมือกระทำอย่าง เท่าเทียมกัน ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกลัว และมีความมั่นใจ

6. ครูควรกำหนดเวลาการจัดกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้านและข้อตกลงการเล่นให้ชัดเจน

7. ครูควรส่งเสริมการอ่านโดยจัดมุมหนังสือไว้ในห้องเรียนหรือนำหนังสือในห้องสมุด

8. ควรนำผลงานนักเรียนจัดป้ายนิเทศ พร้อมกับการประกาศผลของแต่ละกลุ่มเพื่อร่วม แลกเปลี่ยนเรียนรู้และชื่นชมผลงาน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ควรศึกษาผลการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยและความพึงพอใจ ของนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ

2. ควรศึกษาความสามารถทักษะทางภาษา ด้านอื่น ๆ เช่นการเขียน การพูด การฟัง ด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน

3. ควรศึกษารูปแบบการสอนหรือวิธีการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน สะกดคำภาษาไทยด้วยวิธีการอื่น ๆ

4. ควรศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยด้วย วิธีการสอนหรือรูปแบบการสอนอื่น ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กฤษณา บุตรพรม. (2546). การพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์โดยใช้การละเล่นพื้นบ้านของไทยในระดับชั้นอนุบาล 1. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.(สำเนา)
- การศึกษานอกโรงเรียน. กรม. (2534). แบบเรียนวิชาภาษาไทย (วิชาบังคับ) ตอนที่ 1 ภาษาไทยเพื่อพัฒนาการรับสารตามหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2530. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- การันันท์ รตนแสนวงษ์. (2546). "อ่านอักษรก่อนสาย", วิชาการ. 6 (10) : 48 : ตุลาคม.
- กึ่งฟ้า ลินธวงษ์. (2547). การละเล่นของเด็กอำเภอเมืองนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.(สำเนา)
- กิตติมา ปรีดีติลล. (2532). การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : อักษราพัฒนา.
- เกษมศรี ศุภสรณาคม. (2546). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ (STAD) กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต.อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- เกษลดา มานะจุติ. (2529). สื่อการเรียนและเครื่องเล่นของเด็กวัยก่อนเรียน. เชียงใหม่ : สหวิทยาลัยล้านนาวิทยาลัยครู.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.สำนักงาน.(2541). การเรียนรู้...สู่ทักษะชีวิต. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- จงจิต คำจิม. (2542). การเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาที่ได้รับการฝึกทักษะโดยวิธีการละเล่นพื้นบ้านของเด็กไทยกับวิธีฝึกทักษะตามคู่มือครูของกระทรวงศึกษาธิการ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.(สำเนา)
- จรัสศรี พัวจินดาเนตร. (2548). "การจัดการเรียนการสอนวิชาโภชนาการโดยใช้หลักและรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ", วิชาการ. 9(1-3) : 33-34.
- จันทร์ดา ดันติพงศานุรักษ์. (2543). "การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ", วิชาการ. 3(12) : 36 : ธันวาคม.

- จรรย์ คำเมือง. (2546). ผลของการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์
 ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (ลำเนา)
- จวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน (Reading and Reading
Promotion). กรุงเทพฯ : ไสภณการพิมพ์.
- ชาญ สัตตรัตนขจร. (2544). การวิเคราะห์คุณค่าทางด้านพลศึกษาของการละเล่นพื้นบ้าน
เด็กล้านนา.วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.(ลำเนา)
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2542). การสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ทิพวรรณ หอมพูล. (2541). ภาษาไทยเพื่ออาชีพ 1 . กรุงเทพฯ : หจก.พีลิกส์เซ็นเตอร์.
- ทิตนา แชมมณี. (2545). รูปแบบการเรียนการสอน: ทางเลือกที่หลากหลาย . กรุงเทพฯ :
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธัญวดี ธรรมชน. (2548). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยด้วยกลุ่มร่วมมือ
แบบ STAD เรื่องการอ่านเชิงวิเคราะห์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนภูมิ
ความคิด.ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.(ลำเนา)
- นพณา อีอกด้วง. (2547). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำและหน้าที่ของคำใน
ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือ
เทคนิค (STAD) กับการสอนปกติ . ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.(ลำเนา)
- นฤกร รุจิเรจ. (2539). "การใช้เกมประกอบการสอนวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษา"
ประถมศึกษา. (กุมภาพันธ์) : 13-21.
- นาดยา ปิรันธนานนท์. (2543). การเรียนแบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ : จูน พับลิชชิง จำกัด.
- นองนิตย์ เตยจอหอ. (2547). การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ที่ให้ผลสัมฤทธิ์
ของกลุ่ม (STAD) เรื่องการอ่านจับใจความ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1". ปริญญาานิพนธ์
 การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.(ลำเนา)
- บันลือ พงกษะวัน. (2532) . มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). การวิจัยเบื้องต้น กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

- เบญจมาศ กาลาศรี. (2544). ผลการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคบูรณาการการอ่านและการเขียนที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (สำเนา)
- ประกอบ คุณานุรักษ์และคนอื่นๆ. (2543). รายงานการวิจัยสมบูรณสภาพความพร้อมของหน่วยงานทางการศึกษาต่อการปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประทีป แสงเปี่ยมสุข. (2548). แนวการสร้างแบบฝึกอ่านและเขียนคำ. พัทลุง : เขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง.
- ประภาพรรณ สุวรรณสุข. (2525). การละเล่นของเด็ก. กรุงเทพฯ : ไทยเกษม.
- ประกาศรี สีนอำไพ. (2544). การสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประสาทพร ชนะศักดิ์. (2542). ผลการสอนแบบเวิริกาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (สำเนา)
- ปิยภรณ์ รัตนกรกุล. (2536). ผลงานการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้การแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.(สำเนา).
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. (2542). การละเล่นของเด็กภาคกลาง. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่เอกลักษณ์ของไทย กระทรวงศึกษาธิการ.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : พัฒนาการศึกษ.
- พจนาน วรชัพานิช.(2547). การพัฒนาแบบฝึกการอ่านภาษาไทยแบบแจกลูกอึงแนวภาษาศาสตร์เพื่อสอนซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. (สำเนา)
- เพียว อังกลสิทธิ์. (2541). ผลของการจัดกลุ่มการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.(สำเนา)
- พันธุ์นัย วิหคโต. (2538). การเรียนการสอนภาษาไทยและแนวทางแก้ไข. กรุงเทพฯ : ครูสภา.
- พิจารณา ประเสริฐปัญญา. (2549) .การละเล่นแสนสนุก. กรุงเทพฯ : ศรีเทพบุคส์.

- พิน คงพูน. (2529). ความพึงพอใจต่อบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของคณะกรรมการ
การประถมศึกษาจังหวัด14 จังหวัดภาคใต้. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา. (สำเนา)
- ภคมน แก้วภราดัย. (2547). ผลการสอนกลยุทธ์การเรียนรู้ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน
และเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.(สำเนา)
- มณี ผ่านจันทร์. (2545). การสร้างเสริมลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ของเด็กปฐมวัย
ด้วยกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านเด็กล้านนา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.(สำเนา)
- มยุรี ลำสิงห์. (2535). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และความ
ภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้
กิจกรรมการเรียนการสอน STAD กับกิจกรรมการเรียนตามคู่มือ สสวท.
ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
(สำเนา)
- มะลิวัลย์ สมศักดิ์. (2543). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการวิจัย.นครศรีธรรมราช: สำนักส่งเสริม
วิชาการสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี. (2548). การวัดผลและการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์.(MEASUREMENT
AND ACHIEVEMENT TEST CONSTRUCTION). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เยาวภา เตชะคุปต์. (2528). กิจกรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- โรงเรียนบ้านปากเหมือง. (2548). รายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ปีการศึกษา2548.
พัทลุง : โรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง.
- โรงเรียนบ้านปากเหมือง.(2546). หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านปากเหมือง.พัทลุง :
โรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง.
- ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.
กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- รุ่งนภา ทิมหาญ. (2549). การละเล่นเด็กไทย. กรุงเทพฯ : ภูมิปัญญา.
- ลดา อูระสนิท. (2547). การพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์โดยใช้การละเล่นพื้นบ้าน
ของไทย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.(สำเนา)

- ลดาคือน ศรีจันทร์ชัย. (2540). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องโจทย์ปัญหาระคนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยแบ่งกลุ่ม ตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและนักเรียนที่เรียนโดยวิธี สสวท..
 ปรินญาณพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (สำเนา)
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
 _____ (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ละมุล ชัชวาลย์.(2543). ผลของการจัดกิจกรรมและการละเล่นพื้นบ้านของไทยประกอบ คำถามปลายเปิดที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.(สำเนา)
- วรรณิ ลิ้มอักษร. (2546). จิตวิทยาการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 3) สงขลา : ภาควิชาจิตวิทยา และการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วราภรณ์ สุวรรณวงศ์. (2545). ผลการเรียนแบบร่วมมือโดยการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย.
 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.(สำเนา)
- วัฒนพร ระเบียบทุกข์. (2541). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- วาสนา บุญสม. (2538). การใช้ภาษาไทย 1. กรุงเทพฯ : ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา ฝ่ายเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
 _____ (2542). "การส่งเสริมการอ่านบทประพันธ์ประเภทร้อยแก้วระดับประถมศึกษา".
วิชาการ. 2 (12) : 58 : ธันวาคม.
- วิชาการ,กรม. (2546). การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
 _____.(2545 ก).การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
 กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
 _____.(2545 ข). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.(ร.ส.ท.)

- วิชาการ,กรม.(2545 ค). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.(ร.ส.พ.).
- วิชาการและมาตรฐานการศึกษา,สำนัก. (2548). การประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.(ร.ส.พ.).
- วิเชียร เกษประทุม. (2547). 100 การละเล่นของเด็กไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พัฒนาศึกษา.
- วิราภรณ์ ปนาทกุล. (2542).การละเล่นเด็กไทยกับการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วิเศษ ชินวงศ์. (2544). “ปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญที่สุด”. วิชาการ. 4(2) : 37: กุมภาพันธ์.
- วิสิทธิ์ โจน์พจนรัตน์. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่ม(ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 พระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พุทธศักราช 2545. กรุงเทพฯ : หจก.ก้อปี้ แอนด์ พรินท์.
- วีระพงศ์ บุญประจักษ์.(2545). การจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.(สำเนา)
- ศิริพร เลิศพันธ์. (2548). ผลการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.(สำเนา)
- สมบัติ จำปาเงินและสำเนียง มณีกาญจน์. (2542). หลักนักอ่าน. กรุงเทพฯ : บริษัทเลิฟ แอนด์ลิฟเพรส จำกัด.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ,สำนักนิเทศและมาตรฐานการศึกษา. (2545). แนวทางการวัดและประเมินผลในชั้นเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ :โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.)
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2543). รู้หลังฝนบนลานไม้แดดครูไทย. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สำนักงานทดสอบทางการศึกษา. (2546). รายงานผลการทดสอบระดับชาติ ปีการศึกษา 2546. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.)

สุทธิพร คล้ายเมืองปัก. (2543). "ยาขมหม้อใหญ่ของครูไทยสายพันธุ์เก่า" วิชาการ. 3(6) : 48 : มิถุนายน.

สุพรรณิ วราทร. (2545). การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภรณ์ สุภาพงศ์. (2543). "เราจะเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการเรียนรู้ในห้องเรียนได้อย่างไร". วิชาการ. 3(1) : 41: มกราคม.

สุภาวดี พูนผล. การพัฒนาแผนการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมโครงงาน เรื่องการละเล่นพื้นบ้าน จังหวัดสุรินทร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุสิงห์สำรวม จิมพะเนา. (2520). การละเล่นของเด็กหลานชาวไทยในอดีต. เชียงใหม่ : ศูนย์หนังสือเชียงใหม่.

สุวิทย์ มูลคำและอรทัย มูลคำ. (2547). 19 วิธีจัดการเรียนรู้ : เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.

อรทัย บุญช่วย. (2544). รายงานการวิจัยเรื่องความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน วิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตรามคำแหง. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อัจฉรา ชีวพันธ์.(2541). คู่มือการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

อารีย์ มนทิราลัย. (2545). การสร้างแบบฝึกการอ่านแจกลูกตรงตามมาตราตัวสะกดไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยบูรพา.

Bejarano,Yael.1987. A Cooperative Small-Group Methodology in the language Classroom. (ERTC Document Reproduction No. EJ 359509)

Dewey John.1909. How are we think. London, Health.

Meekins, Amy Stephens.1987. " Effects of a Student Team Learning Technique of Academically Handicapped Elenentary Mainstreammed Students,Dissertation Abstracts International.49 (March) 421-A.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยและแบบสอบถามความพึงพอใจต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน

1. นายประทีป แสงเปี่ยมสุข
ศึกษานิเทศก์เชี่ยวชาญ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง จังหวัด พัทลุง
2. นางรัชนี รักใหม่
ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านท่าแค (วันครู 2500) จังหวัดพัทลุง
3. นางแฉล้ม ชัยฤทธิ์
ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านควนดินแดง จังหวัดพัทลุง
4. นายมนตรี เด่นดวง
อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จังหวัดสงขลา

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างหนังสือที่ใช้ในการวิจัย

ที่ ศธ 0531.18 / 147

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

๑ มิถุนายน 2550

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านปากเหมือง

มหาวิทยาลัยทักษิณ ขอรับรองว่า นางทรงนาถ จันทร์กลับ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท
หลักสูตร การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

นิสิตผู้นี้กำลังดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ผลการใช้วิธีสอนแบบ
ร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ที่มีต่อความสามารถ
ในการอ่านสะกดคำภาษาไทยและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้าน
ปากเหมือง จังหวัดพัทลุง"

โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

อาจารย์ ดร.วิทวัฒน์ ชัตติยะมาน ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร. อมลวรรณ วีระธรรมโม กรรมการ

สิ่งที่นิสิตใคร่ขอความอนุเคราะห์ คือ ขอทดลองใช้เครื่องมือกับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 และ ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 ของสถานศึกษาแห่งนี้ เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตแก่นิสิตผู้นี้ด้วย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ประดิษฐ์ มีสุข)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร.0-7444-3988

ที่ ศธ 0531.18 / ๙๓๔

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

๖ มิถุนายน ๒๕๕๐

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดคลองใหญ่

มหาวิทยาลัยทักษิณ ขอรับรองว่า นางทรงนาถ จันทร์กลับ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท
หลักสูตร การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

นิสิตผู้นี้กำลังดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ผลการใช้วิธีสอนแบบ
ร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้านที่มีต่อ
ความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยและความพึงพอใจของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
โรงเรียนบ้านปากเหมือง จังหวัดพัทลุง"

โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

อาจารย์ ดร.วิทวัฒน์ ชัดติยะมาน ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร. อมลวรรณ วีระธรรมโม กรรมการ

สิ่งที่นิสิตใคร่ขอความอนุเคราะห์ คือ ขอทดลองใช้เครื่องมือกับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๑ ของสถานศึกษาแห่งนี้ เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตแก่นิสิตผู้นี้ด้วย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ประดิษฐ์ มีสุข)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร.0-7444-3988

ที่ ศธ 0531.18 / 1431

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

1 พฤษภาคม 2550

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง

มหาวิทยาลัยทักษิณขอรับรองว่า นางทรงนาถ จันทร์กลับ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

นิสิตผู้นี้กำลังดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ผลการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง จังหวัดพัทลุง"

โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

อาจารย์ ดร.วิฑูรย์ ชัดดียะมาน ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร. อมลวรรณ วีระธรรมโม กรรมการ

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้ อาจารย์ ประทีป แสงเปี่ยมสุร ศิษยานุศิษย์ศึกษานิเทศก์เชี่ยวชาญ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง เป็นผู้ตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ให้แก่นิสิตดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ประดิษฐ์ มีสุข)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-7444-3988

ที่ ศธ 0531.18 / ๒๕๖๔

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

๑ พฤษภาคม 2550

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านท่าแค (วันครู 2500)

มหาวิทยาลัยทักษิณขอรับรองว่า นางทรงนาถ จันทร์กล้า เป็นนิสิตระดับปริญญาโท
หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

นิสิตผู้นี้กำลังดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ผลการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ
โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้านที่มีต่อความสามารถในการอ่าน
สะกดคำภาษาไทยและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง
จังหวัดพัทลุง"

โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

อาจารย์ ดร. วิทวัฒน์ รัตติยะมาน ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร. อมลวรรณ วีระธรรมโม กรรมการ

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์
ให้ นางรัชนี รักใหม่ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านท่าแค (วันครู 2500) เป็นผู้ตรวจสอบแผน
การจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ
ภาษาไทย และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ให้แก่นิสิตดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ประดิษฐ์ มีสุข)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร.0-7444-3988

ที่ ศธ 0531.18 / 1๙34

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

1 พฤษภาคม 2550

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านควนดินแดง

มหาวิทยาลัยทักษิณขอรับรองว่า นางทรงนาถ จันทร์กล้า เป็นนิสิตระดับปริญญาโท
หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

นิสิตผู้นี้กำลังดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ
โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้านที่มีต่อความสามารถในการอ่าน
สะกดคำภาษาไทยและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง
จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

อาจารย์ ดร. วิทวัฒน์ ชัดติยะมาน ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร. อมลวรรณ วีระธรรมโม กรรมการ

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย จึงขอความอนุเคราะห์
ให้ นางแฉล้ม ชัยฤทธิ์ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านควนดินแดง เป็นผู้ตรวจสอบแผนการจัด
การเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย
และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทาง
การเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ให้แก่นิสิตดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ประติษฐ์ มีสุข)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร.0-7444-3988

ที่ ศธ 0531.18 / 1035

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

1 พฤษภาคม 2550

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

มหาวิทยาลัยทักษิณขอรับรองว่า นางทรงนาถ จันทร์กลับ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท
หลักสูตรศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

นิสิตผู้นี้กำลังดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ผลการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือ
โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้านที่มีต่อความสามารถในการอ่าน
สะกดคำภาษาไทยและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง
จังหวัดพัทลุง"

โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

อาจารย์ ดร. วิทวัฒน์ ชัตติยะมาน ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร. อมลวรรณ วีระธรรมโม กรรมการ

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์
ให้ อาจารย์มนตรี เด่นดวง อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เป็นผู้
ตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย แบบทดสอบวัดความสามารถใน
การอ่านสะกดคำภาษาไทยและแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่ม
ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ให้แก่นิสิตดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ประดิษฐ์ มีสุข)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร.0-7444-3988

ภาคผนวก ค

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ตารางที่ 17 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IC) ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ของแผน
การจัดการเรียนรู้ ผลการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ
ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง โดยผู้เชี่ยวชาญ

แผนการจัด การเรียนรู้	เรื่อง	ผลการประเมินของ ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)				ΣR	IC	ผลการ พิจารณา
		1	2	3	4			
1	สร้างประสบการณ์ พื้นฐานการอ่าน	+1	+1	+1	+1	4	1.00	ใช้ได้
2	อ่านเรื่อง เพื่อนของกล้า	+1	+1	+1	+1	4	1.00	ใช้ได้
3	การอ่านแจกลูกสะกดคำ	+1	+1	+1	+1	4	1.00	ใช้ได้
4	การอ่านสะกดคำ แม่กง แม่กน	+1	+1	+1	+1	4	1.00	ใช้ได้
5	การสร้างคำใหม่	+1	+1	+1	+1	4	1.00	ใช้ได้
6	การอ่านฉันทวรรณยุกต์ อักษรสูง	+1	+1	+1	+1	4	1.00	ใช้ได้
7	การอ่านฉันทวรรณยุกต์ อักษรต่ำ	+1	+1	+1	+1	4	1.00	ใช้ได้
8	การอ่านเสริมบทเรียน เรื่องแพะเกเร	+1	+1	+1	+1	4	1.00	ใช้ได้
9	อ่านคำใหม่ เรื่องกาฟักไข่	+1	+1	+1	+1	4	1.00	ใช้ได้
10	อ่านเรื่อง กาฟักไข่	+1	+1	+1	+1	4	1.00	ใช้ได้
11	การอ่านคำที่ ฉันทวรรณยุกต์อักษรต่ำ	+1	+1	+1	+1	4	1.00	ใช้ได้
12	อ่านเสริมบทเรียน เรื่องเพื่อนไม่ดี	+1	+1	+1	+1	4	1.00	ใช้ได้
13	อ่านบทร้อยกรอง	+1	+1	+1	+1	4	1.00	ใช้ได้

ตารางที่ 18 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบก่อนเรียน วัดความสามารถ
ในการอ่านสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง โดยผู้เชี่ยวชาญ

แบบทดสอบ ข้อที่	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)				ΣR	IOC	ผลการพิจารณา
	1	2	3	4			
1	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
2	0	+1	+1	0	2	0.50	ปรับปรุง
3	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
4	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
5	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
6	+1	+1	-1	+1	2	0.50	ปรับปรุง
7	+1	+1	+1	+1	3	0.75	คัดเลือกไว้
8	+1	+1	+1	+1	3	0.75	คัดเลือกไว้
9	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
10	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
11	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
12	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
13	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
14	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
15	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
16	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
17	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
18	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
19	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
20	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
21	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้

ตารางที่ 18 (ต่อ)

แบบทดสอบ ข้อที่	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)				ΣR	IOC	ผลการพิจารณา
	1	2	3	4			
22	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
23	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
24	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
25	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้

ตารางที่ 19 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบหลังเรียน วัดความสามารถ
ในการอ่านสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง โดยผู้เชี่ยวชาญ

แบบทดสอบ ข้อที่	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)				ΣR	IOC	ผลการพิจารณา
	1	2	3	4			
1	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
2	0	+1	+1	0	2	0.50	ปรับปรุง
3	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
4	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
5	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
6	+1	+1	-1	+1	2	0.50	ปรับปรุง
7	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
8	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
9	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
10	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
11	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
12	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
13	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
14	+1	+1	0	+1	3	0.75	คัดเลือกไว้
15	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
16	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
17	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
18	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
19	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
20	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
21	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้

ตารางที่ 19 (ต่อ)

แบบทดสอบ ข้อที่	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)				ΣR	IOC	ผลการพิจารณา
	1	2	3	4			
22	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
23	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
24	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
25	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้

ตารางที่ 20 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IC) ของแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียน
ต่อวิธีสอนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการ
การเล่นพื้นบ้าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง โดยผู้เชี่ยวชาญ

แบบสอบถาม ข้อที่	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)				ΣR	IC	ผลการพิจารณา
	1	2	3	4			
1*	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
2	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
3	0	+1	+1	+1	4	0.75	คัดเลือกไว้
4	0	+1	0	+1	4	0.50	คัดเลือกไว้
5*	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
6*	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
7	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
8	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
9	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
10*	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
11*	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
12	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
13*	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
14*	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
15*	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
16	+1	0	+1	+1	3	0.75	คัดเลือกไว้
17	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
18*	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
19	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้
20*	+1	+1	+1	+1	4	1.00	คัดเลือกไว้

- * หมายถึง แบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อวิธีสอนด้วยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน ที่คัดเลือกไว้จำนวน 10 ข้อ นำแบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 10 ข้อไปหาค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) กรมวิชาการ (2545 ก : 70) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84

ตารางที่ 21 แสดงผลการวิเคราะห์ ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ชนิดเลือกตอบ ฉบับก่อนเรียน โดยการทดสอบกับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านปากเหมือง จำนวน 42 คน

ข้อที่	IOC	p	r	แบบทดสอบ ฉบับจริง 15 ข้อ	ข้อที่	IOC	p	r	แบบทดสอบ ฉบับจริง 15 ข้อ
1*	1.00	0.33	0.29	ข้อที่ 1	16*	1.00	0.66	0.49	ข้อที่ 9
2*	0.50	0.78	0.21	ข้อที่ 2	17*	1.00	0.57	0.33	ข้อที่ 10
3	1.00	0.81	-0.05		18*	1.00	0.73	0.21	ข้อที่ 11
4	1.00	0.38	0.51		19*	1.00	0.75	0.31	ข้อที่ 12
5*	1.00	0.70	0.23	ข้อที่ 3	20*	1.00	0.68	0.29	ข้อที่ 13
6*	0.50	0.59	0.62	ข้อที่ 4	21	1.00	0.85	0.29	
7	0.75	0.54	0.70		22	1.00	0.57	0.08	
8	0.75	0.59	0.64	ข้อที่ 5	23*	1.00	0.68	0.27	ข้อที่ 14
9	1.00	0.45	0.33		24*	1.00	0.26	0.24	ข้อที่ 15
10	1.00	0.90	0.17		25	1.00	0.69	0.37	
11	1.00	0.92	0.04						
12	1.00	0.95	0.11						
13*	1.00	0.31	0.24	ข้อที่ 6					
14*	1.00	0.61	0.64	ข้อที่ 7					
15*	1.00	0.78	0.23	ข้อที่ 8					

* หมายถึง ข้อที่เลือกไว้มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 - 1.00 ค่าความยากง่าย (p) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าระหว่าง 0.20 - 1.00 โดยข้อที่เลือกไว้มีจำนวน 15 ข้อ นำแบบทดสอบจำนวน 15 ข้อไปหาค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) โดยใช้สูตร KR-20 (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 197-198) ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.71

ตารางที่ 22 แสดงผลการวิเคราะห์ ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (r_n) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ชนิดเลือกตอบ ฉบับหลังเรียน โดยการทดสอบกับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านปากเหมือง จำนวน 42 คน

ข้อ ที่	IOC	p	r	แบบทดสอบ ฉบับจริง 15 ข้อ	ข้อที่	IOC	p	R	แบบทดสอบ ฉบับจริง 15 ข้อ
1*	1.00	0.21	0.20	ข้อที่ 1	16*	1.00	0.54	0.29	ข้อที่ 9
2*	0.50	0.73	0.52	ข้อที่ 2	17*	1.00	0.64	0.67	ข้อที่ 10
3	1.00	0.40	0.01		18*	1.00	0.73	0.66	ข้อที่ 11
4	1.00	0.81	-0.04		19*	1.00	0.71	0.67	ข้อที่ 12
5*	1.00	0.73	0.30	ข้อที่ 3	20*	1.00	0.75	0.26	ข้อที่ 13
6*	0.50	0.35	0.54	ข้อที่ 4	21	1.00	0.81	0.17	
7	1.00	0.88	0.33		22	1.00	0.52	0.15	
8	1.00	0.61	0.76	ข้อที่ 5	23*	1.00	0.50	0.45	ข้อที่ 14
9	1.00	0.61	-0.09		24*	1.00	0.42	0.61	ข้อที่ 15
10	1.00	0.95	0.16		25	1.00	0.83	0.33	
11	1.00	0.95	0.16						
12	1.00	1.00	0.00						
13*	1.00	0.38	0.54	ข้อที่ 6					
14*	0.75	0.40	0.61	ข้อที่ 7					
15*	1.00	0.69	0.20	ข้อที่ 8					

* หมายถึง ข้อที่เลือกไว้มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 - 1.00 ค่าความยากง่าย (p) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าระหว่าง 0.20 - 1.00 โดยข้อที่เลือกไว้มีจำนวน 15 ข้อ นำแบบทดสอบจำนวน 15 ข้อไปหาค่าความเชื่อมั่น (r_n) โดยใช้สูตร KR-20 (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 197-198) ความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.73

ภาคผนวก ง

คะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยก่อนและหลังการทดลอง
คะแนนความพึงพอใจต่อวิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิผล
ทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน

ตารางที่ 23 แสดงคะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง
ก่อนและหลังการสอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียนร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน

นักเรียนคนที่	คะแนนสอบ (คะแนนเต็ม 15 คะแนน)		คะแนนพัฒนา (+ -)
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	
1	7	13	+6
2	8	12	+4
3	7	12	+5
4	6	12	+6
5	7	12	+5
6	8	13	+5
7	7	13	+6
8	5	11	+6
9	8	11	+3
10	7	10	+3
11	7	12	+5
12	8	14	+6
13	8	14	+6
14	7	13	+6
15	6	12	+6
16	6	12	+6
17	7	13	+6
18	7	10	+3
19	7	13	+6
รวม	133	232	+99
คะแนนเฉลี่ย (μ)	7	12.21	+5.21
เฉลี่ยร้อยละ	46.67	81.40	+34.73
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)	0.79	1.10	1.10

ตารางที่ 24 แสดงคะแนนความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ต่อวิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิผลทางการเรียน
รวมกับการละเล่นพื้นบ้าน

นักเรียนคนที่	คะแนนความพึงพอใจ	μ	σ	ระดับการประเมิน
1	25	2.50	0.50	ปานกลาง
2	29	2.90	0.30	มาก
3	29	2.90	0.30	มาก
4	28	2.80	0.40	มาก
5	26	2.60	0.49	มาก
6	29	2.90	0.30	มาก
7	28	2.80	0.40	มาก
8	29	2.90	0.30	มาก
9	29	2.90	0.30	มาก
10	28	2.80	0.40	มาก
11	28	2.80	0.40	มาก
12	29	2.90	0.30	มาก
13	27	2.70	0.46	มาก
14	25	2.50	0.67	ปานกลาง
15	29	2.90	0.30	มาก
16	29	2.90	0.30	มาก
17	29	2.90	0.30	มาก
18	27	2.70	0.46	มาก
19	29	2.90	0.30	มาก
ภาพรวม	532	2.80	0.38	มาก

ภาคผนวก จ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ฉบับก่อนเรียน

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ฉบับหลังเรียน

แบบสอบถามความพึงพอใจต่อวิธีสอนแบบร่วมมือ

โดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน

แผนการจัดการเรียนรู้ STAD ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

หน่วยที่ 5 พื้นบ้านพื้นเมือง

เรื่อง สร้างประสบการณ์พื้นฐานในการอ่าน

เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

การอ่านเป็นคำและให้นักเรียนรู้ความหมายของคำที่อ่าน ถือว่าเป็นพื้นฐานซึ่งเริ่มสอนจากให้ฝึกจำคำ ฝึกสังเกตรูปคำ จับคู่คำกับภาพ แล้วจึงฝึกอ่านข้อความ และประโยคสั้น ๆ

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

2.1 อ่านคำพื้นฐานซึ่งเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งคำที่ใช้เรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นได้

2.2 อ่านและเข้าใจความหมายของคำในประโยคและข้อความสั้น ๆ ได้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 สนทนาซักถามและแสดงความคิดเห็นจากภาพ เรื่อง เพื่อนของกล้าได้

3.2 อ่านคำและบอกความหมายของคำได้

3.3 อ่านพยัญชนะ สระ ที่กำหนดให้ได้

3.4 เล่นการละเล่นพื้นบ้าน " มอญซ่อนผ้า " ได้อย่างสนุกสนาน

3.5 มีมารยาทในการฟัง การพูด และการละเล่น

4. สาระการเรียนรู้

4.1 การสร้างประสบการณ์พื้นฐานในการอ่าน

4.1.1 ดูภาพในหนังสือเรียน

4.1.2 พุดคำที่เกี่ยวกับภาพ

4.1.3 อ่านคำและอ่านประโยคจากภาพ

4.1.4 สนทนาเกี่ยวกับภาพ

4.2 การอ่านพยัญชนะ ธ ฒ ศ

4.3 การอ่านสระ แ - ะ สระ - อ สระ - - อ

4.4 การละเล่นพื้นบ้าน มอญซ่อนผ้า

5. กิจกรรมการเรียนรู้

5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

5.1.1 ครู นักเรียนร่วมกันดูภาพในหนังสือเรียน เรื่อง เพื่อนของกล้า แล้วสนทนาซักถามเกี่ยวกับภาพ เช่น ในภาพมีอะไรบ้าง ให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องจากภาพ

5.1.2 นักเรียนและครูร่วมกันสนทนาและเล่าประสบการณ์เดิม เกี่ยวกับการมีเพื่อน และสัตว์เลี้ยงที่นักเรียนชอบ

5.2. ขั้นสอน

5.2.1 ครูจัดกลุ่มนักเรียนแบบอิสระ ความสะดวกสบาย กลุ่มละ 4 คน และกำหนดหมายเลขสมาชิกในกลุ่มด้วยเป็น คนที่ 1, 2, 3 และ 4

5.2.2. ครูชี้แจงการทำงานกลุ่มให้นักเรียนทั้งชั้นเข้าใจก่อน ดังนี้

5.2.2.1 นักเรียนทุกคนในกลุ่มต้องศึกษาคำที่ครูกำหนดให้ ให้เข้าใจแล้วฝึกอ่านคำ บอกความหมายของคำ ดูภาพแล้วพูดประโยคสั้น ๆ อ่านพยัญชนะ อ่านสระ นำมาสรุปโดยอ่านให้เพื่อน และ ครูฟัง

5.2.2.2 ขณะทำงาน ทุกคนในกลุ่มควรรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน พูดจากันอย่างสุภาพ ไม่ส่งเสียงดังรบกวนกลุ่มอื่น

5.2.3 ครูชี้แจงกับนักเรียนว่าขณะที่นักเรียนอยู่ในกลุ่มร่วมกันทำกิจกรรม นอกเหนือจากการที่นักเรียนต้องร่วมกันทำงานตามที่กำหนดแล้ว นักเรียนต้องแบ่งหน้าที่กัน ขณะทำงาน เพื่อที่จะออกนำเสนอผลงานของกลุ่มด้วย ดังนี้

5.2.3.1 คนที่ 1 อ่านคำสั่งและคำ ที่ครูกำหนดให้ ให้ทุกคนในกลุ่มรับทราบ คอยกระตุ้นให้เพื่อน ๆ ร่วมแสดงความคิดเห็นและประสานความคิดเห็น เข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จนได้เป็นคำตอบของกลุ่ม (ครูต้องคอยช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด)

5.2.3.2 คนที่ 2 เขียน หรือจดบันทึก

5.2.3.3 คนที่ 3 ตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน หรือไม่

5.2.3.4 คนที่ 4 ตรวจสอบว่าเรียบร้อย พร้อมทั้งทบทวน สอบถามให้แน่ใจว่าเพื่อน ๆ ในกลุ่มทุกคนมีความรู้ ความเข้าใจ สามารถอ่านคำ บอกความหมายของคำ

5.2.4 นักเรียนร่วมกันศึกษา ใบความรู้เกี่ยวกับการอ่าน พยัญชนะ การอ่านสระ อ่านคำ อ่านประโยคสั้น ๆ

5.2.5 ครูกำหนดเวลาให้นักเรียนแต่ละคน ในการทำแบบฝึกหัดที่ตนเอง รับผิดชอบ โดยใช้ตัวอย่างที่ครูกำหนด ให้เป็นแนวทาง และปรึกษากับเพื่อน ๆ

5.2.6 เมื่อนักเรียนได้ปฏิบัติร่วมกับเพื่อน ๆ ในกลุ่ม จนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ครูให้ สมาชิกทุกคนในแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปราย และหาคำตอบการอ่านคำ อ่านประโยค เช่น

อ่านคำ : เพื่อน ลูกไก่ ห้า ตัว ร้อง ของเล่น

อ่านประโยค : ลูกไก่ ห้า ตัว ร้อง

อ่านพยัญชนะ : พยัญชนะ ๓ ๘ ๘

อ่านสระ : สระ แ-ะ สระ -ือ และสระ -อ

ฯลฯ

5.2.7 ให้นักเรียนเล่นมอญซ่อนผ้า โดยก่อนการเล่นนักเรียน ครู พุดคุย เกี่ยวกับการละเล่นพื้นบ้านในท้องถิ่นของนักเรียนโดยให้นักเรียน ยกตัวอย่างการละเล่นที่นักเรียน รู้จัก เช่น เเตย เป่ากบ ลิงชิงหลัก มอญซ่อนผ้า ฯลฯ

5.2.8 ครูให้นักเรียนคุณภาพการละเล่นพื้นบ้าน มอญซ่อนผ้าและถามว่าเป็น การละเล่นอะไร

5.2.9 ครูถามนักเรียนว่า ใครเคยเล่น และร้องบทร้องมอญซ่อนผ้าได้บ้าง ใช้อุปกรณ์อะไรบ้าง ครูอธิบายให้นักเรียนเห็นว่า การละเล่นพื้นบ้านต่าง ๆ ในท้องถิ่น เช่น การละเล่นเป่ากบ ลิงชิงหลัก มอญซ่อนผ้า ฯลฯ ที่นักเรียนยกตัวอย่างมาถือว่าเป็นประเพณี อย่างหนึ่งที่มีมาแต่โบราณของคนไทยและในหลาย ๆ ประเทศ

5.2.10 ครูชี้แจง กฎ กติกา ข้อตกลงของการละเล่นมอญซ่อนผ้า ซึ่งมีกติกา สำคัญอย่างหนึ่งคือ ไม่อนุญาตให้ผู้เล่นที่นั่งอยู่ในวงหันมาดูด้านหลัง ต้องใช้วิธีสังเกตเอาเอง จากผ้าที่มีของมอญและห้ามเพื่อน ๆ ที่ร่วมเล่นให้สัญญาณบอกกัน ว่ามีผ้าอยู่ข้างหลังใครและ ในการเล่นครั้งนี้ ครูนำการอ่านคำ ประโยค พยัญชนะ และสระมาสอดแทรกให้ฝึกอ่าน นักเรียน ต้องปฏิบัติตามข้อตกลง

5.2.11 ครูอธิบายและให้นักเรียนสาธิตการละเล่นมอญซ่อนผ้า ครูให้นักเรียนเล่นการละเล่นพื้นบ้าน “มอญซ่อนผ้า” โดยมีบัตรคำ (คำจากภาพ) ประโยคสั้น ๆ และบัตรภาพ ห่อไว้ในผ้าเช็ดหน้า (ครั้งละ 1 บัตร จะเปลี่ยนคำไปเรื่อย ๆ จนหมด) โดยขอ อาสาสมัครนักเรียน 1 คนเป็นมอญ ส่วนผู้เล่นคนอื่น ๆ ให้นั่งเป็นวง เว้นระยะห่างเท่า ๆ กัน

5.2.12 เริ่มเล่นโดยให้ผู้เล่นล้อมวง ร้องบทร้อง มอญซ่อนผ้า ระหว่างที่ร้องบทร้อง ผู้เล่นที่เป็นมอญจะถือผ้าซึ่งเป็นอุปกรณ์การเล่นที่เตรียมไว้วิ่งหรือเดินไปรอบ ๆ วง หลังผู้เล่นซึ่ง

นั่งเป็นวง จะเวียนซ้ายหรือขวาก็ได้แต่ต้องเวียนไปทางเดียวกันตลอดการเล่นแล้วเลือกทิ้ง (ซ่อน) ผ้าซึ่งในห่อผ้ามีบัตรคำ ไว้หลังคนใดคนหนึ่ง โดยกะจังหวะช่วงวิ่งหรือเดินให้กลับมาถึงผ้าที่ทิ้งไว้ เมื่อผู้ร่วมเล่นร้อง บทร้องมอญซ่อนผ้าจบพอดี แต่ถ้าผู้ถูกทิ้งผ้าไว้ข้างหลัง รู้ตัวและพบผ้าก่อนที่มอญจะวิ่งวนกลับมาถึงผ้า เมื่อจบบทร้องผู้เล่นผู้นั้นก็จะหยิบผ้าวิ่งไล่มอญไปโดยเร็ว ส่วนผู้ที่เป็นมอญ ก็ต้องพยายามวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว เพื่อที่จะมานั่งแทนที่ ของผู้ถือผ้าที่ลุกออกไปซึ่งนับเป็นหนึ่งรอบพอดี ผู้ที่ถือผ้าอยู่ หยิบบัตรคำในห่อมาอ่าน เช่น คำว่า สี ฯลฯ ครูจะเปลี่ยนบัตรคำในห่อผ้าเรื่อย ๆ จนเห็นว่า นักเรียนเข้าใจการอ่านคำ อ่านประโยคสั้น ๆ บอกความหมายของคำได้ตามที่กำหนด

5.3 ขั้นสรุป

5.3.1 ให้นักเรียนทั้งชั้นช่วยกันสรุปการอ่านคำ อ่านสะกดคำ บอกความหมายของคำ ตามที่กำหนด แล้วทำแบบฝึกเสริมทักษะ กิจกรรมที่ 1

5.3.2 สุ่มหมายเลขสมาชิกในแต่ละกลุ่มออกมาอ่านคำ หรือบอกความหมายคำจากแบบฝึกเสริมทักษะ

5.3.3 ครูให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบ ซึ่งต่างคนต่างทำไม่ถามกัน

5.3.4 ตรวจให้คะแนนและนำคะแนนของทุกคนมารวมกันเพื่อประกาศเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มใดได้คะแนนมากเป็นลำดับ 1, 2, 3 จะได้ติดประกาศยกย่องไว้หน้าห้องเรียน

6. สื่อการเรียนรู้

6.1 การละเล่นพื้นบ้าน “มอญซ่อนผ้า”

6.2 บัตรคำ บัตรภาพ บัตรข้อความ ประโยคสั้น ๆ

6.3 ใบความรู้ ที่ 1

6.4 แบบฝึกเสริมทักษะ กิจกรรมที่ 1

6.5 ผ้าเช็ดหน้า

6.6 แบบทดสอบ ชุดที่ 1

7. การวัดผลประเมินผล

7.1 วิธีการวัดและประเมินผล

7.1.1 สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังนี้

1. ความสนใจ
2. การแสดงความคิดเห็น

3. อ่านคำ บอกความหมายคำ

4. การเล่นเกมอนุช้อนผ้า

5. การทำงานร่วมกัน

7.1.2 ตรวจผลงาน

1. แบบฝึกเสริมทักษะ กิจกรรมที่ 1

2. แบบทดสอบหลังการเรียนรู้

7.2 เครื่องมือวัด

1. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

2. แบบฝึกเสริมทักษะ

3. แบบทดสอบย่อย

7.3 เกณฑ์การวัด

1. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ต้องผ่าน 4 ใน 5 รายการ จึงผ่าน

เกณฑ์การประเมิน

2. แบบฝึกและแบบทดสอบ ใช้เกณฑ์ดังนี้

คะแนนรวม (ร้อยละ)	ระดับคุณภาพ
80 ขึ้นไป	ดีมาก
70-79	ดี
50 – 69	พอใช้
ต่ำกว่า 50	ปรับปรุง

9. กิจกรรมเสนอแนะ

คำที่กำหนดเป็นบัตรคำให้นักเรียนอ่านและบอกความหมายต้องเป็นคำที่เริ่มจาก ง่าย ไปยาก เริ่มจากคำที่ประสมด้วยสระเสียงยาวก่อนสระเสียงสั้น เป็นคำที่นักเรียนได้ยิน ได้ฟัง อยู่ในชีวิตประจำวัน และฝึกเน้นความหมายของคำไปพร้อม ๆ กันด้วย

ใบความรู้ที่ 1

(ใช้ประกอบการสอนกิจกรรมที่ 5.2.4)

มารยาทในการฟัง

1. ไม่พูดคุยหรือเล่นในขณะที่ฟัง
2. ตั้งใจฟัง
3. ไม่ส่งเสียง
4. ขออนุญาตก่อนพูด
5. ปรับมือให้เกียรติผู้พูด เมื่อพูดจบแล้ว
6. มีสมาธิในการฟัง

การอ่านออกเสียงพยัญชนะ

ธ	อ่านว่า	ธอ
ฒ	อ่านว่า	ฒอ
ศ	อ่านว่า	ศอ

การอ่านออกเสียงสระ

อะ อ่านว่า **แอะ** เป็นสระเสียงสั้น เขียนพยัญชนะต้นไว้ ตรงกลาง
เช่น แอะ แวะ แนะ แกะ และ แอะ แตะ แทะ

อี อ่านว่า **อิ** เป็นสระเสียงยาว เขียนพยัญชนะต้นไว้ ได้สระ
เช่น คี อี มีอ สีอ แต่ถ้ามีตัวสะกด เปลี่ยน อ เป็นตัวสะกด เช่น ยีน ฟิน คีน ปีน ยึด

เอ อ่านว่า **เออ** เป็นสระเสียงยาว เขียนพยัญชนะต้นไว้ ตรงกลาง
เช่น เออ เจอ เวอ ละเมอ

แผนการจัดการเรียนรู้ STAD ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้าน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

หน่วยที่ 5 พื้นบ้านพื้นเมือง

เรื่อง การอ่านสะกดคำ

เวลา 2 ชั่วโมง

.....

1. สาระสำคัญ

การสะกดคำ จะช่วยให้นักเรียนอ่านคำได้ด้วยตนเองเมื่อพบคำใหม่ เป็นการฝึกอ่านคำให้แม่นยำและเขียนให้ถูกต้อง

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

2.1 อ่านคำพื้นฐานซึ่งเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันรวมทั้งคำที่ใช้เรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นได้

2.2 อ่านสะกดคำให้ถูกต้องตามหลักการสะกดคำ ตามมาตราตัวสะกด และผันวรรณยุกต์อักษรกลาง อักษรสูง และอักษรต่ำ

2.3 มีมารยาทในการอ่าน

2.4 เขียนคำถูกต้องตามความหมายโดยใช้หลักการแจกลูกและอ่านสะกดคำ
ช่วยการเรียนรู้คำ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 อ่านพยัญชนะอักษรสูงได้

3.2 อ่านสะกดคำและแจกลูก คำที่ประสมด้วยสระ แ-ะ สระ -ี และสระ เ-อ ได้

3.3 เขียนคำที่ประสมด้วยสระ แ-ะ สระ -ี และสระ เ-อ ได้

3.4 อ่านผันวรรณยุกต์อักษรสูงได้

3.5 มีมารยาทในการอ่าน

3.6 เล่นเก้าอี้ดนตรีได้อย่างสนุกสนาน

4. สาระการเรียนรู้

4.1 พยัญชนะ ข จ ฎ ส ห

4.2 อ่านสะกดคำและแจกลูก คำที่ประสมด้วยสระ แ-ะ สระ -ี และ สระ เ-อ

4.3 เขียนคำที่ประสมด้วยสระ แ-ะ สระ -ี และ สระ เ-อ

4.4 อ่านผันวรรณยุกต์อักษรสูง

4.5 มารยาทในการอ่าน

4.6 การละเล่นพื้นบ้าน “เก้าอี้ดนตรี”

5. กิจกรรมการเรียนรู้

5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

5.1.1 ครู ให้นักเรียนร้องเพลงสระ อือ โดย อ่านเนื้อเพลงในแผนภูมิเพลงสระ อือ ตามครู ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง นักเรียนร้องเพลงตามครู นักเรียนร้องเพลงเอง

5.2. ขั้นสอน

5.2.1 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม โดยแบ่งแบบคละเพศ คละความสามารถ กลุ่มละ 4 คน และกำหนดหมายเลขสมาชิกในกลุ่มเป็น คนที่ 1, 2, 3 และ 4

5.2.2 ครูอธิบายบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม

5.2.3 ในการทำงานกลุ่มต้องมีกติการ่วมกัน คือ

5.2.3.1 ขณะทำงาน ทุกคนในกลุ่มต้องรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน พุดจากันอย่างสุภาพ ไม่ส่งเสียงดังรบกวนกลุ่มอื่น

5.2.3.2 นักเรียนต้องทำงานร่วมกัน และช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่ม ไม่ทะเลาะกัน และมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ ที่ได้รับมอบหมาย

5.2.3.3 ผลงานของกลุ่มหมายถึงผลงานของทุกคน

5.2.3.4 เมื่อครูเรียกสมาชิกหมายเลขใดในกลุ่ม ออกมาอ่านสะกดคำ หรือให้อ่านฉันทวนยุกต์ หรือเขียนคำที่อ่านสะกดคำ สมาชิกในกลุ่มนั้นต้องปรึกษาหารือกัน ให้ได้คำตอบที่ถูกต้องที่สุด และให้นักเรียนคนนั้นออกมาอ่านสะกดคำ อ่านฉันทวนยุกต์ หรือเขียนคำตามที่กำหนด ให้ครูและเพื่อนสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ ฟัง

5.2.3.5 ในการทดสอบของนักเรียน ต้องต่างคนต่างทำ จะช่วยกันไม่ได้ และส่งเมื่อถึงเวลาที่ตกลงกันไว้

5.2.3.6 ครูติดตามติเตียนและข้อตกลงร่วมกันไว้บนกระดาน

5.2.4 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละครั้ง ว่านักเรียนทุกกลุ่มจะได้คะแนนทดสอบย่อยไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80

5.2.5 ครู สนทนาซักถามนักเรียนเกี่ยวกับเนื้อเพลงสระ อือ

5.2.6 ครูให้นักเรียนอ่านบัตรคำพยัญชนะ ข ฉ ถ ส ห และบัตรคำสระ อะ สระ - และสระ เ-อ

5.2.7 ครูชูบัตรคำ คำที่ประสมด้วย สระ -ะ สระ -ี และสระ -อ ที่ละคำโดยให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่นักเรียนเห็น ประสมด้วยสระอะไร และอ่านคำนั้นอีกครั้ง ซึ่งครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาหยิบคำ แล้วกลับไปปรึกษากับสมาชิกในกลุ่ม (ครูเน้นให้นักเรียนที่อยู่ในกลุ่ม ที่เป็นนักเรียนเก่งช่วยสอนคนที่ปานกลางและอ่อน) จึงมาอ่านและสะกดคำ ให้เพื่อนและครูฟังตามลำดับจนครบทุกกลุ่ม

5.2.8 ครูให้แต่ละกลุ่มศึกษาใบความรู้ การผันเสียงวรรณยุกต์ และการอ่านผันวรรณยุกต์อักษรสูง

5.2.9 ให้นักเรียนเล่นการละเล่น "เก้าอี้ดนตรี" โดยใช้ที่ว่างหลังห้องเรียน ให้นักเรียนทุกคนยืนล้อมวงหลังเก้าอี้ ครูชี้แจงกติกา ข้อตกลง มารยาทในการเล่น เมื่อเสียงเพลงดังขึ้นผู้เล่นทุกคนต้องร้องและหากร้องเพลงได้ก็ต้องร้องเพลงคลอไปด้วย และเมื่อเสียงเพลงหยุดผู้เล่นต้องรีบนั่งบนเก้าอี้ หากผู้เล่นคนใดนั่งเก้าอี้ไม่ทัน ต้องมาหยิบบัตรคำ 1 บัตร ชูให้เพื่อนดู แล้วบอกว่าประสมด้วยสระอะไร อ่านสะกดคำได้อย่างไร (หากอ่านไม่ได้อนุญาตให้เรียกเพื่อนกลุ่มเดียวกันช่วย) หากอ่านได้ถูกต้อง ครูให้เล่นต่อ หากอ่านไม่ได้ หรือไม่ถูกต้อง ต้องออกจากการเล่นพร้อมเอาเก้าอี้ออก 1 ตัว เล่นจนเห็นว่าเหมาะสม

5.2.10 นักเรียนกลับเข้ากลุ่มเดิม ให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะโดยทุกคนในกลุ่มช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ร่วมกันสรุปจบในกลุ่มเห็นว่าทุกคนเข้าใจ อ่านคำและอ่านสะกดคำได้

5.3 ขั้นสรุป

5.3.1 เมื่อนักเรียนได้ปฏิบัติร่วมกับเพื่อน ๆ ในกลุ่ม จนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ครูให้สมาชิกทุกคนในแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปการแจกลูกและอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ -ะ สระ -ี สระ -อ และอ่านผันวรรณยุกต์อักษรสูง

5.3.2 สุ่มหมายเลขสมาชิกในแต่ละกลุ่ม นำเสนอผลงานของกลุ่ม

5.3.3 ครูให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบ ซึ่งต่างคนต่างทำไม่ถามกัน

5.3.4 ตรวจให้คะแนนและนำคะแนนของทุกคนมารวมกันเพื่อประกาศ เป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มใดได้คะแนนมากเป็นลำดับ 1, 2, 3 จะได้ติดประกาศยกย่องไว้หน้าห้องเรียน

6. สื่อการเรียนรู้

6.1 แผนภูมิเพลงสระ อือ

6.2 วิชชุเทพ

6.2 บัตรคำพยัญชนะ บัตรคำสระ บัตรคำคำที่ประสมด้วยสระ และ สระ -
และสระ เ-อ

6.3 ใบความรู้ ที่ 3

6.4 แบบฝึกเสริมทักษะ กิจกรรมที่ 3

6.5 แบบทดสอบ ชุดที่ 3

7. การวัดผลประเมินผล

7.1 วิธีการวัดและประเมินผล

7.1.1 สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังนี้

1. ความสนใจ
2. การอ่านฉันทวรรณยุกต์
3. อ่านสะกดคำ คำที่กำหนด
4. การเล่นเกม อ้อฉันตรี
5. การทำงานร่วมกัน

7.1.2 ตรวจผลงาน

1. แบบฝึกเสริมทักษะ กิจกรรมที่ 3
2. แบบทดสอบหลังการเรียนรู้

7.2 เครื่องมือวัด

1. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน
2. แบบฝึกเสริมทักษะ
3. แบบทดสอบย่อย

7.3 เกณฑ์การวัด

1. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ต้องผ่าน 4 ใน 5 รายการ จึงถือว่าผ่าน
เกณฑ์การประเมิน

2. แบบฝึกเสริมทักษะและแบบทดสอบ ใช้เกณฑ์ดังนี้

คะแนนรวม (ร้อยละ)	ระดับคุณภาพ
80 ขึ้นไป	ดีมาก
70-79	ดี
50 – 69	พอใช้
ต่ำกว่า 50	ปรับปรุง

9. กิจกรรมเสนอแนะ

การใช้การละเล่นพื้นบ้านมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนต้อง
สอดแทรกคุณธรรมตามเหมาะสม และเน้นเรื่อง กตัญญู ซื่อตรงลง เวลา ที่ใช้เล่นให้แน่นอน
เพื่อป้องกันความวุ่นวาย

**ใบความรู้ที่ 3 การผันเสียงวรรณยุกต์
อ่านผันวรรณยุกต์อักษรสูง**

(ใช้ประกอบการสอนกิจกรรมที่ 5.2.8)

การผันเสียงวรรณยุกต์ หมายถึง การอ่านคำโดยแจกเสียงวรรณยุกต์ของคำ ไปตามลำดับเสียง โดยมีเครื่องหมาย วรรณยุกต์เป็นตัวกำหนด เครื่องหมายวรรณยุกต์ของไทย มี 4 รูป ได้แก่ ˊ ˋ ˊˊ ˋˋ เสียงวรรณยุกต์ มี 5 เสียง ได้แก่ เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา

พยัญชนะอักษรสูงมี จำนวน 11 ตัว คือ

ข ข ฉ ฐ ผ ฝ ส ศ ษ ห

พยัญชนะ ตัว ข เลิกใช้แล้ว

การอ่านผันวรรณยุกต์อักษรสูง

ขา — ข - ˊ — ขา

ข่า — ข - ˋ — ข่า ขา - ˊˊ — ข่า

ข้า — ข - ˋˋ — ข้า ขา - ˊˊ — ข้า

ขา - ข่า - ข้า

	จัตวา	เอก	โท
ตัวอย่าง	ขา	ข่า	ข้า
	จี	จี	จี
	ขุ	ขู	ขู
	ไข	ไข	ไข
	เขา	เข่า	เข้
	ข่า	ข้า	ข้ำ
	ถา	ถ่า	ถ้ำ
	สี	สี	สี
	หุ	หู่	หู้
	ถัว	ถั่ว	ถั่ว
	ไห	ไห	ไห

แบบฝึกเสริมทักษะ กิจกรรมที่ 3

คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมคำอ่านสะกดคำให้ถูกต้อง (10 คะแนน)

ตัวอย่าง มือ อ่านสะกดคำว่า มอ - อือ - มือ

1. ชื้อ อ่านสะกดคำว่า _____
2. ไข่ อ่านสะกดคำว่า _____
3. คื้อ อ่านสะกดคำว่า _____
4. แปะ อ่านสะกดคำว่า _____
5. ไล่ อ่านสะกดคำว่า _____
6. แทะ อ่านสะกดคำว่า _____
7. คึ้น อ่านสะกดคำว่า _____
8. ถ้ำ อ่านสะกดคำว่า _____
9. สะดือ อ่านสะกดคำว่า _____
10. แวะ อ่านสะกดคำว่า _____

oooooooooooooooo

สรุปผล

คะแนนที่ได้ _____ ดีมาก _____ ดี

คะแนนเต็ม _____ พอใช้ _____ ปรับปรุง

ชื่อ เลขที่ กลุ่มที่

แบบทดสอบ ชุดที่ 3

คำชี้แจง ให้นักเรียนเติม สระ ี สระ เ-อ และ สระ แ-ะ

ให้ถูกต้อง (10 คะแนน)

ตัวอย่าง ซื้อ ของ เล่น

1. ขอ <u>สุ</u> ดา	2. <u>ค</u> หู
3. เตะ <u>ะ</u> <u>ต</u>	4. <u>้าง</u> มอ
5. รอ <u>ัก</u>	6. <u>ว</u> มา
7. ถั่ว <u>ร</u>	8. <u>ถอ</u> ของ
9. นิด <u>น</u>	10. หนังส <u>อ</u>

xxxxxxxxxxxx

สรุปผล

คะแนนที่ได้ _____ ดีมาก _____ ดี

คะแนนเต็ม _____ พอใช้ _____ ปรับปรุง

ชื่อ เลขที่ กลุ่มที่

แผนการจัดการเรียนรู้ STAD ร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้าน	
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6	หน่วยที่ 5 พื้นบ้านพื้นเมือง
เรื่อง การอ่านผันวรรณยุกต์อักษรสูง	เวลา 1 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

การแจกลูกสะกดคำ และอ่านผันวรรณยุกต์ เป็นพื้นฐานที่จำเป็นในการอ่าน การเขียน ภาษาไทย

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- 2.1 อ่านคำพื้นฐานซึ่งเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันรวมทั้งคำที่ใช้เรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นได้
- 2.2 อ่านสะกดคำให้ถูกต้องตามหลักการสะกดคำ ตามมาตราตัวสะกด และผันวรรณยุกต์อักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำ
- 2.3 มีมารยาทในการอ่าน
- 2.4 เขียนคำถูกต้องตามความหมายโดยใช้หลักการสะกดคำ แจกลูกช่วยการเขียนคำ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 อ่านผันวรรณยุกต์อักษรสูงได้
- 3.2 มีมารยาทในการอ่าน
- 3.4 ออกเสียงคำได้ถูกต้องชัดเจน ตามเสียงวรรณยุกต์
- 3.5 เล่นการละเล่นได้อย่างสนุกสนาน

4. สาระการเรียนรู้

- 4.1 อักษรสูง ข จ ฅ ฆ ส ห
- 4.2 สระที่กำหนด -า -ี -แ -อ -ำ -เ -เา
- 4.3 การผันวรรณยุกต์อักษรสูง
- 4.4 การออกเสียงคำตามเสียงวรรณยุกต์
- 4.5 การละเล่น กาฟักไข่

5. กิจกรรมการเรียนรู้

5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

5.1.1 ครู ให้นักเรียนทบทวน การอ่านผันวรรณยุกต์อักษรกลางโดยดูแผนภูมิการผันวรรณยุกต์ นักเรียนอ่านพร้อมกัน และฝึกสังเกตการใช้วรรณยุกต์

5.1.2 ครูนำบัตรคำ คำว่า บ้าน ให้นักเรียนแยกส่วนประกอบของคำได้ ดังนี้
พยัญชนะต้น บ สระ -า ตัวสะกด น วรรณยุกต์ ้ นักเรียนอ่านผันวรรณยุกต์พร้อมกัน
บอ - อา บา บา - นอ - บาน - บาน - โท - บ้าน แล้วยกตัวอย่างบัตรคำ คำอื่น
เช่น ก้าน อ่าน ด้าน เป็นต้น

5.1.3 นักเรียน ครู สนทนา ถึงการฝึกผันวรรณยุกต์อักษรกลาง ซึ่งมี 4 รูป

5. เสี่ยง

5.2. ขั้นสอน

5.2.1 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม โดยแบ่งแบบคละเพศ คละความสามารถ กลุ่มละ 4 คน และกำหนดหมายเลขสมาชิกในกลุ่มเป็น คนที่ 1, 2, 3 และ 4

5.2.2 ครูอธิบายบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม

5.2.3 ในการทำงานกลุ่มต้องมีกติการ่วมกันคือ

5.2.3.1 ขณะทำงาน ทุกคนในกลุ่มต้องรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน
พูดจากันอย่างสุภาพ ไม่ส่งเสียงดังรบกวนกลุ่มอื่น

5.2.3.2 นักเรียนต้องทำงานร่วมกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่ม
ไม่ทะเลาะกัน และมีความรับผิดชอบหน้าที่ ที่ได้รับมอบหมาย

5.2.3.3 ผลงานของกลุ่มหมายถึงผลงานของทุกคน

5.2.3.4 เมื่อครูเรียกสมาชิกหมายเลขใดในกลุ่ม ออกมาอ่านผันวรรณยุกต์
ตามที่กำหนด สมาชิกในกลุ่มนั้นต้องปรึกษาหารือกัน เพื่อให้ได้คำตอบที่ถูกต้องที่สุดและให้นักเรียน
คนนั้นออกมาอ่านผันวรรณยุกต์ คำที่กำหนดให้ครูและเพื่อนสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ ฟัง

5.2.3.5 ในการทดสอบของนักเรียนต้องต่างคนต่างทำจะช่วยกันไม่ได้และส่ง
เมื่อถึงเวลาที่ตกลงกันได้

5.2.3.6 ครูติดตามดูและข้อตกลงร่วมกันไว้บนกระดาน

5.2.4 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละครั้ง ว่านักเรียนทุกกลุ่มจะได้คะแนน
ทดสอบย่อยไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80

5.2.5 ครูให้นักเรียนอ่านบัตรคำพยัญชนะ ข ฉ ถ ผ ส ห

5.2.6 นักเรียนอ่านบัตรบัตรคำสระ -า -ี -แ -อ -ำ -ไ -ใ -เ

5.2.7 ครูติดตามพฤติกรรมการผันวรรณยุกต์อักษรสูง บนกระดาน ครูให้นักเรียนฝึกอ่าน
ผันอักษรจนคล่อง

คำ	ั	ิ ุ
ชา	ชำ	ช้า
ไถ	ไถ่	ไถ้
ขอ	ข่อ	ข้อ
แส	แส่	แส้
ไห	ไห่	ไห้

5.2.8 ครูให้แต่ละกลุ่มศึกษาใบความรู้ การอ่านผันวรรณยุกต์อักษรสูง

5.2.9 ให้นักเรียนเล่นการละเล่นพื้นบ้าน “เล่นกาฟักไข่” ก่อนเริ่มเล่น ครูชี้แจง
กติกา ข้อตกลงเกี่ยวกับการเล่น มารยาทในการเล่น ความซื่อสัตย์และการทำกิจกรรมการเรียนรู้

5.2.10 เริ่มเล่นโดยนักเรียนเขียนวงกลมใหญ่ 1 วง วงกลมเล็กให้อยู่ในวงกลม
ใหญ่ 1 วง มีบัตรคำซึ่งสมมติให้แทนไข่ เพื่อให้นักเรียนฝึกอ่านผันวรรณยุกต์ วางคว่ำใส่ตะกร้า
ไว้ในวงกลมเล็ก นักเรียนเลือกเพื่อน 1 คน ให้เป็นอีกาเฝ้าไข่ในวงกลมใหญ่ นักเรียนคนอื่นยืน
นอกวงกลมใหญ่ คอยแย่งไข่ นักเรียนคนใดที่แย่งไขมาได้ ต้องอ่านผันวรรณยุกต์ให้ถูกต้องจึงถือ
ว่า ได้ไข่และได้คะแนน (บัตรคำที่แทนไข่ที่นักเรียนแย่งมาได้ให้สมาชิกในกลุ่มของตนช่วยเหลือ
มั่นใจว่าอ่านได้ แล้วอ่านให้เพื่อนและครูฟัง) เล่นจนเห็นว่านักเรียนทบทวนการอ่านผันวรรณยุกต์
ได้คล่องหรือตามเหมาะสม

5.2.11 และเพื่อความแน่ใจว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มอ่านผันวรรณยุกต์คำใน
บัตรคำหรือตามที่กำหนดได้ ครูสุ่มหมายเลขสมาชิกของแต่ละกลุ่มออกรายงานให้เพื่อนและครูฟัง
ครูเขียนคำที่ตัวแทนกลุ่มรายงานในกระดาน

5.3 ขั้นสรุป

5.3.1 ครูให้ทุกคนอ่านผันวรรณยุกต์คำบนกระดานตามครูพร้อมกัน

5.3.2 นักเรียนทำแบบฝึกทักษะ กิจกรรมที่ 6 ซึ่งทุกคนในกลุ่มต้องช่วยกัน
ส่งในเวลาที่กำหนด

5.3.3 ครูให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบ ซึ่งต่างคนต่างทำไม่ถามกัน

5.3.4 ตรวจให้คะแนนและนำคะแนนของทุกคนมารวมกันเพื่อประกาศเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มใดได้คะแนนมากเป็นลำดับ 1, 2, 3 จะได้ติดประกาศยกย่องไว้หน้าห้องเรียน

6. สื่อการเรียนรู้

- 6.1 แผนภูมิการผันวรรณยุกต์อักษรสูง
- 6.2 บัตรคำพยัญชนะ บัตรคำสระ
- 6.3 ใบความรู้ ที่ 6
- 6.4 บัตรคำคำที่กำหนด
- 6.5 แบบฝึกเสริมทักษะ กิจกรรมที่ 6
- 6.6 การละเล่น กาพย์ไ่
- 6.7 แบบทดสอบ ชุดที่ 6

7. การวัดผลประเมินผล

- 7.1 วิธีการวัดและประเมินผล
 - 7.1.1 สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังนี้
 - 1. ความตั้งใจ
 - 2. การอ่านผันวรรณยุกต์ อักษรสูง
 - 3. มารยาทในการอ่าน
 - 4. การทำงานร่วมกัน
 - 5. การเล่นการละเล่น
 - 7.1.2 ตรวจผลงาน
 - 1. แบบฝึกเสริมทักษะ กิจกรรมที่ 6
 - 2. แบบทดสอบหลังการเรียนรู้
- 7.2 เครื่องมือวัด
 - 1. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน
 - 2. แบบฝึกเสริมทักษะ
 - 3. แบบทดสอบย่อย

7.3 เกณฑ์การวัด

1. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ต้องผ่าน 4 ใน 5 รายการ จึงถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน
2. แบบฝึกเสริมทักษะและแบบทดสอบ ให้เกณฑ์ดังนี้

คะแนนรวม (ร้อยละ)	ระดับคุณภาพ
80 ขึ้นไป	ดีมาก
70-79	ดี
50-69	พอใช้
ต่ำกว่า 50	ปรับปรุง

9. กิจกรรมเสนอแนะ

การอ่านผ่านวรรณยุกต์ ครูผู้สอนต้องเน้นให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ในการเขียนคำต่างๆและการออกเสียงให้ถูกต้อง เพื่อการเขียนและการสื่อความหมายจะได้ไม่ผิดพลาด

แผนภูมิการผันวรรณยุกต์อักษรสูง

คำ \ วรรณยุกต์	ˊ	ˋ
สูง	สูง̊	สูง̋
ไข	ไข̊	ไข̋
เถา	เถา̊	เถา̋
หา	หา̊	หา̋
จ๋า	จ๋า̊	จ๋า̋
เสือ	เสือ̊	เสือ̋
เสา	เสา̊	เสา̋
ไห	ไห̊	ไห̋
เขา	เขา̊	เขา̋

แบบฝึกเสริมทักษะ กิจกรรมที่ 6

คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมคำลงในตารางให้ถูกต้อง (10 คะแนน)

คำ	.	๕
ขา	ข้า	ข้า
ขุ		
ชี		
ผู้		
ขอ		
ถา		
หา		
สี		
เขา		
เหา		
สูง		

สรุปผล

คะแนนที่ได้ _____

_____ ดีมาก _____ ดี

คะแนนเต็ม _____

_____ พอใช้ _____ ปรับปรุง

แบบทดสอบ ชุดที่ 6

คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมวรรณยุกต์ ' ' ให้เป็นคำมีความหมาย

(10 คะแนน)

ตัวอย่าง

ยาย เป็น ไ้

1. ไ้ ไ้ หา ฟอง

2. แม่ ไ้ เงิน

3. หมา เหา

4. ย่า ปลุก ถั่ว

5. น้อง ร้อง ไห

สรุปผล

คะแนนที่ได้ _____

_____ ดีมาก _____ ดี

คะแนนเต็ม _____

_____ พอใช้ _____ ปรับปรุง

ชื่อ เลขที่ กลุ่มที่

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย

ชุดที่ 1 (ก่อนเรียน) หน่วยที่ 5 เรื่องพื้นบ้านพื้นเมือง

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

oooooooooooooooooooooooooooo

คำชี้แจง ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย X ทับอักษร ก ข หรือ ค ข้อที่ถูกที่สุด

1. "ดา (1) เป็นดา (2) แดง" ดา คำใดหมายถึง คน ก. คำที่ 1 ข. คำที่ 2 ค. ทั้ง 2 คำ	2. อุไรมีเพื่อนเยอะ คำว่า <u>เยอะ</u> มีความหมายคล้ายคำใด ก. น้อย ข. มาก ค. น้อยมาก
3. ภาพนี้ตรงกับคำใด ก. เธอ ข. เจอ ค. ละเมอ	4. คำใด อ่านสะกดคำได้ถูกต้อง ก. รอ - เอือ - เรือ ข. จอ - เออะ - เจอ ค. นอ - เอะ - แะ

5. คำว่า เละ อ่านสะกดคำได้อย่างไร ก. ลอ - เอะ - เละ ข. ลอ - เอ - เละ ค. ลอ - แอะ - และ	6. คำใดอ่านถูกต้อง ก. จอ - เออะ - เจอะ ข. จอ - เอะ - เจอ ค. จอ - เอะ - เจอะ
7. คำใดอ่านสะกดคำไม่ถูกต้อง ก. เจย อ่านว่า จอ - เออ - ยอ - เซย ข. เพิง อ่านว่า พอ - เออ - งอ - เพิง ค. จืด อ่านว่า จอ - อือ - ดอ - จืด	8. พ - ใ - อ - น - คือคำใด ก. เพื่อ ข. เพื่อน ค. เพื่อน
9. คำใดแจกลูกไม่ถูกต้อง ก. ย - แ - ะ - แยะ ข. ล - แ - ะ - แวะ ค. ก - แ - ะ - แกะ	10. “ลูก” อ่านสะกดคำได้อย่างไร ก. ลอ - กอ - อู ลูก ข. ลอ - ออ - อู ลูก ค. ลอ - อู - กอ ลูก
11. คำว่า “ศาลา” คำใดเขียนแจกลูกได้ถูกต้อง ก. ศ - -า - ศา - ล - -า - ลา ข. ศ - -า - ลา - ล - -า - รา ค. ศ - -า - ศา - ล - -า - รา	12. คำว่า “มอง” คำใดแจกลูกได้ถูกต้อง ก. ม - อ - ง ข. ม - ง - อ ค. ม - อ - อ

13. รังแก แจกลูกได้อย่างไร ก. ร - -ะ-ง รัง ก - แ- - แก ข. ล - -ะ - ง ลัง ก - แ- - แก ค. ร - -ะ - ง รัง ก - เ- - เก	14. ประโยคใดถูกต้อง ก. รัก น้อง จัน ข. แม่ จัน รัก ค. พ่อ แม่ รัก จัน
15. ทำบุญ คำว่า บุญ ออกเสียงตัวสะกดเหมือนคำใด ก. คีน ข. บุค ค. นก	

โชคดีนะจ๊ะ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย

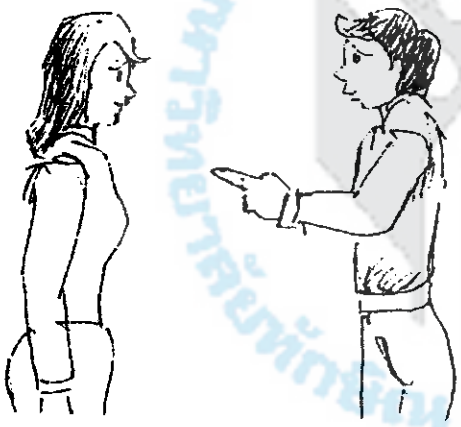
ชุดที่ 2 (หลังเรียน) หน่วยที่ 5 เรื่องพื้นบ้านพื้นเมือง

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

oooooooooooooooooooooooooooo

คำชี้แจง ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย X ทับอักษร ก ข หรือ ค ข้อที่ถูกต้องที่สุด

1. <u>จัน</u> (1)เห็นพระ<u>จัน</u> (2) ข้าว จัน คำใดหมายถึงคน ก. คำที่ 1 ข. คำที่ 2 ค. ทั้ง 2 คำ	2. เลื้อของเพื่อน เลอะ คำว่า <u>เลอะ</u> มีความหมายคล้ายคำใด ก. สะอาด ข. ตัวใหญ่ ค. สกปรก
3. ภาพนี้ตรงกับคำใด ก. เธอ ข. เจอ ค. ละเมอ	4. คำใดอ่านสะกดคำได้ถูกต้อง ก. พอ - เอา - เพาะ ข. ขอ - เอาะ - เซาะ ค. คอ - เอาะ - เกาะ

5. คำว่า และ อ่านสะกดคำได้ อย่างไร ก. ลอ - เอะ - เละ ข. ลอ - เอ - เละ ค. ลอ - แอะ - และ	6. คำใดอ่านถูกต้อง ก. ลอ - เอะ - เละ ข. รอ - เอาะ - เลาะ ค. ลอ - เอะ - เลอะ
7. คำใดอ่านสะกดคำไม่ถูกต้อง ก. ชอ - เออ - เซอ - เซอ - ย - เซย ข. ชอ - เออ - เซอ - เซอ - ย - เซย ค. ชอ - เออ - เซอ - เซอ - ย - เซย	8. ร - ะ - อ - งอ - ' คือคำใด ก. เรือ ข. เรือง ค. เรือง
9. คำใดแจกลูกไม่ถูกต้อง ก. จ - ะ - อะ - เจอะ ข. จ - ะ - อะ - เจอะ ค. จ - ะ - อะ - เจอะ	10. คำว่า ถูก อ่านสะกดคำได้ อย่างไร ก. ถอ - อุ - ฎ - ฎ - กอ - ถูก ข. กอ - อุ - ฎ - ฎ - กอ - ถูก ค. ถอ - อุ - ฎ - ฎ - กอ - ถูก
11. วาจา แจกลูกได้อย่างไร ก. ว - ะ - วา - จ - ะ - จา ข. ว - ะ - จา - ว - ะ - วา ค. ว - ะ - จา - ว - ะ - วา	12. คำว่า "ทอง" คำใดแจกลูก ได้ถูกต้อง ก. ท - อ - ง - ทอง ข. ท - ง - อ - ทอง ค. ท - อ - ง - ทอง

13. กาแฟ แจกถูกได้อย่างไร ก. ก - ำ ฟ - แ - กาแฟ ข. ก - ำ แ- ฟ กาแฟ ค. ก - ำ -แ- ฟ กาแฟ	14. ประโยคใดถูกต้อง ก. ปู่ ย่า และ จัน ข. ปู่ รัก จัน ค. จัน กับ แม่
15. ขอบคุณ คำว่า คุณ ตัวสะกด ออกเสียงเหมือนคำใด ก. ตอง ข. ขาด ค. นอน	

โชคดีนะจ๊ะ

แบบสอบถาม

ความพึงพอใจต่อการเรียนแบบร่วมมือโดยวิธีการแบ่งกลุ่ม
ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นพื้นบ้านที่มีต่อ
ความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปากเหมือง

คำชี้แจง จากการที่นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน
โดยการเรียนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
ร่วมกับการเล่นพื้นบ้าน แล้วให้นักเรียนประเมินรายการต่าง ๆ ตามความ
พึงพอใจโดยทำเครื่องหมาย / ลงในระดับความพึงพอใจซึ่งตรงกับความรู้สึก
ของนักเรียน ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

- 3 หมายถึง ระดับความพึงพอใจมาก
- 2 หมายถึง ระดับความพอใจปานกลาง
- 1 หมายถึง ระดับความพอใจน้อย

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
		มาก	ปานกลาง	น้อย
		3	2	1
1.	นักเรียนอยากเรียนเมื่อถึงชั่วโมงวิชาภาษาไทย			
2.	นักเรียนมีความสุขเมื่อเรียนรู้โดยมีเพื่อนคอยให้การช่วยเหลือ			
3.	นักเรียนสนุกกับการทำกิจกรรมการเรียนโดยใช้การเล่นพื้นบ้าน			

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
		มาก	ปานกลาง	น้อย
		3	2	1
4.	นักเรียนชอบในการทำกิจกรรมกลุ่ม			
5.	นักเรียนมีความสุขเมื่อร่วมกันทำแบบฝึกเสริมทักษะจากการเรียน			
6.	นักเรียนชอบเรียนการอ่านสะกดคำภาษาไทย			
7.	นักเรียนชอบทำแบบทดสอบย่อยหลังการทำกิจกรรม			
8.	นักเรียนชอบที่ทุกคนได้รับหน้าที่ในการทำงานร่วมกัน			
9.	นักเรียนดีใจกับผลงานของกลุ่มที่ได้รับรางวัล			
10.	นักเรียนมีความสุขที่สามารถนำความรู้ในการอ่านสะกดคำไปใช้ในการอ่านในชีวิตประจำวัน			

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นางทรงนาถ จันทร์กลับ
วัน เดือน ปี เกิด	11 มิถุนายน 2502
สถานที่เกิด	อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	463 หมู่ 4 ตำบลเกาะเต่า อำเภอป่าพะยอม จังหวัดพัทลุง 93110
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านปากเหมือง อำเภอป่าพะยอม จังหวัดพัทลุง
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2516	ประถมศึกษาปีที่ 7 โรงเรียนวัดควนป็นตาราม อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
พ.ศ. 2519	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีพัทลุง อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง
พ.ศ. 2521	มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีพัทลุง อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง
พ.ศ. 2523	ปก.ศ.สูง วิทยาลัยครูสงขลา อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2526	ศษ.บ. (สังคมศึกษา) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
พ.ศ. 2550	กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน) มหาวิทยาลัยทักษิณ พัทลุง